

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie D · número 5

Diputació Permanent

Sessió 5, dimecres 13 de gener de 2021

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant la Diputació Permanent per a informar sobre les darreres mesures adoptades pel Govern per a contenir el brot epidèmic de Covid-19 350-00021/12	4
Sol·licituds de compareixença acumulades relatives a l'adopció de noves restriccions per la situació de la pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i el Ripollès 354-00437/12, 354-00438/12 i 354-00439/12	47
Sol·licitud de compareixença de la consellera de Salut perquè informi sobre el contracte subscrit el maig de 2020 amb l'empresa Ferroser Servicios Auxiliares per al seguiment dels contactes de casos de Covid-19 i sobre les prioritats sanitàries per a l'inici d'any 354-00442/12	51
Decret Llei 48/2020, de l'1 de desembre, de mesures de caràcter organitzatiu en l'àmbit sanitari, social i de salut pública per fer front a la crisi sanitària provocada per la Covid-19 i de modificació del Decret Llei 30/2020, del 4 d'agost, i del Decret Llei 41/2020, del 10 de novembre 203-00073/12	56
Decrets Llei acumulats 203-00074/12, 203-00076/12 i 203-00079/12	69
Decret Llei 50/2020, del 9 de desembre, de mesures urgents per estimular la promoció d'habitatge amb protecció oficial i de noves modalitats d'allotjament en règim de lloguer 203-00075/12	85

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 5

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Joan García González, vicepresident segon; Gemma Geis i Carreras, secretària primera, i David Pérez Ibáñez, secretari segon. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents els diputats Marina Bravo Sobrino, Carlos Carrizosa Torres, Jorge Soler González i Laura Vílchez Sánchez, pel G. P. de Ciutadans; Elsa Artadi i Vila, Albert Batet i Canadell, Francesc de Dalmasas i Thió i Lluís Guinó i Subirós, pel G. P. de Junts per Catalunya; Anna Caula i Paretas, Josep M. Jové i Lladó, Sergi Sabrià i Benito i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. Republicà; Eva Granados Galiano i Miquel Iceta i Llorens, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jéssica Albiach Satorres, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Vidal Aragonés Chicharro, pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Alejandro Fernández Álvarez, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, Pere Aragonès i Garcia; la consellera de la Presidència, Meritxell Budó Pla; la consellera de Salut, Alba Vergés i Bosch; el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, Chakir El Homrani Lesfar, i el conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet i Valera.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant la Diputació Permanent per a informar sobre les darreres mesures adoptades pel Govern per a contenir el brot epidèmic de Covid-19 (tram. 350-00021/12). Vicepresident del Govern de la Generalitat. Substanciació.

2. Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant la Diputació Permanent sobre l'adopció de noves restriccions per la situació de la pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i el Ripollès (tram. 354-00437/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

3. Sol·licitud de compareixença de la consellera de Salut davant la Diputació Permanent sobre l'adopció de noves restriccions per la situació de la pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i el Ripollès (tram. 354-00438/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

4. Sol·licitud de compareixença del conseller d'Interior davant la Diputació Permanent sobre l'adopció de noves restriccions per la situació de la pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i el Ripollès (tram. 354-00439/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

5. Sol·licitud de compareixença de la consellera de Salut davant la Diputació Permanent perquè informi sobre el contracte subscrit el maig de 2020 amb l'empresa Ferroser Serveis Auxiliars per al seguiment dels contactes de casos de Covid-19 i sobre les prioritats sanitàries per a l'inici d'any (tram. 354-00442/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

6. Decret llei 48/2020, de l'1 de desembre, de mesures de caràcter organitzatiu en l'àmbit sanitari, social i de salut pública per fer front a la crisi sanitària provocada per la Covid-19 i de modificació del Decret llei 30/2020, del 4 d'agost, i del Decret llei 41/2020, del 10 de novembre (tram. 203-00073/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

7. Decret llei 49/2020, de l'1 de desembre, de mesura urgent complementària en matèria d'ocupació i foment de l'activitat econòmica per fer front a les conseqüències de la major afectació en el mercat de treball de la Covid-19 en determinats territoris de Catalunya i de modificació del Decret llei 21/2020, del 2 de juny, de mesures urgents de caràcter econòmic, cultural i social per fer front a les conseqüències de la Covid-19 (tram. 203-00074/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

8. Decret llei 50/2020, del 9 de desembre, de mesures urgents per estimular la promoció d'habitatge amb protecció oficial i de noves modalitats d'allotjament en règim de lloguer (tram. 203-00075/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

9. Decret Llei 51/2020, del 15 de desembre, de modificació del Decret Llei 39/2020, del 3 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social per fer front a les conseqüències de la Covid-19, i del Decret Llei 49/2020, de l'1 de desembre, de mesura urgent complementària en matèria d'ocupació i foment de l'activitat econòmica per fer front a les conseqüències de la major afectació en el mercat de treball de la Covid-19 en determinats territoris de Catalunya (tram. 203-00076/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei.

10. Decret Llei 55/2020, del 29 de desembre, de mesures extraordinàries de caràcter econòmic en el sector de les instal·lacions juvenils afectades pel confinament perimetral de determinades comarques arran de la Covid-19 (tram. 203-00079/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei.

El president

Bon dia, diputats, diputades.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans de començar la sessió d'aquesta Diputació Permanent, els faig avinent que el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, ens encomana que en la primera sessió plenària de l'any, en aquest cas, de la sessió de la Diputació Permanent, recordem el nombre i els noms de les dones assassinades durant l'any anterior, amb la voluntat d'expressar el compromís de la cambra a fer visibles les formes de violència contra les dones i de condemnar totes les expressions de violència masclista.

Mònica, Clara, Judith, Rosa Maria, Annick, Rosario, Josefa, Oriana, Martina, Yolanda, Montserrat i Peggy Nicole. Aquests onze femicidis, comesos durant l'any 2020, ens posen davant del mirall i evidencien el nostre fracàs com a societat. En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Per altra banda, i en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2021 s'han comptabilitzat divuit víctimes mortals i desapareguts a la Mediterrània.

(Pausa.)

Passem ara a l'ordre del dia d'aquesta Diputació Permanent.

Compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant la Diputació Permanent per a informar sobre les darreres mesures adoptades pel Govern per a contenir el brot epidèmic de Covid-19

350-00021/12

I el primer punt és la compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant la Diputació Permanent, per informar sobre les darreres mesures adoptades pel Govern per contenir el brot epidèmic de la Covid-19. Atès que el vicepresident del Govern ha sol·licitat comparèixer davant de

la Diputació Permanent per informar sobre les darreres mesures adoptades pel Govern, té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, honorable president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, molt bon dia a totes i a tots i també bon any a tots.

Compareixem amb la consellera Meritxell Budó, amb la consellera portaveu, avui en el marc de la Diputació Permanent, per retre comptes en nom del Govern de l'evolució de la pandèmia durant les darreres setmanes. També..., per donar compte també de les mesures que hem pres per frenar els contagis. I també, per les mesures que hem pres per donar resposta a les conseqüències socials i econòmiques de la crisi provocada per la pandèmia de la Covid-19. Ho fem en el marc d'aquesta Diputació Permanent, que es celebra, doncs, a l'hemicicle, degut també a les necessitats sanitàries.

Compareixem per compromís democràtic; ho hem fet des del primer moment en què es va dictar l'estat d'alarma, i la gestió, com a autoritat competent, per part del Govern de Catalunya. Perquè, tot i que no és l'obligació del Govern retre comptes de l'estat d'alarma específicament en el Parlament –no està establert així–, la nostra voluntat ha estat fer-ho sempre, dins del marc global de control per part del Parlament d'aquelles actuacions fetes pel Govern. Ho fem amb tota la voluntat de cooperació, de transparència i essent molt conscients que som un govern en funcions, que estem gestionant un estat d'alarma i que hi han, també, unes eleccions convocades. Per aquest motiu, encara que el Parlament estigui dissolt i per respecte a les institucions sobiranes del poble de Catalunya, ens posem a disposició per comparèixer les vegades que calgui, per donar compte de l'evolució de la pandèmia i de les mesures que s'estan prenent per fer-hi front.

Tots i totes coneixem les dades actuals de la pandèmia i l'evolució dels darrers dies i setmanes, que ha estat una evolució preocupant. Les dades d'avui, que s'acaben de fer públiques, indiquen que tenim 2.501 persones ingressades, que hi ha 493 pacients a la UCI, que tenim un total de casos, la darrera setmana, acumulats, de més de 22.700 i que, en la part de..., diguem-ne, la notícia positiva és que el nombre de persones vacunades ja és de 91.382, a dia d'ahir.

Malgrat tots els esforços que hi ha hagut en els darrers mesos, amb l'arribada de l'hiverna a tota Europa la Covid-19 ha agafat una embranzida que ens situa en un nivell de creixement molt i molt elevat, que fa que molts ja estiguin parlant d'una tercera onada. Les projeccions que es fan a partir dels models matemàtics, i també de l'observació de les dades, ens diuen que venen setmanes molt complicades a nivell sanitari, especialment, a nivell assistencial. Fins i tot, amb l'objectiu de frenar i d'estabilitzar el nombre de contagis en la situació actual, des del punt de vista assistencial, des del punt de vista de l'atenció primària i hospitalària, venen unes setmanes molt complicades. I per tant, cal fer de nou tots els esforços per tornar a frenar la corba i evitar el col·lapse del sistema de salut. Ho hem fet altres vegades en ocasió d'aquesta pandèmia i estic convençut que, entre totes i tots, ho tornarem a fer.

La nostra prioritat absoluta és fer front a la pandèmia i donar suport als sectors econòmics i socials més afectats per les restriccions de mobilitat i per les restriccions, també, de determinades activitats econòmiques i socials. Cada dia ens veiem obligats a prendre decisions que són extraordinàriament difícils, però que ho fem acompanyats de l'ajuda indispensable d'un conjunt de professionals i experts que estan fent una feina increïble. Les administracions i els governs ens hem obligat a prendre decisions complexes i complicades, però aquesta és la nostra feina i aquesta és la nostra responsabilitat i ho hem de fer, sempre, pensant en l'interès col·lectiu i en el bé comú.

Des de l'inici de la pandèmia hem vist com, per una banda, hi ha veus que demanen, amb tota la raó del món, doncs, mesures contundents per aturar el creixe-

ment de contagis; mesures que han de ser més restrictives, que aturin la interacció social. Per altra banda, també hem vist com des de l'inici de la pandèmia s'han alçat veus que, també amb tota la raó del món, reclamen que aquestes mesures no vagin excessivament en contra dels legítims interessos socials i econòmics de l'activitat econòmica, i que, per tant, demanen que, en la mesura que sigui possible, es permeti l'obertura d'activitats per facilitar la recuperació econòmica. Cadascuna d'aquestes posicions, que no són absolutes, que no són nítides d'una banda o de l'altra, sinó que totes, evidentment, incorporen aquests elements de complexitat, tots els interlocutors, però totes aquestes dues visions tenen els seus arguments i tenen part de raó. I per tant, la responsabilitat dels governs és treballar per trobar el punt òptim en cada moment. El punt d'equilibri en cada context de pandèmia entre les necessitats sanitàries, les necessitats econòmiques, les necessitats socials i també el benestar emocional de la població. Sempre fent prevaldre l'interès general.

Això és el que estem treballant des del Govern i estic convençut que és el que estan treballant per fer tots els governs del món, davant de la situació a què ens ha abocat la Covid-19. Per a tots, la línia vermella, que no volem sobrepassar de cap de les maneres, és un col·lapse del sistema sanitari. Tots volem mantenir un nivell d'activitat social, econòmica, cultural, que no posi en risc la capacitat del sistema sanitari, però això hem d'acceptar que no sempre és possible i que moltes vegades ens veiem obligats a restringir les activitats, i que ho fem, també, en un context d'incertesa constant. És més senzill, és més probable conèixer a través de les prediccions quina pot ser l'evolució de la pandèmia en dies, en poques setmanes, però quan alcem la mirada i mirem molt més a l'horitzó, la incertesa és el que plana. I, per tant, sabem que això fa difícil la planificació de moltes qüestions. I per tant, que hem d'estar seguint, dia a dia, les dades.

En les darreres setmanes hem vist com països amb sistemes sanitaris molt potents, però sobretot amb molts recursos econòmics, i molts més que nosaltres, estan patint per no veure's superats per la pandèmia. Alemanya, França, els Països Baixos, el Regne Unit són exemples d'estats que han hagut de prendre mesures més contundents de les que hem pres, fins al moment, a Catalunya. I nosaltres, com ells, farem tot el que estigui a les nostres mans per garantir l'atenció sanitària a tots els ciutadans, siguin malalts de Covid-19 o de qualsevol altra patologia, que no volem tampoc deixar d'atendre. I aquest ha estat un dels objectius.

En la primera onada, malauradament, el sistema sanitari es va haver de centrar a parar el cop de la pandèmia i es van haver de deixar altres actuacions programades en l'àmbit mèdic. Les urgències, sempre, i les malalties més greus, sempre ateses, però d'altres, que també són igual d'importantes i sobretot quan estem en una situació de pandèmia que encara durarà un temps, doncs, es van haver de reprogramar. En la segona onada, aquest objectiu d'evitar que afectés la resta de patologies que s'estaven tractant, doncs, el vam aconseguir. I ara, caldrà tornar-ho a fer, evidentment.

En el darrer Ple de la legislatura vam anunciar que l'evolució de la pandèmia ens feia preveure que s'haurien d'adoptar mesures més restrictives. I així va ser. En un primer moment vam adoptar el que vam anomenar «el Pla Nadal» a la situació epidemiològica. I vam intervenir de forma específica en dues comarques, en què la seva incidència acumulada, el nivell de contagis, dibuixava una evolució de la pandèmia especialment preocupant, com són les comarques de la Cerdanya i del Ripollès, amb un diferencial molt gran en tots els indicadors respecte a la resta del país. I vam actuar. I, evidentment, ha tingut efectes aquesta actuació. Tot i que avui, encara..., aquestes comarques, que estan, doncs, en aquests moments, seguint les mateixes mesures que la resta del país, encara estan en uns nivells d'incidència elevats. A principis d'any, el Govern va adoptar noves mesures restrictives, força més severes, per intentar frenar l'augment de contagis. Són mesures que van, des del confinament municipal a la limitació de l'activitat comercial i la suspensió d'activitats extraescolars i esportives.

Com saben, aquestes mesures estan pensades perquè tinguin una durada de deu dies, que finalitzen aquest diumenge. I amb l'anàlisi de les dades que anem rebent avui, que rebrem també durant el dia de demà en el marc del Procicat, s'estudiarà quines són les decisions a prendre de cara al proper dilluns, si es mantenen les mesures o es canvien. En tot cas, l'objectiu sempre és el mateix: frenar la propagació de la pandèmia, protegir el sistema sanitari i alhora, tenir en compte quines són les afectacions econòmiques i socials. Cada mesura restrictiva, cada mesura que afecta l'activitat econòmica i social, ha d'anar acompanyada de mesures de suport econòmic. Ho sabem i estem fent tots els esforços per tenir-ho.

Des de l'inici de la pandèmia, i especialment concentrat en la segona onada, la Generalitat ha injectat 867 milions d'euros d'ajudes directes a empreses i actors socials que s'han vist més directament afectats per la pandèmia i també per les mesures que s'han pres per aturar-la. I aquest esforç l'hem de continuar i l'hem de redoblar. En aquest sentit, el Govern de Catalunya està fent tot l'esforç per evitar que cap empresa, en un context molt complicat, en un context en alguns casos de caiguda de la demanda, en d'altres de restricció de l'activitat precisament per aturar la interacció social de més risc, estem fent tot l'esforç per evitar que cap empresa hagi de cessar la seva activitat. I cal trobar la manera d'ajudar totes les empreses per superar els duríssims mesos que encara tenim per davant fins que no aconseguim la immunitat de grup i fins que el que són les ajudes del pla Next Generation de la Unió Europea, doncs, no comencin a arribar i a aplicar-se, generant aquest efecte contracíclic. Cal fer tot l'esforç ara per arribar en les millors condicions a l'etapa de la represa.

El Govern de Catalunya hem adoptat ajuts directes: com deia, 867 milions d'euros l'any 2020, especialment concentrats en la segona onada. I ara hi tornarem. I hi tornarem en aquest trimestre, també, amb nous plans d'ajudes, que volem que siguin amb el màxim consens amb els agents econòmics i socials. Però no n'hi ha prou. El Govern de l'Estat també hi ha de posar de la seva part; cal que assumeixi les seves responsabilitats també i posi sobre la taula, també, ajudes directes. I subratllo el concepte «ajudes directes».

I dic «ajudes directes» perquè, fins ara, hem vist mesures de caràcter transversal, com és la figura dels ERTO, que permeten que la desocupació sigui temporal i no hagi de ser forçosament definitiva. I aquesta és una mesura correcta; una altra cosa és que la seva aplicació i els ritmes de pagament de les prestacions estan sent molt lents. Hi ha gent que va entrar en un ERTO a l'octubre i al novembre i no ha cobrat. Encara hi ha molts casos d'errors en el pagament, de retards, de pagaments inferiors, i també hi ha una part molt important de treballadors que han rebut un ERTO, que saben que l'ingrés va ser irregular i que viuen amb l'angoixa que els propers mesos els arribarà una reclamació en aquest sentit. Però malgrat tot això, es van fer els ERTO. D'acord.

S'han fet algunes mesures en l'àmbit d'aval –ho ha fet l'ICO, ho hem fet també l'ICF–, però també s'han fet mesures en l'àmbit tributari. Nosaltres ho hem fet. Hi ha hagut algunes mesures, també, en l'Estat, tot i que insuficients, però calen ajudes directes. No n'hi ha prou. Si hem d'afrontar uns mesos de dificultat, necessitem que els sectors que hauran de fer un sacrifici en la seva activitat econòmica i social es vegin compensats. El Govern de Catalunya hi posarà tot el que pugui, però el Govern de l'Estat també ho ha de fer. Un Govern de l'Estat que té uns pressupostos recentment aprovats, uns objectius d'estabilitat pressupostària suspesos. També té una capacitat de recórrer als mercats financers i interlocució directa amb la Unió Europea. Per tant, no hi ha excuses. Es recaptin els principals impostos i, com deia, són l'Administració amb més capacitat econòmica.

Nosaltres hem fet ajudes al comerç, a la restauració, al sector turístic als sectors del lleure, als sectors de la cultura. Ajudes directes, no només mesures tributàries, sinó ajudes directes, i cal que l'Estat també ho faci i ho faci ara, perquè amb el que té la Generalitat no n'hi ha prou. No és suficient, perquè no tenim prou recursos,

perquè no tenim prou sobirania i, per tant, és imprescindible que l'Estat també faci ajudes directes. Si no, serà massa tard –si no, serà massa tard.

Com deia, el Govern de Pedro Sánchez no pot limitar-se a prendre mesures fiscals o tributàries per sectors com l'hostaleria, la restauració o el comerç i cal anar a les ajudes directes, com han fet altres països europeus. Segons un estudi recent del Parlament Europeu, les ajudes del sector públic concedides per Alemanya han arribat a una xifra equivalent al 16 per cent del seu PIB, una xifra similar a França i a Itàlia. A l'Estat, aquesta xifra supera de poc el 5 per cent. A Portugal supera el 8, a Bèlgica, el 12. Ja sabem que Catalunya no és Alemanya, però si Catalunya fos un estat independent també tindríem els recursos per poder-ho administrar des d'aquí. En tot cas, com que no ho som ara, demanem a l'Estat que tenim, que és l'Estat espanyol –l'Estat que molt sovint, també, no només tenim al costat sinó massa vegades davant, en contra– que actuï. El Govern de la Generalitat ho farem, amb tota l'auto-crítica, amb totes les millores necessàries, però nosaltres ho fem i demanem al Govern de l'Estat que també ho faci.

També hi ha un element fonamental que cal abordar en les properes setmanes, i que és urgent, i que vaig tenir ocasió de transmetre aquesta necessitat al president del Govern espanyol. Un dels elements fonamentals per aturar els contagis és la restricció de la mobilitat. I en la restricció de la mobilitat, el teletreball té un paper fonamental. I cal que es dicti, per raons de salut pública, el treball obligatori en totes aquelles feines que sigui possible fer-ho, per les característiques del lloc de treball i per les característiques de l'activitat. La competència per dictar aquesta obligatorietat del teletreball i per donar-hi tota la força jurídica, que no surti d'una recomanació, que no surti només d'un acord amb els agents econòmics i socials, sinó que tingui vinculació jurídica i capacitat d'obligar, és de l'Estat. I cal fer-ho. És absolutament imprescindible. No ho podem deixar només a voluntat d'un acord entre les parts, com fa el Reial decret llei de teletreball –que, per cert, no està pensat per aplicar-lo en temps de pandèmia, perquè així ho diu en les seves disposicions addicionals–, perquè moltes vegades la cultura presencialista que encara hi ha en empreses, però també en administracions públiques, frena aquests acords. Per tant, cal avançar cap a l'obligatorietat del teletreball. Si aconseguim augmentar els índexs de teletreball, aquesta disminució de la mobilitat podrà permetre plantejar les mesures restrictives des d'un altre angle, des d'una altra visió, i, per tant, que hi hagi menys afectació en altres sectors econòmics. Si l'Estat no ho vol fer, que traspassi la competència a aquest Parlament perquè ho pugui fer.

I, finalment, el 31 de gener s'acaba l'esquema dels ERTO vinculats a la Covid. S'ha anunciat que hi ha una voluntat, una proposta, de fer-ho fins al 31 de maig, però a dia d'avui encara no hi ha acord. És imprescindible que es prorrogui i també millorar-ne la gestió i el pagament. Cal prorrogar-los més enllà del 31 de gener. La possibilitat d'acollir-se a un ERTO de força major derivada de Covid-19 i situar-ne l'horitzó temporal fins al 30 de juny. I, com deia abans, és absolutament imprescindible el pagament immediat de totes les prestacions que ens deuen, que porten mesos de retard i que fan que quan el Govern de Catalunya, que té la competència i la responsabilitat de dictar mesures necessàries... És evident que si hi ha una mesura que comporta una restricció d'activitat en un sector, si els treballadors d'aquest sector estan en un ERTO i hi estan des de fa massa temps i no han cobrat la prestació, és molt més difícil que la ciutadania acompanyi les mesures que prenem, per moltes ajudes directes que fem. Per tant, important que els mecanismes que hi ha funcionin i que funcionin, també, el mecanisme dels ERTO. És absolutament imprescindible.

La situació és crítica i, per tant, malgrat la insuficiència financera que pateix el Govern de Catalunya, estem treballant per anar a un esquema, a un sistema d'ajudes de caràcter trimestral per tal de contribuir a salvar l'economia, ambiciós, que haurà d'anar molt més enllà del que vam fer en el darrer any. I que serveixi per a injecció directa d'ajudes més permanents als sectors més afectats. Ho volem fer de la mà

dels agents socioeconòmics, partint del compromís amb el diàleg social. S'ha anat treballant tècnicament. Cal donar-hi encara un impuls i fent-ho també a partir de la concertació. Cal trobar un mecanisme permanent que doni la seguretat al teixit productiu del país fins que tinguem la immunitat de grup i fins que també els fons europeus tinguin el seu efecte, com deia, en la recuperació.

Amb tot aquest panorama, i en tot aquest context, cal una confiança en el futur. I l'hem de tenir, i la tenim. I la tenim perquè la ciència, l'avenç científic, la recerca, ens han permès posar un llum d'esperança i l'esperança es diu vacunació. Una campanya de vacunació que ha començat per als usuaris i treballadors de residències i per als professionals sanitaris, i que de mica en mica ens ha d'anar acostant a la immunitat de grup, que ens ha de permetre recuperar la nostra normalitat. Per això, el Govern de Catalunya treballarà perquè la vacuna contra la Covid-19 arribi a tothom. I també, evidentment, traslladem a la població, els demanem que vencin pors, aquells que encara en tenen, i que hi hagi confiança, i que tothom es vacuni contra la Covid-19, perquè ens protegeix a nosaltres, perquè ens protegeix les persones que més estimem, perquè ens ajuda a frenar la pandèmia i perquè ens ha de permetre recuperar la normalitat i començar la reconstrucció.

En un sol any des de l'aparició de la Covid-19, la ciència ha estat capaç, l'avenç científic que en aquests moments té el conjunt de la humanitat, ha estat capaç de trobar una vacuna, això és absolutament extraordinari en termes històrics de la lluita contra totes les pandèmies i malalties. Mai s'havia anat tan ràpid. Mai s'havien posat tants esforços col·lectius al servei de poder trobar una vacuna que ha de ser, evidentment, l'esquema de protecció que ens ha de permetre vèncer finalment la Covid-19. I això és extraordinari. I vull fer des d'aquí un reconeixement a tots els qui estan contribuint a fer avançar el coneixement científic cada vegada més enllà, especialment en l'àmbit de les ciències de la salut i les ciències de la vida, perquè amb la seva feina estan ajudant a protegir-nos a tots.

Per tant, ens hem de sentir esperançats amb l'arribada de la vacuna, però en cap cas ens hem de relaxar. Tenim l'objectiu d'aquestes 738 mil dosis a les primeres dotze setmanes de la campanya de vacunació. Hi arribarem. Admetem que els primers dies la posada en marxa, també amb dificultats logístiques provocades pel tancament de la frontera francobritànica, va haver-hi qüestions, doncs..., va haver-hi alguns instruments que eren absolutament necessaris per a la logística de repartiment de vacunes que van alentir uns dies la posada en velocitat de creuer de la vacunació, així com també la interrupció els dies 28 i 29 de desembre de l'arribada de vacunes Pfizer a tot Europa. Però ara hem agafat velocitat, com deia, tenim, doncs, 91.382 persones vacunades a dia d'avui. Hem agafat bon ritme i el continuarem, i en la mesura que sigui possible, cal incrementar-lo.

També és evident que en la mesura que siguem capaços, amb la reducció de la interacció social, amb l'adopció de totes les mesures de seguretat, de reduir el nombre de contagis, els recursos humans del sistema sanitari podran estar treballant més fàcilment en aquesta vacunació. Si estem en un context en què s'ha d'atendre assistencialment, és més difícil, doncs, destinar tots els recursos a l'àmbit de la vacunació, els recursos humans, que són finits. Perquè, evidentment, de recursos econòmics n'hem aconseguit, n'aconseguiem més i posarem els que faci falta, i fins i tot anirem a tot l'endeutament que calgui, però personal sanitari, infermeres, metgesses, auxiliars, no surten del no-res. I, per tant, és evident que aquí tenim un límit i cal reconèixer –i cal reconèixer– l'esforç, la professionalitat de tots els professionals sanitaris, i que precisament també reduir el nombre de contagis els ha de permetre facilitar la seva feina i millorar també el seu benestar professional i emocional, perquè és important cuidar els que ens cuiden, també, hem de cuidar els que ens cuiden.

Aquesta setmana s'han reprès les classes del segon trimestre. I vull agrair a tota la comunitat educativa, les mestres, el professorat, el personal d'atenció educativa, el

personal d'administració i serveis, a les famílies i també a l'alumnat, la seva implicació per fer de les escoles i instituts un espai segur davant de la Covid-19.

L'obertura de les escoles el passat trimestre va ser un repte, un repte molt important. A molts ens feia molt respecte, però sabíem que s'hi estava treballant i s'hi estava treballant bé, des dels equips directius, des dels equips docents, des de tot el personal, i va anar bé. Ara hem de fer que també vagi bé, sempre estant atents a l'evolució sanitària. Sempre.

I, en aquest sentit, amb la voluntat de fer de les escoles uns espais encara més segurs, aquesta setmana estem duent a terme cribratges a tots els professionals dels centres educatius des d'aquest dilluns mateix. S'haurà de fer, evidentment, perquè la capacitat de diagnosi en el sentit de tests és la que és, de forma progressiva i esglaonada. Les proves, com no pot ser d'una altra manera, només poden ser voluntàries, però estan sent massives i el cribatge es farà mitjançant el test d'auto mostra amb PCR.

Tots som conscients dels beneficis socials que té, doncs, mantenir els centres educatius oberts, uns beneficis que superen amb escreix els riscos que suposa tota interacció social. Són un servei públic bàsic, compleixen una funció essencial, reduïxen les desigualtats, contribueixen al benestar emocional dels infants i joves, i per sobre de tot, aquí hi ha un compromís pedagògic amb el futur dels infants i joves d'aquest país, amb el futur de les nostres filles i els nostres fills, i per això creiem que és important mantenir-ho obert. I si es pot fer és gràcies a l'esforç de la comunitat educativa.

Per tant, i abans de donar la paraula a la consellera Budó, comencem probablement el que seran unes compareixences davant de la Diputació Permanent per donar compte de com seran les properes setmanes d'evolució de la pandèmia i de com hi fem front des del Govern de la Generalitat de Catalunya. Queden unes setmanes i uns mesos difícils; certament, difícils. Uns mesos en què probablement hi haurà d'haver moments de restricció i moments de flexibilització d'activitat, però fins que no hi hagi, doncs, una vacunació, la vacunació no permeti arribar a una part suficient de la població per dotar-nos de la immunitat de grup, doncs, no haurem vençut la malaltia, però tenim un camí i el camí està traçat. I, en aquest sentit, esperem la col·laboració de totes les forces polítiques d'aquesta cambra per ajudar els professionals dels serveis públics que estan en primera línia de lluita contra la pandèmia.

Sense més, els agraeixo de nou la seva atenció i ara, doncs, prendrà la paraula la consellera portaveu Meritxell Budó per aprofundir en alguns dels detalls respecte a les mesures que he estat comentant.

Moltes gràcies, president, consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, vicepresident.

Efectivament, ara té la paraula la consellera de la presidència, la senyora Meritxell Budó. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Diputades, diputats, vicepresident, bon dia i molt bon any a totes i a tots. Gràcies, president Torrent, abans de començar la meua intervenció, per recordar els noms de totes les dones que van ser assassinades a causa de la violència masclista durant el 2020, una xacra que cal erradicar de la nostra societat; una pandèmia que també patim –avui que hem vingut aquí a parlar de pandèmies– i que cal també combatre amb totes les nostres forces.

Segueixo, ara sí, amb la compareixença per donar compte quant al que fa referència a la gestió de la pandèmia de la Covid des del Govern de Catalunya. Una gestió que, com recordava en la seva intervenció el vicepresident, i com jo mateixa o com qualsevol altre membre del Govern de Catalunya va explicant en totes les intervencions parlamentàries que hem dut a terme fins a la data d'avui, respon tant al

control de la pandèmia com a l'equilibri entre l'economia i la salut, que també en aquests moments ens toca gestionar.

És al voltant precisament d'aquests dos eixos –del control de la pandèmia i de l'equilibri economia-salut– que els vull plantejar la meva intervenció. Així doncs, començaré primer pel control de la pandèmia.

El vicepresident ha exposat de forma molt clara la situació actual, una situació complexa –una situació complexa–, molt complexa, no només a Catalunya, sinó que ho podem veure en tots els nostres països del nostre entorn. I és que, a ple hivern i amb les dades epidemiològiques que tenim, la situació és molt preocupant, i, per això, des del Govern de Catalunya hem pres mesures molt restrictives –som conscients de que són mesures molt restrictives– per tal de mantenir la corba de la pandèmia.

De fet, ja fa moltes setmanes que les mesures són molt restrictives, i ho són amb l'objectiu de disminuir al màxim les interaccions socials. Tots sabem que la reducció de la mobilitat i la reducció de la interacció social són factors clau a l'hora de reduir les dades de la pandèmia. Per exemple, amb relació a l'activitat social, en aquests moments –recordem-ho– s'està limitant a sis persones, de com a màxim dues bombolles, i es recomana fer les trobades, sempre que es pugui, en espais oberts. També fa moltes setmanes que tenim vigents uns confinaments perimetrals. Com saben, ara mateix ens trobem amb un confinament perimetral municipal. Això és una restricció forta de la mobilitat. I la mobilitat laboral, doncs, només es permet en aquells casos que s'ha de desplaçar fora del seu municipi la gent a treballar. I, a més a més, tenim també un confinament nocturn –no ho oblidem– des de les deu del vespre fins a les sis del matí.

Tots aquests són exemples de les mesures que tenim vigents des de fa moltes setmanes. Però, a més a més d'aquestes restriccions i de les mesures de prevenció –recordem-ho: les mascaretes, les mans, la distància, la ventilació–, també fa moltes setmanes que estem sent proactius en la recerca del virus. I, si a la meua compareixença del mes de desembre passat explicava les accions que estem duent a terme per tal de fer aquesta recerca activa del virus, trobar-lo i poder trencar d'aquesta manera les cadenes de contagi, en concret a partir de la intensificació dels cribratges massius i del reforç del sistema amb cinc-cents persones més en els circuits de rastreig, en aquestes darreres dues setmanes hem posat també en marxa dos nous programes per tal d'intensificar encara més la cerca activa del virus. En concret, amb el nou programa de rastreig i amb el programa de vigilància de les aigües residuals.

Quant al nou programa de rastreig, destacar que els nous gestors, amb perfils administratius i tècnics de Salut Pública, portaran un servei més àgil i individualitzat del rastreig i quedaran adscrits a l'Agència de Salut Pública de Catalunya, ubicant-se en les diferents seus que ja hi ha al territori, on trobem els rastrejadors de l'agència que fan investigació dels casos. També s'ha posat en funcionament aquest cribratge amb automostreig, que va començar ahir mateix a les escoles i en els diferents centres educatius.

I, quant al programa temporal de vigilància del coronavirus en aigües residuals a Catalunya per als anys 2021 i 2022, destacar també la seva importància com un instrument més per tal de tenir una eina que ens permeti aquesta detecció precoç de la Covid-19, ja que està demostrat que l'anàlisi quantitativa de partícules virals que es troben en les aigües residuals de les estacions depuradores proporciona un indicador addicional de l'estat de la situació de la pandèmia, i aquesta és una dada més que ens pot ajudar a detectar anticipadament rebrots de la pandèmia. Recordem que aquest programa compta amb un pressupost anual de 947.000 euros, que van a càrrec dels pressupostos dels departaments que hi intervenen i que són el Departament de Salut i el Departament de Territori i Sostenibilitat.

I, si bé aquest era un resum de mesures per controlar aquesta pandèmia, com els deia també al principi de la meua intervenció, vull enfocar també el segon eix, que

seria l'equilibri economia i salut, un binomi del que hem parlat ja moltes vegades i que, de fet, hem de continuar-ne parlant per poder avançar en la gestió d'aquesta pandèmia. Jo mateixa els deia en la meua anterior compareixença que són dos conceptes que van junts, són conceptes que no es poden destriar. Després de mesos, després de gairebé un any de gestió d'aquesta pandèmia, són dos conceptes que en aquest moment no es poden destriar. Evidentment, sense salut no hi ha economia, però sense economia tampoc hi ha salut. I, a més, tant l'economia com la salut tenen conseqüències socials i emocionals que són indestriables.

I per què els deia que n'hem parlat i que sens dubte n'hem de seguir parlant? Doncs perquè precisament és la relació entre els àmbits sanitari, social i econòmic el que ens ha de portar a trobar totes aquelles mesures més efectives per al control d'aquesta pandèmia i les seves conseqüències. Des del Govern ho veiem així, ho treballarem així, ho fem així i sempre seguint tres premisses bàsiques: l'evolució de les dades sanitàries, el consell dels experts i el diàleg amb els sectors implicats.

I en aquest punt voldria donar també compte de la creació de dos espais de diàleg: l'espai dels sectors estratègics de reconstrucció i l'espai de seguiment de la contenció de la Covid-19. Aquests àmbits de diàleg social donen resposta a l'Acord nacional de bases per a la reactivació econòmica i protecció social i, per tant, seran uns espais amb representació de les organitzacions empresarials i sindicals més representatives també del Consell de Diàleg Social i de diferents departaments de la Generalitat.

Per tant, és des del binomi salut-economia, sempre amb diàleg social, que des del Govern prenem les mesures de salut pública per fer front a aquesta pandèmia, des de les mesures restrictives i les mesures d'autoprotecció fins a aquelles mesures de cerca activa del virus. Un binomi, salut-economia, un equilibri, economia-salut, que tots els poders públics han de tenir en compte per afrontar la triple crisi que estem patint en aquest moment, que és sanitària, que és econòmica i és social; però un equilibri, economia-salut, que en el cas del Govern de Catalunya malauradament va molt més enllà. I per què dic això? Doncs ho dic perquè en aquests moments ens trobem davant de la deixadesa o l'abandonament del Govern de l'Estat espanyol en establir totes aquelles mesures de protecció social i econòmica que ha fet..., en el cas del Govern de Catalunya, que en comptes d'un equilibri haguem de fer autèntics jocs de malabars. I és que aquesta pandèmia ha tornat a posar de manifest una vegada més que, si volem avançar com a societat, necessitem disposar de totes aquelles eines d'un estat que no són altres que les plenes competències i la gestió dels nostres propis recursos.

Voldria entrar una mica més en el fons d'aquesta qüestió, perquè realment estic convençuda que aquesta és la clau de la gestió de la pandèmia. Començo per posar dos exemples que són molt il·lustratius: els ajuts directes i la càrrega tributària. Mirin, des del Govern de Catalunya, ho deia ara el vicepresident en la seva intervenció, hem donat més de 867 milions d'euros en ajuts directes als col·lectius afectats per aquestes mesures restrictives que com a govern ens toca prendre per aturar la Covid-19. Alguns exemples d'aquests ajuts són, per exemple, els 284 milions d'euros per als autònoms o els 27 milions i mig per a habitatge, o els 124 milions d'euros per a la restauració i el comerç, els 30 milions d'euros per al sector industrial o els 35 per al sector de l'esport, o els 120 milions d'euros per al món local. Doncs bé, aquests més de 867 milions d'euros són els ajuts directes fins a aquest mes de desembre que el Govern de Catalunya hem posat a disposició d'aquests sectors afectats. Injecció directa de liquiditat als sectors afectats. I la meua pregunta és: on són aquests ajuts directes per part del Govern de l'Estat espanyol? On són? On són aquests ajuts de qui realment disposa de les eines i dels recursos d'un estat? La resposta és molt senzilla: no són enlloc. Zero euros de liquiditat, zero euros d'injecció directa de recursos als sectors afectats.

Un altre exemple molt il·lustratiu és el de la càrrega tributària. Des del Govern, en allò que tenim competències, hem reduït la càrrega tributària de tots aquells sectors que s'han vist greument afectats per les mesures restrictives adoptades per fer front a la propagació de la Covid. Som conscients que tots els sectors afectats suporten un pes important de davallada d'ingressos i unes despeses fixes que mantenen, entre les quals tenen un enorme pes els impostos i tributs. I per realment paliar aquests efectes, qui ha de reduir la gran càrrega fiscal i tributària és l'Estat espanyol, que és qui en recapta la majoria i en té les competències.

Per tant, la situació en la que ens trobem és que mentre el Govern espanyol no pren gairebé cap mena de mesura per a l'equilibri binomi salut-economia, al Govern català ens toca fer autèntics malabars. Perquè tot i la situació de l'infrafinançament que patim, determinats a no deixar ningú enrere, decretem ajuts directes tant a autònoms com a empreses. La gestió econòmica de la crisi no ha de recaure en les empreses ni en la ciutadania. Els governs hi hem de posar recursos.

L'Estat ha de fer els deures, uns deures que no està fent, ni tan sols en aquelles mesures que tindrien un cost zero, però que en canvi tindrien un impacte immens en el control de la pandèmia, com és la mesura de decretar l'obligatorietat del teletreball en totes aquelles feines on es pugui dur a terme el teletreball. I, si no, fem una comparativa amb d'altres estats europeus, perquè si bé és cert que les respostes que ha donat cada país per afrontar les conseqüències econòmiques i socials són molt diferents, també és cert que l'Estat espanyol ha quedat ben lluny de l'esforç que sí que han fet altres estats de la Unió Europea.

I en aquest sentit trobem... No ho dic jo, hi ha diferents estudis comparatius, com per exemple el de Bruegel, un dels grans referents europeus especialitzats en temes econòmics. Doncs bé, Bruegel què diu? Doncs ha estudiat l'esforç dels diferents països tenint en compte el seu PIB per tal de poder tenir dades comparables i ha analitzat tres tipus d'accions: l'impuls fiscal, els ajornaments d'impostos i cotitzacions a la seguretat social, i la injecció de liquiditat. I clar, quan sabem quins són aquests tres paràmetres que s'estudien, la veritat és que no cal esperar massa l'anàlisi de les dades de l'Estat espanyol per saber que és a la cua de les ajudes dels diferents estats d'Europa. De fet, l'estudi corrobora aquesta afirmació. I és que a l'Estat espanyol no hi ha hagut ajudes directes com en d'altres països europeus. No n'hi ha hagut cap. I quant a la mesura estrella i podríem dir gairebé única mesura real que sí que ha dut a terme l'Estat espanyol, els ERTOS, una enquesta elaborada aquest passat mes de novembre per la Cecot indica que un 32 per cent de les empreses que han demanat un ERTO tenen treballadors que encara no l'han cobrat o no n'han cobrat una part; un 32 per cent. I això a banda dels que reben la prestació mal calculada, cosa que genera situacions d'autèntica incertesa.

I és que la falta d'ajuts del Govern de l'Estat espanyol per l'impacte de la Covid-19 als sectors afectats per les mesures de control de la pandèmia té conseqüències també directes en les rendes familiars. Són les llars espanyoles les que perden més diners en aquesta pandèmia. I això tampoc ho dic jo, sinó que ho diu l'informe del Joint Research Center, el Centre d'Estudis de la Comissió Europea. Aquest estudi, de fet de la Comissió Europea, afirma que a Espanya la forta caiguda de la renda familiar té una correlació directa amb la poca iniciativa del Govern espanyol a l'hora de prendre mesures palliatives contra l'impacte del coronavirus en l'economia. De fet, el mateix estudi ens parla de l'Estat espanyol com una de les dues excepcions on les polítiques públiques només alleugeriran parcialment l'augment de la desigualtat per culpa de la crisi.

I en aquest sentit, alguna dada molt més il·lustrativa, com és la quantitat d'ajuts directes a empreses en països com Alemanya i França. I, en concret, voldria fer referència a dos tipus d'ajuts, i són aquells destinats a les empreses de fins a cinquanta treballadors, perquè donar liquiditat directa a les empreses és ajudar les rendes familiars, i, a més, establir programes concrets per a les pimes, que són el motor

essencial per al desenvolupament econòmic i social d'un país. I, si no, fixem-nos en la realitat del nostre país, Catalunya. Saben quantes empreses amb establiments hi ha a Catalunya? 627.693. I d'aquestes 627.693 empreses, saben quantes tenen menys de cinquanta treballadors? Doncs la majoria: 621.862. És a dir, a Catalunya, més del 95 per cent de les empreses tenen menys de cinquanta treballadors. Per tant, és molt fàcil d'entendre que l'impacte real per paliar les conseqüències dels efectes del control de la pandèmia és l'ajut a les pimes; ajuts que ha de donar l'Estat, que és qui té les eines, tal com ho estan fent la resta dels estats europeus, tal com posen de manifest tots els estudis comparatius entre els diferents estats de la Unió Europea.

En definitiva, cal control sanitari de la pandèmia i minimitzar les conseqüències econòmiques i socials. I per fer-ho –per fer-ho–, l'Estat hauria de treballar en dues línies. La primera és descentralitzar i deixar que siguin les autonomies, que coneixen les singularitats del seu territori i del seu sistema de salut, les que determinin les mesures de control sanitari. I hem de dir que, després de la primera onada, en aquest sentit, això ha estat així.

Però cal una segona línia –una segona línia. Les mesures sanitàries tenen unes conseqüències econòmiques i l'Estat també ha de donar resposta a aquestes conseqüències econòmiques, perquè l'Estat és qui té les eines i té els recursos econòmics per fer-ho. Però l'Estat espanyol malauradament ha optat per la deixadesa de funcions; hem passat de tenir un estat que comunica amb militars a tenir un estat que centralitza les vacunes comprades per Europa per poder-les distribuir, això sí, etiquetades amb la bandera espanyola.

Acabo. El repte de l'independentisme, que és aconseguir un estat propi en forma de república, és un repte més necessari que mai si volem donar resposta a les necessitats reals de la gent. I, com deia, aquesta pandèmia ho ha fet encara més necessari i més evident. Per una banda, hem vist una vegada més que els estats més petits tenen més capacitat per donar resposta als reptes del món actual, entre ells, les conseqüències d'una pandèmia com la que estem patint. I, per altra banda, un estat propi ens hagués permès disposar de les nostres pròpies competències i recursos i, a més, poder accedir de forma directa als fons europeus. Hem de ser responsables en les mesures de control de la pandèmia, però també hem de ser responsables en exigir un gir a les polítiques públiques per fer front a les conseqüències econòmiques de les mesures necessàries per al control de la pandèmia.

Acabo. Ens trobem davant d'uns dies que tornem a tenir, doncs, unes dades que ens preocupen, que ens alerten de l'evolució de la pandèmia. Avui tenim ja més de 2.500 persones ingressades en centres hospitalaris a causa de la Covid-19 i tenim gairebé cinc-cents llits UCI ocupats a causa de la Covid. El crit d'alerta dels professionals sanitaris és més alt i clar que mai. Tornem a estar en risc d'haver de desprogramar activitat sanitària assistencial, cosa que a aquest país ni volem ni ens podem permetre.

Necessitem poder gestionar aquesta pandèmia alhora que gestionem el dia a dia, perquè la vida ha de continuar i hem de poder continuar atenent altres tipus de realitats sanitàries i socials en el nostre país. Ens cal corresponsabilitat a l'hora, doncs, de poder decidir i aplicar les mesures que en aquest moment són necessàries. Som conscients que són mesures molt dures. Som conscients que són mesures restrictives de les llibertats individuals i col·lectives, que afecten de manera directa l'economia i els sectors econòmics del nostre país. Des del Govern de Catalunya, volem i estarem al seu costat en la mesura de les nostres possibilitats. Però també aprofitem, des d'aquí i des de tot arreu on tinguem micro, per fer una crida a la corresponsabilitat. Ens cal la col·laboració de tothom, ens cal la corresponsabilitat, ser conscients de que per aturar aquesta pandèmia, per aturar la propagació d'aquest virus, ens cal reduir la interacció social, ens cal reduir la mobilitat, i, per tant, totes aquestes mesures que s'estan prenent són precisament per preservar la salut, per preservar la vida i per preservar, doncs, al màxim l'economia.

Des del Govern de Catalunya, estarem al costat dels sectors afectats i demanem i aprofitem també per fer una crida a que aquells grups que estan governant en aquest moment l'Estat espanyol, i que tenen representació també en aquesta cambra, facin un crit d'alerta, facin un crit d'ajuda, demanin als seus companys de partit que no facin abandonament de funcions i que facin com fa qualsevol estat, que és, en aquests moments, recolzar, injectar liquiditat en els sectors afectats, perquè és més necessari que mai. La reconstrucció social, econòmica i sanitària del país requereix també de no defugir les responsabilitats.

Gràcies, diputades i diputats.

El president

Gràcies, consellera. A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidente. Quisiera empezar mi intervención dando el pésame a los familiares y a los allegados de los últimos fallecidos por la Covid; los ánimos también a aquellos que están padeciendo la enfermedad y a los que han afrontado las Navidades sin un puesto de trabajo debido a la pandemia. Y también agradecer a los sanitarios, a todos los trabajadores del sector sanitario, que eso, como es lógico, comprende a los doctores y a las doctoras, enfermeros y enfermeras, a los auxiliares, a los celadores y al personal de limpieza, que todos ellos conforman el gran equipo de los trabajadores sanitarios.

Y yo empezaría diciendo que el señor Aragonès y la señora Budó nos acaban de dejar atónitos, porque, a cuarenta y ocho horas de que se decida si hay elecciones o no, no han traído una propuesta clara sobre este tema. Esto es la guinda seguramente del cúmulo de improvisaciones con las que se ha gobernado durante la pandemia; improvisaciones que han afectado ya al sector de la hostelería, de la restauración, centros comerciales y a todos los afectados de la crisis en general. Luego volveré sobre este tema. Y ahora vamos a valorar las intervenciones y lo ocurrido desde la última..., desde este último mes.

Nosotros creemos que esto..., que la gestión ha sido nefasta, con el agravante que supone para los catalanes haber tenido que soportar esta situación durante unas navidades tan difíciles. Ustedes no se han puesto de acuerdo sobre cómo afrontar el plan de desescalada; el Departament de Salut de Argimon se ha peleado con el Departament d'Empresa de Tremosa, y los platos rotos los pagan los catalanes, como siempre. No han ofrecido datos de la incidencia de las restricciones en los contagios y en la pandemia, o sea que los cerrojazos no están basados en datos objetivos y luego tampoco está testeado el resultado de estos cerrojazos en diversos sectores. Vimos un espectáculo lamentable con la fiesta ilegal de Llinars, con el señor Aragonès criticando a su socio de gobierno en lugar de asumir las responsabilidades como gobernante. Los catalanes siguen soportando, por tanto, la guerra fría entre socios para ver quién gana en el independentismo. Y han estado más pendientes de la evolución de la curva de sus encuestas que de la curva de los contagios. Esta es la foto de su gestión durante un mes tan crucial para frenar la tercera ola y asegurar la supervivencia de las familias.

En cuanto al balance actual de la pandemia, ya se han dicho aquí las cifras, ustedes las conocen más que nadie, pero no está de más repetirlo: más de 7.000 nuevos casos, 86 fallecidos en las últimas horas, más de 2.400 hospitalizados por Covid y 477 catalanes graves en la UCI, y el riesgo de rebrote por encima de los seiscientos puntos. Con estos datos, pese al enorme sacrificio que han hecho los catalanes, no cabe duda de que en este 2021 lo que vamos a necesitar es la vacuna de Pfizer, la de Moderna y, desde luego, un nuevo Govern que no dé bandazos en la gestión de la crisis.

Y en cuanto a la economía, Cataluña ha cerrado el 2020 con 497.611 personas en paro, un 28 por ciento más que en el año 2019, y se han perdido 75.716 afiliados a la seguridad social. Evidentemente, estos datos no solo pueden achacarse a la nefasta gestión económica del señor Aragonès, porque hemos sufrido una terrible crisis con el Covid-19, pero sí que era responsabilidad del señor Aragonès el haber adaptado los presupuestos para proteger a las personas en vez de dedicar 900 millones de euros a chiringuitos y a gastos superfluos.

También era su responsabilidad, señor Aragonès, asegurar ayudas suficientes para todos los autónomos y trabajadores de Cataluña que se vieron en la estacada por la crisis, pero no lo han hecho porque estaban distraídos con sus batallitas internas, y ya hemos oído a la señora Budó que la culpa de todas estas cuestiones es del maléfico Estado español y no de su gestión. La patronal y los agentes sociales de Cataluña insisten en advertir que los 2.500 euros de ayudas directas previstas para cada negocio no dan para salvar nada. Ustedes siguen echando balones fuera y sin entonar el *mea culpa*, que, a día de hoy, hasta sus propios votantes piensan que su gestión ha sido nefasta.

En lo social, mientras ustedes piden una amnistía para los que malversaron dinero público de los servicios sociales, hay muchos catalanes que han perdido el puesto de trabajo y empiezan el nuevo año sin esperanza, porque ustedes recortaron un 8,8 por ciento el gasto social durante el *procés*, de 2014 a 2018, mientras el resto de comunidades autónomas lo aumentaban. Y de esos polvos, vienen estos lodos: las listas de espera larguísimas, ahora aún más con la crisis sanitaria, y la pobreza que se está cronificando y se intensifica a raíz de la pandemia, según un informe de las entidades catalanas de acción social. Viven ustedes obsesionados con alcanzar el 50 por ciento de los votos para volver a dar un golpe, lo decía el propio señor Puigdemont el otro día, pero no piensan en los desafíos sociales pendientes que hay en Cataluña y que van a quedar arrasados por la tercera ola del coronavirus.

Nosotros creemos que hay otra forma de gestionar la crisis. Ya le hemos hecho un examen somero en lo sanitario, económico y social, pero es que hay dos formas posibles de gestionar: una, que es el modelo de Ciutadans, que es acorralar al virus con medidas sanitarias claras, dejar que la gente se gane la vida con su trabajo y ofrecer ayudas a quienes peor lo están pasando, y luego está el modelo de aquellos que nunca quisieron venir a gestionar una autonomía, y son los bandazos sanitarios y cerrar la actividad económica sin ofrecer ayudas. Nosotros tenemos el caso de la Comunidad de Madrid, donde hemos apostado, desde el Gobierno, por los test masivos, por los confinamientos por áreas para acorralar el virus sin destrozar la economía de los ciudadanos, para..., y en cuanto a los bares, restaurantes y comercios, abrirlos, pero cumpliendo con las normas sanitarias y con el toque de queda.

A ver si ustedes se enteran de una vez de que no podemos seguir enfrentando las oleadas de coronavirus impidiendo que los trabajadores y los autónomos se puedan ganar la vida. Y si los cierres son inevitables, como nos pasó en Castilla y León..., se llegó a un consenso con los sectores afectados y el cierre fue compensado con ayudas de 290 millones en una comunidad con 2,4 millones de habitantes y un presupuesto de 10.000 millones; era un esfuerzo muy grande. Todos nos podemos equivocar en la gestión de esta crisis, todos los gobiernos regionales de España, seguramente, y del resto del mundo habrán cometido errores, pero lo que no perdonan los ciudadanos es que se juegue con sus vidas y con su salud dando bandazos, ni tampoco que tropecemos dos veces en la misma piedra.

Y, miren, en uno de los temas que vamos a tener que dilucidar en cuarenta y ocho horas, la pandemia y las elecciones..., faltan treinta y dos días para las elecciones catalanas y los responsables políticos del Gobierno están dando más la sensación de estar pendientes de sus calculadoras electorales que de lo que dicen los criterios sanitarios sobre la celebración o no de estas elecciones. Ya se lo he dicho antes, señor Aragonés, y se lo retomo ahora.

El Departamento de Salud de ustedes prevé que las cifras de la pandemia empeoren en vísperas de elecciones. Insisto. ¿Por qué creen ustedes que están compareciendo aquí? Porque hay una pandemia. ¿Y de verdad pasan por alto la incertidumbre de no saber si va a haber elecciones? Es que nos quedan cuarenta y ocho horas para decidir. ¿A ustedes les merece alguna opinión que haya seis mil contagiados diarios mientras sacamos a la ciudadanía a votar? ¿Les merece alguna opinión que estén dejando de realizar cirugías mientras se celebran unas elecciones con personas mayores acudiendo a colegios masificados? Es que están llamados a votar 5.400.000 catalanes residentes en Cataluña, 4 millones de ellos votan el mismo día en Barcelona –en la provincia–, 510.000 en Girona, 300.000 en Lleida y 562.000 en Tarragona. Toda esa movilización inmensa de la población catalana.

Hemos de decirles la verdad a todos estos catalanes, toda la verdad. Si no hay nadie que se atreva a decirlo, lo voy a decir yo ahora, al menos porque me toca hablar el primero en este *faristol*. Hemos de tratar a los catalanes como adultos y hay que decirles «lo vamos a pasar muy mal en esta tercera ola». ¿De verdad ustedes creen que podemos mirar a los ojos de los catalanes y decirles «salid en masa a votar 5.400.000 personas que todo está controlado»? Yo creo que no lo podemos decir. Quiénes digan esto estarán mintiendo, ¿no? Porque en plena tercera ola movilizar a todas esas personas y suponer que no se va a producir ningún contagio, y suponer que de todos los contagios que se produzcan no se va a producir ninguna muerte o ningún ingreso en las UCIs colapsadas, me parece que es mucho suponer. Yo no me veo haciendo campaña con las camas de las UCIs colapsadas, con la situación de que haya gente que no pueda acceder a tratamiento médico como nos ocurrió en la primera oleada.

Esta eventualidad debería descartar que los políticos estuviéramos valorando hacer campaña. Yo creo que no debe darnos miedo hacer estas valoraciones. A mí me daría miedo imaginar las cifras de muertos que de aquí a un mes puede haber, y haberme callado y haber sido, creo yo, un irresponsable. Yo creo que hay aquí partidos que están valorando mucho más las perspectivas electorales que la evidencia de que la situación sanitaria no nos permite acudir a elecciones. Y ustedes hoy, en esta Diputación Permanente, nos tendrían que haber hecho una propuesta clara, porque ustedes son las autoridades sanitarias. No entendemos ese silencio a cuarenta y ocho horas de tomar una decisión. No tengan miedo, no tengan miedo. Digan lo que piensan, digan si es normal que la gente no pueda ir a votar con tranquilidad. Es que mucha gente no se va a atrever a ir a votar. No solamente es que nosotros hagamos campaña en una situación que no se debería hacer campaña, es que, en las elecciones, que son la fiesta de la democracia, todo el que quiera votar debería poder votar con tranquilidad. Nada más.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

President, honorable senyor vicepresident, consellera de Presidència. Començo la meva intervenció, també, recordant les víctimes, les seves famílies i els amics, i reconeixent el treball de tots els professionals que durant aquests llargs mesos estan lluitant i continuen lluitant en primera línia contra la pandèmia.

I reunits en Diputació Permanent, encara que sigui al Saló de Sessions, en aquest temps de descompte, doncs volem tornar a explicitar el que hem anat fent al llarg de tota aquesta pandèmia des del Grup Parlamentari Socialistes, que és donar el suport a la gestió de la pandèmia del Govern de la Generalitat de Catalunya. Agraïm la voluntat del Govern de venir a comparèixer, a traslladar informació en aquest Parlament, però lamentem escoltar discursos més semblants a discursos electoralistes, discursos de campanya, que no de retiment de comptes. Sembla que aquest any 2021

ha començat demanant-nos més de nosaltres. Per una banda tenim la borrasca, la darrera borrasca, que ha deixat pobles aïllats, sense llum, amb problemes de mobilitat, i, per l'altra, com traslladaven des del Govern, la situació preocupant de l'evolució de la Covid-19.

Ahir ho deia Salvador Illa, el ministre, i avui també vostès: estem davant d'un mes de gener difícil, no hem de perdre de vista que en la darrera setmana han mort 435 persones, que serà un hivern dur i complicat com ho han estat les festes. I tot i la responsabilitat de la majoria de la ciutadania, perquè ho hem de dir, que ha estat així, veiem com s'incrementen els casos fruit de les interaccions socials. Ens caldrà afrontar-ho amb molta lleialtat, amb molta lleialtat, però també lluny d'un ús electoral.

I senyors del Govern i diputats i diputades: tenim eleccions d'aquí cinc setmanes. I pel que coneixem, perquè ens hem anat reunint, els protocols que s'han treballat i compartit en les reunions de partits donen garanties d'unes eleccions amb seguretat. Perquè cal preservar la salut, però també cal preservar el dret de vot de la ciutadania de Catalunya.

Com deia el vicepresident, al llarg de tota la pandèmia hem tingut dades dolentes en molts moments, i totes les decisions s'han pres sempre sobre dades epidemiològiques, sobre dades d'afectació econòmica i dades d'afectació social. Senyors i senyores, al virus no se li ha de tenir por. Se li ha de tenir respecte, però no se li ha de tenir por. I la responsabilitat del Govern és garantir llocs de votació segurs, adaptant el que calgui com han fet les botigues, com han fet els bars, els restaurants, els teatres, els cinemes, i com han fet molt bé també a les escoles. Som una societat responsable que afronta la pandèmia de cara i fa el que toca fer, i d'aquí cinc setmanes a Catalunya toca votar. I com diu el director general de Participació Ciutadana i Processos Electorals, que és el responsable de l'organització de les eleccions, obro cometes: «Per mi els indicadors de salut són un complement als indicadors dels dispositius de l'organització del procés electoral, i ens donen pistes per respondre al *podem*. Podem celebrar unes eleccions?» I el director general de Participació Ciutadana i Processos Electorals de la Generalitat diu: «I la meua resposta és un sí convençut.» Per això diem: sense un confinament domiciliari l'aplaçament no està justificat.

Més de seixanta països han fet eleccions des del mes de setembre. El 24 de gener es vota a Portugal. Són llocs on la pandèmia no ha suspès la democràcia. I, per tant, els emplacem que facin el que han de fer i és la seva responsabilitat, i és garantir una votació segura al conjunt de la ciutadania del nostre país.

Diputats i diputades, també és un hivern d'esperança –ho deia també el vicepresident–, i és un hivern d'esperança per l'arribada de la vacuna. Mai com ara la ciència havia treballat amb tants mitjans per obtenir vacunes en un temps rècord. És la ciència –ho sabíem– la que ens ha guiat i ens guiarà en la sortida de la pandèmia, així que esperem la continuïtat de la vacunació de manera accelerada, sembla que ja superats –o això esperem– els desgavells de gestió –o desajustos, per ser més suau– amb què es va iniciar la campanya. Sembla que la vacunació està agafant bon ritme i esperem –com deia el vicepresident– que en aquestes dotze setmanes haguem pogut posar les 748.000 dosis de la vacuna de Pfizer. Compartim els criteris de la fase 1 del Govern. I ahir també celebràvem que van arribar les primeres dosis de la vacuna de Moderna i, per tant, l'estratègia europea dona els seus fruits, la col·laboració intergovernamental dona els seus fruits. I ja tenim dues vacunes i esperem vacunar a bon ritme.

La vacuna és esperança, i cal fer arribar aquest missatge a la ciutadania. Un missatge de seguretat i de confiança en el procés de vacunació. I també és important subratllar el missatge de solidaritat ciutadana. Cal tenir altes taxes de cobertura perquè hi hagi també un assoliment de la protecció de grup al més aviat possible. I també cal explicar que el procés de vacunació no pot generar una falsa seguretat i que, per tant, hem de continuar sent responsables amb el distanciament social.

Miquel Iceta, al desembre, a la intervenció on es valorava la situació del Covid, els traslladava al Govern tres lliçons de present i de futur que ens deixa la pandèmia, i cominava a tenir-los en compte com a Govern, ja que fins ara no ha estat així. I lamento dir-vos que estem ara al gener i continuem amb aquesta situació. Els comentaré ràpidament. Començo pel primer. Miquel Iceta parlava de les aliances. El virus ens ha demostrat que som més vulnerables i que, per tant, la cooperació i la coordinació entre governs i la lleialtat institucional és imprescindible. I dissortadament, sovint ha semblat que vostès han volgut fer de la lluita contra el virus la lluita contra el Govern d'Espanya, i moltes vegades també contra els mateixos ajuntaments de Catalunya. I és lamentable que estiguem en aquesta situació. I és que semblen encaparrats a marcar més les diferències, de vegades entre vostès i sempre contra el Govern d'Espanya.

Malauradament, vostès segueixen actuant unilateralment o veient en la resta d'administracions uns adversaris més que uns aliats. Ho hem vist amb el tancament perimetral de la Cerdanya i el Ripollès, on només mitja hora abans de fer-ho públic informen el Consell Comarcal. S'ha de respectar i escoltar més els alcaldes, senyors del Govern. I ho veiem també quan fan mesures pensant només en les zones urbanes més poblades. Les mesures han de ser més quirúrgiques, més consensuades, i cal confinament diferenciat a les zones rurals o als pobles més petits de tres mil habitants. Perquè s'ha de respectar i escoltar més els alcaldes i els representants institucionals.

I com que els dos representants del Govern han utilitzat una bona part de la seva intervenció per parlar del Govern d'Espanya, jo també vull remarcar aquesta utilització del fet d'estar al capdavant de la Generalitat per fer campanya electoral enviant cartes al president del Govern, on només el que fan és reforçar la seva estratègia partidista. Deien els dos –el senyor Aragonés i la senyora Budó–: «calen ajuts directes». Clar que sí, calen i és així. I deien: «i nosaltres no els podem fer». Però és que a la mateixa frase ens diuen que han fet ajuts directes per valor de 867 milions. És a dir, les dues coses alhora no és coherent dir-ho a la mateixa frase. Jo els vull tornar a recordar: del fons Covid, que són 16.000 milions que ha mobilitzat el Govern d'Espanya, han arribat a Catalunya 3.165 milions d'euros. És a dir, de cada cent euros que ha facilitat el Govern d'Espanya, vint han arribat a Catalunya, a part dels 45 milions de fons extraordinari. L'ICO ha donat finançament per més de 20.000 milions d'euros a Catalunya, la comunitat autònoma més beneficiada. En ERTOS, hem arribat a tenir 678.000 treballadors i treballadores acollits. Afortunadament ara són 200.000, no arriba. I d'autònoms, els ajuts extraordinaris han pujat més de 828 milions d'euros. Per tant, jo els dic: deixin de centrifugar responsabilitats. Altres comunitats autònomes ho han fet. I, per tant, facin els ajuts amb els fons que tenen, amb els fons que han arribat, perquè altres comunitats ho han fet.

I l'altre argument que posaven a sobre de la taula tenia a veure amb el teletreball. I això sí que directament ens deixa «frapats», perquè no acabem d'entendre què vol dir el vicepresident i també la consellera de Presidència. A veure, el 17 de març hi ha un reial decret que parla de la preferència del treball a distància. El mes de març de l'any passat. Hi ha un acord tripartit, hi ha un reial decret aplicable des del 22 de setembre, que ara s'està tramitant, està en el procés d'esmenes. Però senyor Aragonés, escolti el que deia el seu portaveu –el senyor Jordi Salvador– en la tramitació d'aquest reial decret: «El texto avanza en buena dirección, valoramos el intento de proporcionar una regulación suficiente y nos gusta que se remarque el carácter voluntario.» De què estem parlant, senyor Aragonés? Vull dir, jo crec que continua fent campanya electoral en comptes de fer el que li toca, que és gestionar les competències que tenen, que són moltes.

El segon aprenentatge que ens traslladava el senyor Iceta tenia a veure amb els serveis públics en deu anys de retallades i de no reformes. I així tenim el cansament dels professionals de Salut. Però és que recordem que durant tots aquests anys de

governos independentistes hem perdut 989 metges que han marxat de la sanitat. Recordem també el model de residències, on en aquesta onada continuem veient situacions esfereïdores en algunes residències. Recordem Tremp i Falset, i esperem que allà on la pandèmia està fent estralls hi hagi auditories per saber què és el que ha passat.

I vull parar un moment en l'esforç que s'està fent en Educació i traslladar el suport i el reconeixement a tota la comunitat educativa en un moment de fred extrem on la Generalitat no ha establert sistemes de ventilació alternatius, com sí que ha fet la Comunitat Valenciana. En això també ens porten la davantera. No han fet el que s'havia de fer sobre les ràtios a secundària. Estem en el tercer dia del segon semestre i només ho fien tot al sobreesforç dels treballadors i dels professionals de l'educació. Cal garantir el cent per cent de la presencialitat als cicles formatius i a batxillerat, però és que, consellers, vicepresident, encara no han arribat els ordinadors connectats, un de cada cinc estudiants no té aquesta possibilitat. Per tant, nosaltres recolzem la mesura del Govern d'obrir les escoles, com vam dir, però al costat d'això necessitem que hi hagi una igualtat en el sistema educatiu.

I acabo, en el minut que em queda, amb el tercer aprenentatge que traslladava Miquel Iceta. Marxen del Govern sense bastir els espais permanents de diàleg i de consens per fer front a les conseqüències de la crisi. I parlem del diàleg entre institucions, partits i amb els agents econòmics i socials. No aconseguim entendre a què respon la seva gestió econòmica d'aquesta crisi. No estan parlant i no estan donant transparència als fons. En aquest Parlament, van dir, es va aprovar que hi hauria uns informes per saber on han anat a parar, quins són els destins dels fons. No hem rebut els informes que es van demanar a través de mocions.

I ara s'ha conegut, i a mi m'agradaria que el vicepresident o la consellera de Presidència ens desmentís la informació publicada que informa sobre la compra de TV3 dels famosos vuit documentals sobre el procés, amb un cost de 800.000 euros. Perquè, com que en la primera onada ja van dedicar recursos a TV3, doncs a mi m'agradaria saber si, amb aquesta manca de recursos que diuen, els fons que arriben es dediquen a aquest tipus de qüestions. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Després espero, en la següent intervenció, poder parlar més de situació econòmica, però és evident que el Govern no està fent el que li toca en la gestió de la crisi.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Ja els avance que jo no parlaré d'eleccions; tenim una reunió el divendres on podrem decidir finalment si s'ha d'ajornar o no la convocatòria electoral. Per tant, avui prefereixo parlar de salut, de com està la situació del país, i també d'economia. Aquí cadascú amb les seues prioritats.

M'agradaria començar la meua intervenció d'una altra manera, però no tinc més remei que començar-la expressant la preocupació que tenim davant de la situació que estem vivint al país. Són moments molt complicats; estem veient com les dades van empitjorant cada dia, i, a més, dels indicadors, diria que, de manera global, no n'hi ha ni un que ara mateix vegem que té una bona tendència. I, a més, el pitjor de tot és que sembla que les properes setmanes es podria complicar encara més la situació. Aquesta setmana, de fet el dilluns, em sembla que va ser..., el dilluns, exactament, el Departament de Salut ens presentava diversos escenaris sobre com ens podríem trobar a final de mes. Es parlava de sis mil persones contagiades, que podríem arribar a aquesta xifra. Es parlava d'unes UCIs que podrien tindre entre 650 i 850 ingressades. Per tant, una situació duríssima i, a més, sense encara tindre present la variable de la soca britànica, que no sabem com evolucionarà i com s'esten-

drà les properes setmanes a Catalunya i a la resta de l'Estat; per tant, com deia, una situació duríssima per les persones que estan travessant els impactes, l'efecte del virus, per les seues famílies i, òbviament, també per les professionals sanitàries, que ja van molt esgotades i que tenim un sistema que, com saben, està molt tensionat.

Sí que voldria referir-me a com hem arribat a aquesta situació. No estem en aquesta situació de manera casual. Aquesta situació respon, doncs, a la manca de mesures valentes –i ho he de dir així i lamento dir-ho així– per part del Govern de la Generalitat. Hem anat dient durant tota la legislatura que el Govern arriba tard i malament, gairebé ja s'havia convertit com en un mantra, però és que ara hem de parlar de tard, malament i, a més, sense coratge: no van tindre coratge per dir que al pont de desembre tothom s'havia de quedar a casa; no van tindre coratge per dir que no anava de salvar les trobades familiars, o les reunions, al Nadal, sinó que anava de salvar vides; no van tindre coratge per deixar, en definitiva, de jugar a la Jenga amb les mesures restrictives, i no estan tenint coratge per posposar les seues baralles i centrar-se en el país.

I la pregunta que jo em faig ara, i més després d'escoltar les intervencions que han presentat els membres del Govern –«ens venen unes setmanes duríssimes», «tenim por que els hospitals collapsen», «preveiem una pressió assistencial molt alta»...–, i aquí la pregunta que jo vull plantejar, i que crec que és la que ens hauríem de fer, és si calen mesures noves per no arribar a aquest escenari desastrós que un mes abans ja estem preveient. Necessitem prendre noves mesures o no? Jo crec que aquí és la pregunta que ens hem de fer. Tenim temps de reaccionar per no trobar-nos amb aquella situació de col·lapse hospitalari que podria donar-se? Clar. Per tant, jo hi insisteixo: aquí no podem tornar a arribar tard, malament i sense coratge. Necessitem arribar amb una certa planificació, prendre les mesures que calguin, i, òbviament, ajudes per als sectors que es vegin afectats. Hi insisteixo: no podem quedar-nos de braços creuats sense reaccionar davant d'uns auguris que no ens deparen res bo.

L'últim cop que vaig parlar en aquest Parlament va ser abans de Nadal; va ser després de la compareixença del vicepresident; va ser quan vaig dir: «Sembla que tenim un govern de nyigui-nyogui.» Sé que els va «sentar» molt malament; sé que no va caure gens bé, i, a més, honestament, no ho vaig fer en cap cas per ofendre ningú, però malauradament els he de dir que la situació o almenys la percepció que en tenim, doncs no és molt millor. Vostès, durant tot aquest temps, no han deixat de fer bandades i, hi insisteixo, ja ho vaig dir, han anat perdent credibilitat durant tota la legislatura, però també en la gestió de la pandèmia. Un exemple claríssim el tenim al Cap d'Any, la *rave* de Llinars. Jo crec que no cal entrar en massa detalls, però vam veure un creuament d'acusacions lamentables entre diferents departaments, en lloc de posar-hi solució i, sobretot, de fer proves també a les persones que estaven allí.

Bé, jo crec que n'hi ha una qüestió bàsica, enmig d'una situació que obliga a gestionar la incertesa, i és tindre credibilitat a l'hora d'explicar les mesures, les restriccions i les accions del Govern –i fins i tot el doctor Argimon admetia la setmana passada que no estan vostès explicant la pandèmia com cal. Per una banda, tampoc entenem..., i, per una altra banda, hi insisteixo, tampoc entenem que el Govern no estigui acompanyant amb suficients ajudes econòmiques els sectors més afectats. El dia de Reis els van portar a vostès carbó els sectors de la restauració, de l'hostaleria, del comerç. I nosaltres considerem que tenen raó; no poden tirar endavant sense consensuar les estratègies.

N'hi ha sectors que han estat especialment maltractats durant tota aquesta pandèmia, i jo crec que n'hi ha un del qual es parla poc, com és els esports, i per açò sí que hi voldria fer una breu referència. De fet, la UFEC ha presentat una demanda davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per fer front al quart tancament d'instal·lacions sense les mesures econòmiques necessàries. Ells preveuen que les pèrdues arribarien a uns 70 milions d'euros mensuals, quan les ajudes anunciades són de 15 milions. Per tant, ells estan tirant-se les mans al cap i preveient que

baixaran les afiliacions fins als nivells dels anys vuitanta. Per tant, seria tot un retrocés també pel que fa a la salut.

I us ho venim dient, vicepresident; òbviament, jo crec que se li ha d'exigir tot i més al Govern central, faltaria més, jo crec que sempre hem d'exigir a tothom que hi posi el màxim possible, però també vull recordar que només amb un 0,3 per cent més del dèficit que pot vostè posar en marxa estariem parlant de 650 milions d'euros més per donar suport als sectors afectats.

I, a partir d'aquí, què és el que hem de fer? Doncs a nosaltres n'hi ha dos temes que ens preocupen especialment. Per un costat està el tema de la vacunació. Els primers dies és cert que van ser caòtics, després jo crec que s'ha anat afinant i que les coses estan evolucionant molt millor, però no sabem, després de dotze setmanes, que són les dotze primeres setmanes inicials, què passarà, com evolucionaran.

I també el que necessitem és que els professionals no sàpiguen d'un dia per l'altre a on han d'anar a vacunar al dia següent, és a dir que també ells tinguen una certa planificació per poder veure, doncs, com se gestionen, perquè no podem oblidar que són infermers voluntaris i voluntàries les que estan deixant-se la pell per poder tirar endavant el pla de vacunació. I crec que és de justícia agrair-ho. La millor manera d'agair-ho no només és amb les retribucions, no només és donant-los les gràcies, sinó crec que també és amb una certa planificació perquè ells se puguen gestionar, i garantint, doncs, que el procés de vacunació té èxit.

Una altra preocupació que també tenim és pel que fa al tema rastrejadors. A final de mes acaba el contracte amb Ferrovial –menys mal, jo crec que ja era hora; mai s'hauria d'haver produït aquest contracte–, i el tema és a partir de llavors com es faran els rastrejos. Ara mateix no se té tota la informació. I, per tant, caldria veure com es fa aquest relleu perquè no hi haja un decalatge entre uns i altres, i sobretot també aprofitar, doncs, tot l'aprenentatge que han fet aquestos professionals durant estos mesos. Aquestes dues qüestions –planificació de la vacunació i com se seguirà amb el rastreig– són clau –són clau– per aturar l'evolució de la pandèmia.

Pel que fa a les escoles, òbviament compartim que estiguen obertes. Ara, sí que volem posar damunt la taula que el professorat considerem que és personal essencial i que s'hauria de prioritzar la seua vacunació.

Un altre tema que ens preocupa molt és el de l'ajornament de les cirurgies programades. Alguns hospitals ja estan al límit, com per exemple el d'Igualada. I, per tant, aquí jo crec que no n'hi ha mitges tintes: tots els recursos de la privada al servei de la pública; no hi pot haver ni un sol llit de la privada lliure mentre s'estiguen posposant, mentre s'estiguen ajornant intervencions quirúrgiques.

I sobre aquest tema de la privada, no sabem, estem esperant encara aquella auditoria que vostès van anunciar, una auditoria externa sobre la sanitat privada, sobre el pagament a les privades.

I en el mateix sentit també volem preguntar quin és el seguiment que s'està fent de les residències intervingudes, perquè ja n'hi ha d'algunes que ens arriben problemes, com per exemple la residència Minipark, de Pineda de Mar.

De la mateixa manera també voldríem saber com avança la construcció dels mòduls hospitalaris, i sobretot quina és la previsió de contractació de personal per estar en aquestos mòduls hospitalaris. L'altre dia em va semblar escoltar el senyor Ramentol dir que no hi havia prevista la contractació de nous professionals per aquestos mòduls hospitalaris. Per tant, nosaltres considerem que hospitals sense professionals és més propi de la senyora Ayuso que no nostre, així que sí que seria necessari que vostès ens expliquin si tenen prevista la contractació de professionals sanitaris per aquestos mòduls hospitalaris.

I finalment també em volia referir als cinc mil treballadors i treballadores del transport sanitari que estan subcontractats pel CatSalut, que porten tres mesos consecutius de vaga. Estan lluitant per l'equiparació de les condicions laborals amb els professionals de la xarxa pública, i no estan tenint cap resposta per part de l'Admi-

nistració. Ells i elles també s'han deixat la pell en els moments més durs de la pandèmia i, nosaltres hi insistim, es mereixen aquesta equiparació i sobretot també es mereixen poder ser vacunats i vacunades com la resta de professionals sanitaris, perquè l'altre dia coneixíem que no estan tractats d'aquesta manera i que, per tant, la seua vacunació no és prioritària.

I acabo. Acabo com he començat. Estem en una situació molt difícil que requereix decisions fermes i valentes. Per això nosaltres els demanem coratge. Coratge no és tancar-se sobre un mateix, coratge és escoltar la resta, intentar consensuar, però, en definitiva, vostès són govern, vostès han de liderar, i, per tant, han de prendre mesures valentes, les mesures que calguin per aturar l'evolució del virus i per no arribar a final de mes amb un escenari com el que ens estan plantejant –saturació hospitalària, risc de col·lapse, transmissió absolutament descontrolada– i, a més, anunciant contínuament aquestes setmanes duríssimes i aquest escenari tan difícil. Per tant, si ja l'estem veient, intentem aturar-ho i reaccionem al més aviat possible.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a tots i totes. El que segurament ens correspondria ara –o ens diria un cap de campanya– és fer una intervenció d'anar a atonyinar el que és el candidat d'Esquerra Republicana. Seria això, el que ens dirien els manuals de campanya. I que entréssim en l'enèsim debat de si eleccions sí o eleccions no. Nosaltres no farem avui aquesta intervenció i esperem no fer-la mai, mai, absolutament mai, perquè hem vingut a aquest Parlament, a aquesta institució, a transformar radicalment la societat, i en aquest camí de transformació radical de la societat, donar respostes necessàries a les necessitats mínimes del nostre poble.

I també pensem que, més que discutir-nos pel petit detall, correspondria –i això farem en la primera part de la nostra intervenció– una anàlisi de les causes de què han derivat la crisi epidemiològica, la crisi sanitària i crisi social i, per una altra banda, també una mínima crítica –això sí– sobre allò que potser no s'ha fet bé i que ens hagués evitat tenir una tercera onada com en la que ja estem, ja ens hi trobem.

Mirin, sobre l'anàlisi, hem de reconèixer que fins i tot l'OMS, una institució que a nosaltres ens mereix màxim respecte –hi ha poques institucions que ens mereixen respecte, també ho hem de dir–, a dia d'avui encara no ha fet l'anàlisi material sobre realment quines van ser les causes –i ha de fer una anàlisi sobre el terreny fins i tot de què va derivar la crisi sanitària. De fet, fins i tot la crisi epidemiològica.

Potser quan estudiem tot això trobarem algunes coses de les quals no estem parlant. Trobarem per què eliminar biodiversitat, doncs, suposa que hi hagi un no control de com es transmeten malalties. Crisi, per tant, de la biodiversitat. Potser també trobem crisi ecològica i veiem que les transformacions que ha provocat sobre l'ecosistema la nostra intervenció humana provoquen que ara comencin a aparèixer tota una sèrie de virus que abans mai haguessin aparegut. I això ens portarà a la nostra generació i sobretot als nostres fills i filles a crisis sanitàries repetides al llarg de la propera generació. I una tercera qüestió, que crec que hauria de ser més evident per a tothom, l'activitat intensiva des del punt de vista productiu quan no va acompanyada de garanties sanitàries provoca, evidentment, crisi sanitària. I pensem que això és fonamental, entendre on resideixen les causes. Però, això sí, això són les causes de la crisi epidemiològica.

Lo altre que hem de veure per aterrar o canviar el país i la nostra realitat concreta és com hem passat –no únicament nosaltres, sinó la majoria d'estats del món– d'una crisi epidemiològica a una crisi sanitària. I nosaltres situem dos elements: el

primer, el que forma part d'un sistema de salut públic tensat i al límit abans de la crisi. I el segon, d'una realitat productiva en la qual no teníem sobirania.

Comencem pel segon, i ho preguntem a l'honorable conseller i a l'honorable consellera. Serà de les poques preguntes que farem, lo altre seran propostes. A dia d'avui, amb una tercera onada, nosaltres tenim sobirania productiva per no trobar-nos com a la primavera del 2020, on no teníem ni capacitat per produir les mascaretes que necessitàvem? Ho tenim? Ni respiradors, per cert.

I, mirin, de tot això, nosaltres no fem responsables Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. De veritat que no. Fem responsables aquells i aquelles que han assumit el capitalisme en la fase actual, en la forma que s'expressa la divisió del treball, perquè això troba resposta en tenir la divisió del treball fragmentada. S'ha dit que hi ha productes de mínima necessitat de què el nostre país a dia d'avui no té sobirania productiva. I els preguntem: què passaria? Tindríem sobirania productiva o no? I, en la resposta, els demanaríem que no ens diguin que depèn de les empreses, perquè aquí és on entra el poder públic, i el poder públic ha de tenir una sobirania productiva dissenyada a través d'un pla clar d'intervenció industrial.

Per cert, la crisi ecològica no és un problema per a la indústria. Ara mateix la crisi ecològica i la transició ecològica podrien ser una possibilitat per a la construcció de feina, de llocs de treball estables i una possibilitat de tenir, a més, una realitat de sobirania productiva. És més aviat al contrari.

Vist això, l'altre element, evidentment, és el de la sanitat, el que ens va transformar de crisi..., a la crisi sanitària, d'una crisi epidemiològica. Al gener i febrer del 2020 ens traslladaven, treballadors i treballadores del sistema de salut, i fins i tot les empreses que gestionen el sistema de salut: «Estem al límit.» Nosaltres el 24 d'abril del 2020 aquí, aprovant-se pressupostos, els hi vam insistir, els hem proposat que ens posem d'acord i ampliem pressupostos pel que fa al sistema de salut públic. Pràcticament no vam tenir resposta. Ens vam posar a disposició setmanes després també perquè poguéssim fer una modificació en relació amb el crèdit, que ens donés aquesta alternativa: pressupost, condicions de treball..., per nosaltres també intervenir en la forma de gestió, però no vam tenir resposta. I ens vam trobar amb el que ens vam trobar entre abril i maig del 2020, que és el col·lapse absolut del sistema de salut.

I nosaltres els dèiem llavors i els diem avui: tots els recursos sanitaris s'han de posar sota control de la gestió pública. Tots, els privats i els públics. Ara si volen vostès fan rialleta i diuen: «La CUP vol expropiar, la CUP vol nacionalitzar.» Per descomptat. Però mirin la diferència en l'expropiació entre els seus grups i el nostre grup. Quan es tracta d'anar a expropiar un petit pagès, un petit propietari, a qui tingui un petit hortet, perquè passi un tren d'alta velocitat, vostès es posen d'acord, no estan en contra de l'expropiació. Nosaltres sí. Però, quan es tracta de posar a disposició de tots els recursos sanitaris públics i privats a través de la gestió pública per donar una resposta sanitària racional on es primi la vida, on es primi la salut i on allò central sigui que els recursos es dediquen a la vida i la salut i no als petits negocis o grans negocis que fan empreses sanitàries, llavors és quan estan en contra de l'expropiació. I així vam arribar a la realitat d'abril i maig del 2020. I ara els tornem a plantejar exactament el mateix.

I, per cert, no és un tema de llits. Ens equivocaríem si centrem el discurs en més llits. Si això no ve acompanyat de més treballadors i treballadores, més recursos i una ordenació i planificació de la intervenció sanitària, més llits tampoc no ens trauran del col·lapse. Per tant, facin aquest exercici també de planificació, com a mínim.

I, mirin, ara per donar una petita resposta a les intervencions de l'honorable conseller i de l'honorable consellera. Conseller Aragonès, ens han de dir quin és el seu model d'ajuts per a les empreses, si totes iguals, si Inditex té la mateixa ajuda que el petit autònom o no. I, per tant, ens ho ha de concretar. I si empreses que tenen beneficis com Amazon o la banca, les mateixes ajudes que la botiga de sota casa nostra.

Expliqui-ho bé, que jo crec que vostès tenen propostes sobre això, però ho ha d'explicar. Ho ha d'explicar.

Estem absolutament d'acord, i ara explicarem en què no estem d'acord, en la crítica que vostè feia del teletreball. Però en tenen una concepció equívoca. I em permetrà també la senyora Granados que li traslladi a ella. Si no es tracta realment d'obligació o no obligació per als treballadors i les treballadores, sinó de que sigui un dret per als treballadors i les treballadores, i un dret acompanyat de garanties. Per tant, dret amb tendència que es pugui, això sí, obligar per una qüestió de salut pública, i amb garanties de que quan me'n vaig a treballar a casa això no és una simple despesa per a l'empresa. Ve acompanyat d'uns EPIs, ve acompanyat d'uns mitjans.

I mirin, vostè plantejava el teletreball. Això que ha plantejat per què no ho fa efectiu al sector públic català? Ja. És competència seva. Demà mateix ho podria fer efectiu i no ho està fent, amb totes les possibilitats que hi ha. Ho està fent d'una manera reduïda. Parli amb el sindicat.

I ara la CUP amb vocació de servei públic. Clar que no poden intervenir en l'empresa privada, però, mirin, també poden fer una altra cosa: cridi les dues patronals, cridi els sindicats més representatius d'aquest país, els convoca en una taula i que es puguin posar també d'acord, a veure si avancem abans que l'Estat espanyol. Per què no, conseller? Quin problema hi ha? Si això fins i tot podria ser vinculant a través d'un gran acord sindical i patronal de país. Per tant, tot el que estigui en les nostres mans, endavant. I li estem donant alternatives.

Crítica correctament, conseller. Lo dels ERTOS, una vergonya. Hem tingut fins i tot tota una demarcació com la de Barcelona sense cobrar els ERTOS, però jo m'atreveria a dir que no estan vostès per donar lliçons sobre això, amb la forma que han gestionat la renda garantida de ciutadania. Per tant, igual que vostè critica, i li donem suport, com estan gestionant els ERTOS, nosaltres portem tres anys criticant com gestionen la renda garantida de ciutadania. Al desembre del 2020 vam fer una proposta normativa, aquest subgrup parlamentari amb quatre diputades, perquè es tramités d'una altra manera i donar resposta a les necessitats del moment, i vostès van decidir que això no era prioritari al país. No únicament li fem crítica, sinó que fem proposta. I aquesta és la realitat que ens trobem en el dia a dia.

Vacunació. Conseller, expliqui bé que això depèn de la Unió Europea. No digui que ens la dona la Unió Europea, sinó que la Unió Europea està mercadejant, i després expliqui que l'Estat espanyol no planifica. Expliqui-ho tranquil·lament. Doncs és el que ens hem trobat: mercadeja la Unió Europea –no ens dona res; no tenen res d'ells, el que surt de la Unió Europea són els nostres impostos i els nostres calés– i després de mercadejar la Unió Europea, l'Estat espanyol no planifica bé. Ho pot explicar perfectament. Però necessitem recursos. I, compte, que si llancem el discurs que tot s'arregla a través de la vacuna, estem provocant un altre problema. Hem d'ara anar a cobrir que no hi hagi més contagis. I evidentment la vacuna és una necessitat per poder recuperar l'economia. Fins que no tinguem una vacunació general no recuperarem, des d'un punt de vista, la realitat econòmica.

I consellera Budó, miri, eh?, li diré amb tot el «carinyo» i deixi'm que acabi, de veritat. Ha tingut vostè al minut u i mig de la seva intervenció un *lapsus linguae* –deuran dir alguns que és un *lapsus calami*, si ho té escrit–, que és que expressa en un moment determinat que vostès el que volen és mantenir la corba de la Covid. Jo ja sé que no és així, el que vostès volen és reduir la corba de la Covid, però nosaltres hem de dir que el que han fet són mesures que són per mantenir-la, i per tant, tinc dubtes si realment això és un lapsus o no és un lapsus, el que vostè ha tingut.

A continuació, també explica malament que hi ha la possibilitat de sortir de la localitat per anar a treballar. I ho explica també malament. Però miri... És al minut 10.32..., hora 10.32 del dia d'avui, ho pot confirmar, si vol, en l'àudio del vídeo. Però, miri, això no és tan important, el que és important evidentment és que no tinguin discursos contradictoris.

I què proposem nosaltres? Primer, necessari a partir d'ara: una intervenció en salut pública amb determinants de la salut. Tenim persones del nostre país sense electricitat, de què hem de parlar. Segon, actuar sobre dades certes, i, per tant, testatge i rastreig. Ha trigat, aquest Govern, vuit mesos en dir que faria tests generals, i tenim lo del rastreig, que ha estat el collapse de Ferrosfer. Tercer, recursos per a la sanitat pública. No és únicament un tema de més llits, és un tema evidentment de més treballadors i treballadores, i en tindrien de disponibles, de veritat, nosaltres, si és necessari, li indiquem com, quan i on.

Després, també en un gran àmbit, que és el de l'ensenyament. Doncs mirin, parlin amb la comunitat educativa. Els estan dient: «Falten suports de caràcter sanitari, falten treballadors i treballadores i, sobretot, diàleg amb la comunitat educativa.»

I lo darrer, centres de treball i transport. Aquí o apostem per avançar també en una intervenció des del punt de vista de salut pública, en centres de treball o transport, o no trobarem solució.

I la discussió, consellera Budó, amb tot el respecte, no és el binomi d'economia i salut. La discussió...

El president

Diputat...

Vidal Aragonés Chicharro

...al final és qui –i acabo, president– paga aquesta crisi, si la paguen les empreses i els grans beneficis o si la paga el sistema públic, els serveis públics i les classes populars.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. En primer lugar, por supuesto, pues, trasladar un emocionado recuerdo a todos los fallecidos por la pandemia; palabras de aliento a sus familiares, amigos; también palabras de apoyo a los profesionales sanitarios y también a las personas que, en su economía, pues, están siendo más afectadas por la pandemia.

Debe ser esta la quinta o sexta comparecencia de estas características que celebramos y debo decir que los elementos esenciales, las carencias, que hemos ido señalando en cada una de ellas por desgracia se han ido manteniendo, cuando no directamente agravando. Tres esenciales, e incluso podríamos decir que se han añadido algunos nuevos.

En primer lugar, continúa la lucha cainita entre los socios de gobierno. Nunca hablan claro, no deciden, se contradicen, utilizan el *off the record* para meterse unos con otros y trasladan en los medios de comunicación una imagen absolutamente lamentable, y a esa incertidumbre a la que ustedes han hecho referencia que genera la pandemia, porque es cierto, añaden ustedes la que generan a través de su acción política. Es un espectáculo muy poco edificante y debo decir, señor Aragonès, que usted como presidente en funciones debe ser el que ordene eso. Se lo he dicho muchísimas veces. Es una responsabilidad que tiene, porque, en fin, para eso está. Y creo que es lo fundamental, ser capaz de trasladar un mensaje unitario.

La segunda carencia que habíamos ido señalando durante todo este tiempo era la incapacidad de coordinar un equipo científico, que los fichajes se les iban, pues..., criticando de manera muy severa a los responsables políticos del actual Gobierno. Y cuando parece que por primera vez se empiezan a lanzar determinados mensajes científicos del equipo del Gobierno, luego resulta que se lanzan, pero que los criterios políticos suyos acaban siendo más importantes. Y no hablo solo de la cuestión electoral, sino de otras muchas que hay ahora mismo encima de la mesa.

El tercer elemento que continúa siendo, a nuestro entender, grave y que se ha agravado incluso más en los últimos tiempos, es la decisión que tomaron de estigmatizar y señalar con el dedo, pues, a todo el sector del ocio, la restauración, la hostelería, con unos nuevos horarios que, como el propio sector ha criticado, se tratan prácticamente de un cierre total encubierto. Y que encima, al no ser un cierre total *de facto*, lo que acaba provocando es que muchos tengan que cerrar porque no les sale a cuenta y encima, ahora, tengan problemas graves para poder recibir ayudas, porque no se considera cierre total. Es decir, el peor de los escenarios posibles.

Debemos recordar que hay otras comunidades autónomas, que también han cerrado en algún momento concreto, pero el ensañamiento sistemático con todo ese sector que se produce en Cataluña no se produce en ningún otro sitio. Y se ha demostrado que hay otras comunidades autónomas que, con datos de salud similares, están presentando datos económicos mucho mejores.

Y eso demuestra, señora Budó que, por mucho que repita insistentemente lo de equilibrar salud y economía, no lo están haciendo, porque ya, desde el primer momento, decidieron que lo suyo era otra cosa. Y al final, se quedan sin salud y se quedan sin economía, que es lo que ocurre cuando se hacen muy mal las cosas. Bien, este es el escenario inicial, el que hemos ido trasladando en cada una de las comparencias y que creemos sinceramente que se ha ido agravando. Pero ahora hay algunos nuevos, peores. Hemos asistido a una estrategia de vacunación fallida. Con problemas logísticos indignos de una sociedad occidental avanzada. El caso de las neveras sería cómico si no fuera porque es muy serio. ¿También es culpa de España, eso?

Dicen que..., en fin, que no..., porque ustedes quieren montar un estado propio, dicen, y son incapaces de gestionar unas neveras. En fin. De las sesenta mil personas que tenían que ser vacunadas la primera semana, solo pudieron conseguirlo 6.093. ¿También es culpa de España, eso? Y lo peor de todo. Los más perjudicados son los colectivos más vulnerables: profesionales sanitarios, residencias de ancianos. ¿También es culpa de España, eso? Y finalmente, las ayudas siguen siendo claramente insuficientes, cuando no llegan directamente tarde. Es muy difícil, muy difícil hacerle entender a cualquier catalán que, de un presupuesto de 42.000 millones de euros, solo puedan dedicar 867 a medidas de compensación y ayudas. Es que no lo va a poder entender nadie. No lo puede entender nadie. Es que estamos hablando de una cifra, de un presupuesto que, como todo en la vida, puede ser más, pero estamos hablando de 42.000 y de 867.

Han sido incapaces de adoptar y de adaptar el presupuesto. Han sido incapaces de reasignar recursos de una manera ambiciosa, tocando lo que tocara. Es decir, no son momentos de agencias catalanas del espacio, es así. La innovación y la ciencia, que son fundamentales y en las que, además, Cataluña ha liderado mucho, hoy tienen que estar orientadas a la salud y a la economía. No pueden estar orientadas a otras cosas. Y no voy a entrar más en el debate ya más..., sobre el asunto que acabo de..., que ya lo hemos abordado en alguna sesión parlamentaria. Es decir, no se trata ahora también de: no, es que ahora no se tiene que innovar. No, no; claro que sí; pero tiene que estar priorizado a los asuntos que preocupan, que son la salud y la economía. Y eso, ahora mismo, no se está haciendo. La gente está sufriendo y tiene la sensación de que el Gobierno de Cataluña no acompaña, que oculta información, que está pensando en cálculos electorales y que, incluso, le falta a veces una cierta sensibilidad social.

Y eso es muy importante también ponerlo encima de la mesa, porque es un concepto del que ustedes se han llenado la boca constantemente. La sensación también, a parte de falta de sensibilidad social, de que hay determinados temas que aprovechan siempre, incluso en las peores circunstancias, las obsesiones identitarias, para intentar buscar cualquier dificultad para colar su mensaje político. Y les debo decir que no son momentos de meter cizaña con el debate identitario, son momentos de unir a todos los catalanes, piensen lo que piensen sobre la cuestión de la independen-

cia. Y, de eso, son incapaces. Y otra vez en las intervenciones han vuelto a decir que aquí, con la panacea de un estado propio... Vuelvo a recordarles que más les valdría olvidarse del estado propio y aprender a gestionar neveras, que no creo que sea tan sencillo.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara el diputat senyor Sergi Sabrià, endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Bona tarda; bon matí. President del Parlament, vicepresident, consellers, diputats, diputades i tota la ciutadania que ens estigui seguint avui. Aquest virus no dona treva, no dona treva a ningú. No dona treva ni aquí ni a cap dels estats europeus. Aquells que havien sigut la referència en les primeres onades avui són, probablement, els que més estan patint. Estem veient com les restriccions, malauradament, es mantenen a tot arreu. El fred i les condicions de l'hivern n'afavoreixen la transmissió i el nivell de contagi continua essent molt alt a tot arreu d'Europa.

També és cert, però, que les mesures preses a casa nostra estan permetent contenir les xifres i que no ens trobem immersos en els creixements exponencials de la primera o la segona onades, sinó més estables, malgrat que el nivell de contagi i la pressió hospitalària continuïn essent elevats. Avui hem de continuar treballant per estabilitzar del tot la corba i mirar d'iniciar la baixada de contagis durant les properes setmanes. Sabem fer-ho. La gestió per contenir la segona onada va ser exemplar. I ara, ho tornarem a fer. Contindrem i evitarem posar en risc el sistema sanitari. I, paral·lelament, mentre seguim combatent el dia a dia del virus, comencem a veure una certa esperança al final del túnel. Comencem a veure-hi la llum, malgrat que aquest túnel encara és i serà llarg.

Concretament, amb dos fets que coincideixen en aquesta arrencada d'any. Per una banda, l'inici importantíssim de la vacunació, i per l'altra, el retorn dels nostres infants a les escoles. I, per tant, centres educatius oberts i formant els nostres joves.

Les escoles són segures i són un pilar fonamental del nostre estat del benestar. I no en tenim cap dubte, les escoles han d'estar obertes. Ho demostren les dades, ens ho diu l'experiència dels darrers mesos i hi coincideixen la gran majoria dels experts. Les escoles són segures i han de ser el darrer servei públic que calgui tancar, en el cas que la pandèmia seguís evolucionant. Aquest és un gran èxit col·lectiu i l'hem de saber preservar. Les dades han demostrat de manera sobrada que el virus ha afectat poc el sistema educatiu. Durant tot el primer trimestre, el 99,39 per cent dels centres han pogut continuar fent classe sense confinar-se. Només s'ha hagut de confinar un de cada cinc alumnes de tot Catalunya. I encara menys ha estat en el cas dels professionals, on nou de cada deu no han hagut de passar per cap confinament.

Les xifres són molt clares. El contagi a les escoles ha estat pràcticament inexistent. Els alumnes han pogut tornar-hi amb tota seguretat. I ara, ho tornem a fer, igual que ho vam fer al setembre. El dret principal és la seva educació. I això és el que els hem de garantir, és la nostra prioritat. És un model d'èxit i una nova mostra de bona gestió, però hem anat més enllà. El sistema ha fet un pas més i en els propers dies es podran fer cribratges a tots els professionals de l'àmbit educatiu, per garantir encara una mica més la seguretat de tots plegats. Perquè, el que ens ha generat veritablement esperança és l'arribada, per fi, de les vacunes. L'inici de l'esperada immunitat de grup i la contenció d'aquest virus monstruós. El ritme de vacunació avui, a casa nostra, és molt alt. I durant la propera setmana ja es començaran a posar, per fi, segones dosi a ciutadans del país.

La prioritat ha estat protegir de manera immediata, de la manera més immediata, aquells que són més vulnerables: la nostra gent gran i les persones més vulnerables. I a totes aquelles persones que han estat i estan i continuaran a primera línia

treballant contra el virus: els nostres sanitaris. És fonamental protegir els que vetllen per la salut i aquelles persones que més ens faran patir si es contagien. I això és el que està fent el Govern de la Generalitat. Tingueu clar que ens en sortirem, però el camí serà encara llarg i serà encara dur.

El Govern està fent tot allò que és a les seves mans per guanyar la batalla, malgrat que el Govern espanyol ha decidit rentar-se, una vegada més, les mans en la gestió contra el virus. I sobretot, en les ajudes als sectors més afectats.

Com sempre diem, no és que no tinguem un estat, sinó que sovint veiem com el que tenim és un estat en contra dels ciutadans d'aquest país. I en aquest context, la Generalitat ha de fer un esforç ingent per mobilitzar recursos. Per mobilitzar tots els recursos que té per ajudar tota la nostra gent del país. Mentre el Govern espanyol no es mou i es permet el luxe de designar el ministre de Sanitat com a candidat a Catalunya. On són les ajudes directes? Què passa amb el cobrament de les prestacions? Com seguim amb els ERTOS? Tot de respostes que l'Estat no està donant. Tot de respostes que ens demostren, una vegada més, que l'Estat no està a l'alçada. I davant de tota aquesta situació, què hi tenim? La convocatòria d'unes eleccions a la vista. I ara és el moment de treballar conjuntament. No és el moment de fer electoralisme, sinó d'estar a l'alçada de la situació.

Cal, com va passar al País Basc o com va passar a Galícia, que tots els partits puguin prendre aquesta decisió des del consens i no intentar aprofitar la decisió per fer demagògia o per mirar de desgastar. Tan cert és que aquest Govern ho té tot a punt, com que l'horitzó que s'albira per la pandèmia és molt complex. La prioritat ha de ser, evidentment, garantir el dret de vot de tothom i la seguretat de tots els que vagin a votar. Tot alhora. I per això és fonamental que les dades i els criteris sanitaris siguin l'element clau per prendre la decisió final. I avui no som optimistes. Tots els dispositius estan a punt. El Govern ho té tot en marxa per garantir el dret a vot. Però també és veritat i hem de tenir en compte que les dades no són bones i que la situació és molt complexa. Hem d'aconseguir, entre tots els que som aquí, el màxim consens en la presa de decisions sobre ajornar o no ajornar aquestes eleccions. Des d'Esquerra volem i treballeu per generar aquest escenari de corresponsabilitat de tots els partits, per conjugar la garantia dels drets de participació política i el dret, també, a la salut pública.

I ens sorprenen especialment la posició del PSC i del ministre. El partit del ministre Illa, coneixent com coneix la situació, que s'insisteixi tant, avui, en boca de la senyora Granados, a fer aquestes eleccions. Només, aparentment, per electoralisme. Sembla que Illa és l'únic ministre de Salut del món que posa per davant els interessos electorals dels col·lectius. I ens agradaria molt sentir-ho, també, en boca seva. Ja és greu deixar aquestes responsabilitats enmig d'una pandèmia per anar a fer de candidat, però encara és pitjor pressionar per pur electoralisme. I mentre pressionen el Govern de la Generalitat, el PSOE anuncia que posposa el seu congrés federal per la pandèmia fins a l'octubre. Coherència, coherència. Crec que és difícil quedar més «retrassats», senyors del PSC. Aquest divendres, doncs, caldrà... *(Rialles.) Retratats, retratats... (El diputat riu.) Retratats. (Remor de veus.)*

Aquest divendres, doncs, caldrà prendre conjuntament la decisió sobre el final d'una legislatura que el president Torra va donar per acabada just ara fa un any. I que el seu partit ha anat allargassant per interès i que ara ens aboca a aquesta situació de provisionalitat i manca d'instruments, que ens deixa, finalment, en mans de les dades sanitàries. I entre tots, aquest divendres, cal que construïm la millor de les respostes.

I mentre lluitem contra el virus, hem de començar a posar les bases de la reconstrucció. Aquesta feina l'hem de fer en paral·lel, no la podem oblidar en cap moment. Tenim molt clar que la sortida de la crisi provocada pel coronavirus determinarà el futur del país a tots els nivells. El que fem avui serà, en part, el que serem demà. I per això creiem imprescindible que aprofitem aquesta etapa de reconstrucció que

s'iniciarà els propers mesos per bastir els fonaments de la república catalana; de la república per la qual treballem, per construir la societat i el país que realment volem. No podem entendre l'agenda de la reconstrucció socioeconòmica del país sense l'agenda republicana. I mentrestant, aprofitar tots els instruments i tots els recursos al nostre abast per ajudar la gent d'aquest país. Perquè una cosa la tenim molt clara: en aquesta crisi no s'hi tornen a valer les receptes velles de l'austeritat. Nosaltres no retallarem, com han fet d'altres abans.

D'aquella crisi del 2008 se'n va intentar sortir aplicant mesures d'austeritat i retallades de les quals avui encara no ens hem recuperat. Això no ens pot tornar a passar. Les retallades del 2008 van posar en risc el sistema públic de salut que avui ens ha salvat d'aquesta catàstrofe. Cal apostar i finançar millor que mai el nostre sistema públic de salut, cal fer just el contrari: invertir, injectar diners, encara que siguin generant dèficit, i això és el que farem des de totes les institucions on siguem presents Esquerra Republicana. És una manera diferent de fer les coses, diferent a la que hi ha hagut fins ara. Cal una generació que faci les coses diferents. No ens convenen les receptes de Boi Ruiz, no ens convenen les receptes d'Artur Mas a la sanitat pública. Cal estar aquí per ajudar la gent. Cal estar aquí per reforçar els serveis públics.

Els nostres serveis públics, amb moltes mancances –moltes mancances–, han estat a l'alçada en aquests temps tan difícils. A Salut, Educació..., els professionals han estat a l'alçada. La població ha estat responsable i s'ha sacrificat. I ara cal que les institucions estiguem també a l'alçada, que proveïm dels recursos necessaris per re-engegar aquesta economia i sortir de la crisi més forts, amb millors serveis públics, més competitiu i més resilient que abans. Ara cal que estiguem al costat de la gent.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Batet. Endavant.

Albert Batet i Canadell

Molt bon dia a tothom, a tots i totes. Molt honorable president del Parlament, membres del Govern, diputats i diputades... En primer lloc, des de Junts per Catalunya, volem començar aquesta intervenció en aquesta Diputació Permanent excepcional –crec que cal recordar-ho– amb el record a les víctimes del coronavirus. Expressar el nostre condol als seus familiars, als seus parents, als seus amics, a les persones que en unes circumstàncies difícils han d'acomiar-se de persones que estimen, fruit d'una pandèmia molt greu. També desitjar la recuperació a les persones que estan contagiades i donar-los tots els ànims i tot el suport. I, naturalment, agrair tota la feina al personal sanitari i socio sanitari. Són els autèntics herois d'aquesta situació de pandèmia. A tots els professionals dels hospitals, dels CAPs, de les residències, a les persones que demostren aquesta voluntat de servei públic, no ens cansarem mai, mai, d'agrair el seu esforç i la seva voluntat de treball.

També volem començar amb un reconeixement i un agraïment al conjunt de la ciutadania de Catalunya pel seu alt nivell de responsabilitat i pel seu alt nivell de civisme..., ai!, de civisme. (*Remor de veus.*) Civisme. Sí, és que estava pensant en algun partit del 155. (*Rialles.*) La ciutadania de Catalunya ha demostrat un alt nivell de responsabilitat quan ha actuat pensant més amb el cap que amb el cor, i més durant aquests dies de Nadal, aparant determinades celebracions familiars en tot aquest context de pandèmia com el que tenim.

I també volem traslladar la comprensió i el nostre suport als sectors econòmics afectats per les restriccions. Sectors que ho estan passant molt malament, empreses que veuen perillar el seu futur, autònoms que veuen que els ajuts no arriben i treballadors que no cobren els ERTOS. Esperem que aquest 2021 sigui l'any que deixem enrere de forma definitiva la pandèmia.

Han parlat tots els grups d'eleccions. Deixi'm fer unes consideracions prèvies: Junts per Catalunya estem a punt i volem votar –no tots els grups, però alguns grups

han parlat d'eleccions. Deixin-me fer algunes consideracions: nosaltres estem a punt i nosaltres volem votar. El que no farem és entrar en una batalla partidista pública que degradi encara més la política, i creiem que la responsabilitat amb què ha actuat la ciutadania i el civisme amb què ha actuat la ciutadania durant aquest temps ha de marcar també com la política a Catalunya tractem el tema de les eleccions. Estic convençut que tots ho farem. No podria ser d'una altra manera. Hem de preservar la democràcia, hem de preservar el dret de vot, i hem de preservar les garanties democràtiques.

Estem en una situació excepcional: un govern sense president. Estem en una situació excepcional: un govern en funcions, perquè es va suspendre, es va dissoldre el Parlament de Catalunya, perquè tots ho van veure bé. I estem amb un govern en funcions. I és evident que és una situació que a nosaltres no ens agrada. Però ara és l'hora de preguntar-se, aquells que van facilitar la inhabilitació del president de la Generalitat de Catalunya, els partits que van presentar la querrela, la fiscalia de l'Estat que va presentar les acusacions..., i per això tenim un govern que no té president, i per això tenim unes eleccions a celebrar aquest 14 de febrer o en el temps que tots estipulem. Per tant, a l'hora de parlar de responsabilitat, que tothom sigui responsable dels seus fets i de les seves actuacions. Aquesta legislatura ha acabat igual que ha començat, amb la repressió de l'Estat i dels 155 vam començar, i hem acabat amb la repressió, amb la inhabilitació del president de la Generalitat, del president Torra, en la segona onada de pandèmia. És evident que Junts per Catalunya no ho compartim, i avui un cop més ho denunciem.

Però així mateix l'evolució de la pandèmia és preocupant. Ho ha explicat el Govern i crec que ho han dit tots els grups parlamentaris sense excepció. Tenim una alta transmissió comunitària –quan l'OMS recomana que hauríem d'estar al voltant del 5 per cent, ens trobem al voltant de l'11 per cent–; ahir mateix hi va haver 6.981 nous contagis, segons les dades que ha facilitat el Govern; la taxa de rebrot està en 600 punts; l'Rt supera el llindar de l'1, i ens trobem amb 2.400 pacients ingressats. Aquestes dades demostren que el Govern ha pres les decisions que s'havien de prendre, perquè eren decisions necessàries.

I avui –i crec que tots els grups parlamentaris també ho han fet– coincidim que això va de recursos. El doctor Argimon ho va explicar fa..., a l'inici de la segona onada de la pandèmia, que això va de recursos. Els governs que tenen recursos poden prendre decisions diferents dels governs que no tenen recursos. I aquí hi ha la clau. Aquí hi ha la clau de la caixa i la clau de la situació. Necessitem més recursos? Sí. Venien aquí els socialistes i diuen: «No, és que fan falta més ajudes.» Venien els comuns: «No, és que fa falta més ajudes.» Tots els grups parlamentaris, no?, els Ciutadans: «No, és que fan falta més ajudes.» Tothom, tothom, que fan falta més ajudes. Ai, carai, i on està la clau de la caixa, sinó a l'Estat espanyol? I on està la clau de la caixa, per ajudar els bars, els comerços, els restaurants, el món de l'esport, de la cultura, del turisme, per tindre més ajudes? En els pressupostos generals de l'Estat. I on està la clau per poder regular? Doncs en l'aprovació de l'estat d'alarma.

I avui és un bon dia per recordar per què Junts per Catalunya vam votar en contra de l'aprovació d'aquest estat d'alarma i van votar en contra dels pressupostos generals de l'Estat, perquè creiem que no dotaven dels recursos suficients, que a Catalunya generem, que se'n van i no tornen. I això es diu dèficit fiscal –16.000 milions d'euros–, això es diu infrafinançament del sistema de salut, això es diu incompliment del finançament de la Llei de la dependència, això es diu addicional tercera de l'Estatut d'Autonomia, això es diu no pagament del deute històric. I aquí tothom ve a parlar de recursos, i, alhora de fer valdre els nostres vots, que és al Congrés dels Diputats aprovant els pressupostos de l'Estat o aprovant l'estat d'alarma, d'això no ens en recordem. Ens n'hem de recordar allà i ens n'hem de recordar aquí, perquè tot forma part del mateix sistema, tot forma part del mateix nus, i de resoldre..., que és que això va de recursos.

És evident que el Govern espanyol va abandonar les seves funcions. Ha fet deixadesa. Només cal veure com ara s'amaguen amb la bandera espanyola darrere les vacunes. Res més. No sentim parlar de res més. Veiem Alemanya com posa recursos per ajudar els autònoms, com es donen ajudes per poder..., doncs, per la moratòria de pagaments, com fa també el Govern de la Generalitat de Catalunya, amb les seves limitacions, però en canvi, escoltin, l'IVA de l'Estat trinco-trinco i ràpid, eh? Als autònoms, les quotes incrementades. Als jubilats, les pensions, ai, ai, ai, que els hi hem de tocar. Aquesta és la realitat, eh? –aquesta és la realitat. Per tant, els socialistes i els comuns –que ara veig que no estan en aquest torn d'intervenció aquí presents– han deixat desemparats la ciutadania, els sectors i els afectats de la crisi econòmica. I mentre aquests estats europeus aboquen més recursos directes i han aplicat moratòries i excepcions, aquí emboliquem la vacuna amb la bandera espanyola i ens amaguem darrere d'ella, no assumint les responsabilitats.

Jo entenc que el senyor ministre de Sanitat deu ser de l'únic estat del món que, en una situació de tercera onada de pandèmia, l'únic Estat del món... És a dir, amb els ministres de Sanitat han passat dues coses: o han continuat o els han cessat per incompetència. Aquí o és incompetència o és negligència, perquè enviem el ministre de Sanitat a presentar-se a unes eleccions. I després venim aquí a fer discursos cíncics de responsabilitat. És evident que no hi ha cap govern del món que hagi actuat d'aquesta manera. Això és molt evident. Jo entenc que potser les presses del PSC no són tant perquè hi hagi unes eleccions com perquè el senyor Iceta sigui ministre, potser. (*Remor de veus.*)

Però en tot cas, la crisi del Covid ha evidenciat la necessitat de tenir un estat propi per prendre decisions, per gestionar recursos. Junts per Catalunya prioritzem la pandèmia, però la nostra ambició és la independència. De l'autonomia hem constatat les limitacions i que és impossible gestionar una pandèmia sense els recursos i les decisions que voldria la Generalitat de Catalunya i aquest mateix Parlament. Ho hem constatat durant tot aquest últim any. L'independentisme és l'única opció que acabarà amb l'autonomisme. L'autonomisme ja hem vist on ens ha portat. L'independentisme és l'únic canvi real, lo altre ja ho coneixem: autonomisme, repressió i regressió. Per això, volem un país lliure. Per això, volem un país millor.

Moltes gràcies a tots i a totes.

El president

Gràcies, diputat. Abans de que respongui de nou el Govern, farem un recés de deu minuts i després continuarem amb la resposta del Govern.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i tretze minuts i es reprèn a un quart d'una i catrze minuts.

El president

Gràcies. Diputats, diputades, reprenem aquesta sessió.

I, com hem dit abans, ho fem amb la resposta del Govern. Per tant, té la paraula de nou el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, molt bon dia de nou a totes i a tots. I compareixem per aquesta rèplica, per poder comentar alguns dels aspectes que les diputades i els diputats han anat posant sobre la taula.

Jo voldria començar fent un repàs d'algunes dades econòmiques importants del que ha estat l'impacte de la Covid en les finances de la Generalitat, perquè per part de diferents portaveus s'ha anat posant de relleu. I crec que tot i que ho hem explicat en cada compareixença, doncs, no està de més tornar-ho a explicar.

L'impacte de la Covid-19 sobre les finances de la Generalitat del 2020 ha estat de 5.100 milions d'euros –5.100 milions d'euros–; de 3.800 de major despesa i, doncs, 1.300 de caiguda d'ingressos. Quan es parla del fons Covid de comunitats autònomes estem parlant d'uns ingressos extraordinaris de 3.200 milions. De 3.200 milions a 5.100 n'hi van 1.900, que són els que hem hagut de finançar bé a través del fons de contingència o bé a través d'un dèficit que multiplicarà el que és el dèficit autoritzat inicialment i posat com a referència, i el dèficit també finançat per part del Govern de l'Estat. Per tant, aquí hi ha hagut un esforç molt important.

D'aquests 3.800 milions d'euros de major despesa, 2.100 corresponen a despesa sanitària, 120 a despesa en l'àmbit de residències, 831 més els 38 milions complementaris –867– al que són ajuts directes i 769 a despesa en altres àmbits d'aportacions que hi ha hagut des d'universitats fins a aportacions en l'àmbit dels ens locals, fins a l'àmbit de determinades qüestions de transport o d'habitatge.

El que ha estat l'impacte en ingressos..., estem parlant d'uns 926 milions d'euros de caiguda en la recaptació de tributs i de 376 de reducció d'ingressos d'entitats i de cànon. Quan diem «entitats» estem parlant, per exemple, de reducció d'ingressos de l'Autoritat del Transport Metropolità, que hem hagut de finançar, o de reducció d'ingressos de l'Agència Catalana de l'Aigua, en aquest cas per les reduccions del cànon que es van establir; o de reducció d'ingressos, també, per exemple, d'empreses públiques.

Per tant, les necessitats de finançament són 5.128. I aquí hi podríem entrar en tot el detall, però el dèficit que acabarem aquest any..., ara s'està acabant de comptabilitzar, estem al voltant del 0,7, 0,8 per cent del PIB, entorn dels 1.500 milions d'euros. I, per tant, és al costat de la reordenació dels crèdits pressupostaris i també, doncs, dels majors recursos finalistes com es pot finançar el que és aquesta major despesa.

En tot cas, a partir d'aquí, alguns comentaris de temes que han anat posant sobre la taula els diferents portaveus. El portaveu de Ciutadans ha fet referència a molts temes. Bé, en molts temes ha dit que no s'havia de fer electoralisme quan vostè n'ha fet, però no hi entraré. Ha fet referència a una qüestió, que és la qüestió dels autònoms. Vull recordar que la Generalitat de Catalunya aquest any, doncs..., i especialment en la darrera convocatòria, les ajudes a autònoms han donat cobertura..., el 27 per cent dels autònoms d'aquest país han rebut una ajuda directa de dos mil euros de la Generalitat de Catalunya, sense haver-los de demanar que cessessin la seva activitat. Perquè aquí se'ns ha vingut moltes vegades, a la cambra, explicant: «No, però l'Estat ha fet unes prestacions a autònoms...»; sí, sí, de cessament d'activitat, és a dir que vol dir que deixen de treballar. I el problema no és només en aquells que es veuen obligats a deixar de treballar o que directament abaixen la persiana, que és un problema molt greu; el problema és en aquells que treballen molt menys i que, per tant, segueixen mantenint una part de despeses fixes.

Aquesta mateixa setmana parlava amb una treballadora autònoma en l'àmbit que treballa en els mercats no sedentaris, en mercats setmanals, venent roba. La caiguda d'ingressos ha estat extraordinària, però no poden deixar aturar l'activitat. I em deia: «Hem rebut aquesta ajuda, però s'esgota molt ràpid. I s'esgota i hem de pagar els mòduls, els impostos, l'IRPF; hem de pagar també el que són la quota d'autònoms, les taxes dels ajuntaments...» I, per tant, per això plantegem la necessitat de més ajudes directes, no?

Quan vostè parla d'adaptació del pressupost, sempre creuen que en serveis públics... Vostès que veuen *chiringuitos* a tot arreu, senyor Carrizosa, compte... És a dir, ja ho sé que hi han coses que a vostè no li agraden. Li agraden a vostè les delegacions del Govern de la Junta de Andalúcia, però no les de la Generalitat. Li agrada el Canal Sur o Telemadrid, però no TV3 i Catalunya Ràdio. Ja ho sé, que a uns hi posen més diners i els altres se'ls voldria carregar. Però és que vostès compten dins aquestes despeses, per exemple, les despeses del CTTI, que és tota la despesa de serveis informàtics del Govern en un moment precisament en què el teletreball és

imprescindible, en què l'assistència telemàtica als tràmits administratius és absolutament essencial. Llavors crec que hem de ser una mica rigorosos en aquest sentit, no?

La diputada del PSC ha fet referència a aportacions que ha fet l'Estat. I jo li dic, evidentment, que cal fer-ne més. Nosaltres insistirem sempre davant del Govern de l'Estat en tot allò que hagi de fer. I és l'únic Govern de la Unió Europea que no ha fet ajudes directes a sectors afectats; s'han fet mesures de caràcter general, que són els ERTO, que són els crèdits ICO. D'acord. He subratllat les deficiències en el funcionament dels ERTO, que n'hi han i moltes, i no es resolen. I això crea un clima que fa molt difícil que es puguin acompanyar socialment i econòmicament les mesures que va adoptant –sanitàries– aquest Govern quan suposa, doncs, que hi haurà una activitat que pot tenir una restricció, que els seus treballadors es podrien acollir a un ERTO durant aquest temps, mentre duri aquesta situació, però que diuen que això no els serveix per re perquè no cobren fins al cap de tres o quatre mesos. Per tant, s'ha de subratllar la necessitat, en el tema dels ERTO, de poder-ho resoldre.

Però, quan ha fet referència a la qüestió del teletreball, ha fet referència a normatives de l'inici de la pandèmia: la normativa extraordinària del març d'inici de la pandèmia i el Reial decret llei de teletreball, que és genèric –que és genèric– i que diu expressament que no s'aplica a la situació de Covid-19. Per tant, és absolutament necessari avançar en el teletreball.

I abans algun altre portaveu –i em sembla que era el diputat Vidal Aragonés– deia: «Es pot arribar a un acord amb patronals i sindicats.» S'hi ha arribat a través del Consell de Relacions Laborals. Però necessitem força jurídica. I per això demanem al Govern de l'Estat que ho reguli. I això ens permetria molt reduir la mobilitat. I si es redueix la mobilitat gràcies al teletreball de forma intensa, les mesures que haurem de prendre llavors ja seran diferents, i podem evitar reduir la mobilitat i la interacció social en altres àmbits. Al final, tot és una qüestió d'equilibris que cal tenir en compte, no?

I la distribució del fons Covid l'hem explicat moltes vegades. Ara mateix ho he tornat a fer, però no hi ha cap problema en tornar-ho a explicar.

Pel que fa a les ajudes, deia la diputada Granados: «Diuen que no poden fer ajudes, però després llueix les ajudes que fa.» No, diem que no en podem *prou*. I no en podem fer *prou*, però en farem més i moltes més, i ho volem fer de forma concertada amb patronals i sindicats, amb un sistema d'ajudes que sigui eficaç. Perquè no només és qüestió de posar molts diners, que en posarem –en posarem; però que són de tots els ciutadans de Catalunya–, per als sectors més afectats, sinó de que vagin específicament als sectors que estan patint més, perquè l'afectació de la crisi que estem tenint és una afectació molt desigual. Ens podem trobar que en un mateix sector un tipus d'establiment ha passat l'any bé –i això és així– i al costat hi hagi un altre tipus d'establiment que només per algunes característiques diferents estigui en risc de tancar. Per tant, aquí cal afinar molt, i ho hem de fer de la mà dels agents socials.

Pel que..., algun altre comentari que ha fet algun altre portaveu. Aquest 31 de gener, doncs, finalitza el que és el contracte amb Ferrovial i serà des de l'Agència de Salut Pública que s'assumirà directament el que és aquest seguiment. I es farà a través de la contractació de personal. S'ha aprovat un programa temporal de contractació de treballadors, es va aprovar en el Govern just abans de Nadal. I, per tant, aquest serà el sistema que portarem a terme.

Ha fet referència, també, la portaveu de Catalunya en Comú Podem, a la preocupació sobre l'ajornament de determinades intervencions quirúrgiques. I evidentment que ens preocupa. Per això insistim en que, malgrat que la capacitat del sistema sanitari pot absorbir un major increment de casos, ho faria a costa de desprogramar massivament. I en alguns casos ja s'ha començat a desprogramar. Però, si ho fem de forma molt gran, estarem desatenent altres tipus de patologies. I potser salvarem la gent de la Covid-19 o més gent de la Covid-19, però no podem evitar que tingui una afectació sanitària o una afectació mortal en altres àmbits.

Per tant, precisament per això fem una crida, doncs, quan demanem el compliment de les mesures que es prenen, que majoritàriament la ciutadania compleix... –i cal fer aquest reconeixement, perquè portem molts mesos, hi ha esgotament social, hi ha aquesta fatiga pandèmica, és evident, però la ciutadania està complint, i crec que ho hem de subratllar i ho hem d'agrair–, és evident que això serveix també perquè els serveis sanitaris puguin atendre totes les patologies.

S'ha comentat també la qüestió de la renda garantida de ciutadania. Són 39 milions mensuals que està injectant directament la Generalitat de Catalunya, arribant a 143.000 beneficiaris.

El diputat de la CUP ha fet referència a les causes en l'àmbit epidemiològic sanitari relacionades en l'àmbit de les causes ambientals, també, i relacionades amb el model econòmic. Crec que tindrem oportunitat de parlar-ne i crec que és un debat que està pendent de fer també, i que aquesta pandèmia obliga a repensar moltes coses. Ja ho està fent, però també cal que hi hagi..., tinguem molt clar cap a on s'ha de reconstruir el món i el planeta, no? I l'hem de reconstruir també centrant el bé comú, posant-ho en primer lloc, des de... Aquí hi han dos maneres d'entendre la sortida d'aquesta situació: hi ha una sortida individualista, pròpia d'aquella lògica que hem patit durant moltes dècades, neoliberal, de que aquí l'important és l'individu i la competitivitat, o una lògica d'una sortida col·lectiva. I la sortida només serà possible si és col·lectiva. Primer, des del punt de vista sanitari, perquè, fins que tots no estiguem protegits, cadascú de nosaltres no ho estarà. No només des del punt de vista sanitari, sinó també de les afectacions econòmiques i socials. Però també perquè cal posar en valor allò públic. Els serveis públics han estat la millor arma contra els efectes de la Covid-19. En l'àmbit sanitari i en l'àmbit econòmic i social, tot. S'ha posat en relleu la necessitat dels serveis públics. I això també ens ha de portar a una nova centralitat pel que fa al rol dels serveis públics a la nostra societat i a la nostra economia.

Pel que fa al model d'ajudes, hi insisteixo: crec que hem d'anar a un model d'ajudes en què, amb una perspectiva trimestral, ens permeti garantir..., dic «trimestral» perquè la situació econòmica variarà en funció de la situació sanitària, i esperem que, a mesura que avanci l'any, vagi millorant la situació sanitària, es pugui anar recuperant normalitat i, per tant, hi hagi una recuperació econòmica, sobretot en aquells sectors que estan sent molt afectats ara, de xoc, de xoc primer, eh?, que tenen un impacte molt immediat, que són els sectors..., bàsicament, sector serveis.

Per tant, esquema trimestral d'ajudes, que pugui haver-hi una injecció també en base, evidentment..., no només per sectors, a aquells que estan patint més, però també que, evidentment, siguin les empreses que han patit més i els treballadors de les empreses afectats per ERTO o per altres circumstàncies similars de pèrdua d'ocupació, que siguin els que rebin les ajudes, i, per tant, que això també s'hagi d'acreditar. És a dir, no s'ha d'anar a regar un sector perquè genèricament és el que està patint, sinó específicament les empreses que estan patint i als treballadors d'aquestes empreses.

Pel que fa al teletreball en el sector públic, l'hem aplicat. És evident que hi ha alguns àmbits de serveis públics que exigeixen presencialitat i que és bo que estiguin oberts. I que, per exemple, en àmbits, i ja no m'estic referint a serveis finalistes, com en l'àmbit educatiu o sanitari, que és evident que sí que hi ha una part que es pot fer teletreball, en l'àmbit més d'administració, etcètera, de la part interna d'organització i administració, però el que és el servei a la ciutadania, en cap cas, en molts d'aquests àmbits, no pots teletreballar i han d'estar allà, no? En àmbits com el de l'atenció ciutadana també hi ha una part de presencialitat, perquè no tothom pot accedir a mitjans telemàtics, i aquí hem d'evitar aquesta barrera. De fet, una de les crítiques que es fa, per exemple, al SEPE és el fet que no ha estat obert per poder fer els tràmits presencialment durant molt de temps, no? Per tant, el teletreball l'estem aplicant, i, vaja, el que són els serveis centrals dels departaments, els serveis d'administració de la Generalitat, si algú en dubta, els convido a veure-ho. És a dir, estem teletreballant i s'està treballant bé.

I també es comentava que es va tardar en fer el que eren tests generals. Vull recordar que ja aquest estiu va haver-hi cribratges, i vull recordar Vilafranca, vull recordar determinats barris de Barcelona, que van començar a fer aquests cribratges, primer, evidentment, localitzats, després, evidentment, en àmbit sectorial ja es va començar molt abans amb el que eren els cribratges regulars a tot el sistema de residències, també a l'àmbit hospitalari, evidentment, i ara ho fem també en l'àmbit educatiu, no?

I finalment, el Partit Popular, no?, a part, doncs, de demostrar, abans d'acabar, el que és la coincidència, no?, amb el que han exposat el diputat Sergi Sabrià i també, doncs, en molts dels temes que ha posat sobre la taula el diputat Batet. Jo crec que quan vostè parla de la campanya de vacunació, actualitzi les dades –actualitzi les dades. Estem anant a bon ritme. Jo mateix he reconegut aquí que la primera setmana va haver-hi unes deficiències, evidentment, per una qüestió logística.

Vull recordar que el dia 28 Pfizer anuncia que no pot servir enlloc de l'Estat i en molts altres països europeus, que això s'actualitza a partir del dimarts, que tenim uns elements de logística, i vostè pot aquí parlar de les neveres intentant-ho ridiculitzar, però, parlant seriosament, sap perfectament que l'instrumental que es necessita precisament per aquesta vacunació, pel manteniment de la cadena de fred de vacunes, no és el que podem trobar en qualsevol supermercat o grans magatzems. Jo crec que hem de ser una mica seriosos en aquest aspecte, no? I admetent que van haver-hi aquests errors, vull recordar que es programava des de feia mesos que l'entrada de les vacunes seria el 4 de gener, que s'avança, i ben fet que van fer, l'Agència Europea del Medicament una setmana en el que és l'autorització; això fa que nosaltres, evidentment, avancem una setmana la campanya de vacunació, però fins al cap d'una setmana no comença a estar en marxa plenament.

I estem anant a bon ritme, i encara hi anirem més. No només estem amb un percentatge de persones vacunades respecte a les dosis subministrades major que la mitjana de l'Estat, sinó que cada vegada anem creixent més, i ho seguirem fent.

I no ens hem de conformar amb això; evidentment, ha de ser molt més intens, sabent que tenim uns topalls que són les dosis que ens subministren a partir dels criteris de repartiment que hi ha hagut a nivell d'Unió Europea, que també està fent un esforç per adquirir cada vegada també més vacunes, i que, per tant, aquest és el topall. Però en tot cas ho hem d'aprofitar al màxim i cada vegada més està havent-hi un tant per cent més elevat d'aquestes dosis, i, per tant, hem agafat la velocitat de creuer en aquest sentit.

Aquests són els aspectes que s'han posat sobre la taula per part de les diputades i dels diputats. I venen setmanes complicades, venen setmanes molt complicades, i les setmanes complicades a nivell sanitari vol dir també complicacions a nivell econòmic i social, i aquí es requerirà l'ajuda de tots. El Govern de Catalunya hi posarà tots els recursos que faci falta, però també hem d'exigir a les altres administracions que facin el mateix, és absolutament imprescindible. Nosaltres mai defugirem la nostra responsabilitat, mai, i abans d'exigir, ens autoexigirem, però un cop ens autoexigim i hi posem tots els recursos, també la resta han de complir, especialment si són qui recapta, qui administra el deute i qui dirigeix les polítiques econòmiques en el marge en el que ens podem moure.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, vicepresident. És el torn ara per als grups... perdó, per a la consellera Budó. Endavant, consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Vicepresident, diputades i diputats, breument, però per respondre una mica també a les seves intervencions. I primerament, així a títol general, reflexions, doncs, que han fet diverses formacions polítiques, diversos grups parla-

mentaris, sobre el tema de les eleccions. Mirin, jo el que els puc dir..., vostès saben, van participar d'una reunió que hi va haver aquest dilluns, una reunió on es va abordar aquest tema i una reunió on es va acordar un calendari, que era que aquest dijous, demà mateix, ens tornarem a reunir, que divendres hi haurà la reunió de la taula de partits polítics, i que, per tant, serà en aquest marc on es prendran les decisions.

En aquest sentit, des del Govern de Catalunya, què volem?, què busquem? Doncs, òbviament, garantir el dret a la participació política el 14 de febrer i els dies abans, les campanyes electorals, ha d'estar garantit el dret a la participació política; s'ha de garantir el dret a vot de totes les persones, sigui quina sigui la seva situació pandèmica, i s'ha de garantir el dret a la salut i a la vida. I jo penso que amb aquestes reflexions hem d'abordar la reunió de demà i la reunió del proper divendres.

Nosaltres, el Govern, ens varem comprometre a portar en aquesta reunió totes les dades a temps real que tenen a veure amb la pandèmia; dades que entre avui i demà tindrem i que seran així més exactes, perquè ja recullen efectes, doncs, com pot ser, per exemple, el Cap d'Any o les festes de Nadal, i, per tant, necessitem conèixer aquestes dades més exhaustives per poder valorar i treballar conjuntament la presa de decisions. És amb aquesta voluntat que des del Govern de Catalunya assistirem a aquesta reunió, per treballar i buscar el consens necessari de totes les formacions polítiques per prendre una decisió respecte a què hem de fer envers el proper 14 de febrer. I, per tant, jo els demano, doncs, aquesta voluntat, aquesta mateixa voluntat, a totes les formacions polítiques.

Si no hi hagués aquest consens, òbviament que el Govern de Catalunya, malgrat estar en funcions, prendrà les decisions que s'hagin de prendre, perquè governar, precisament, és prendre decisions, estiguis o no estiguis en funcions. Però, ho reitero, la voluntat és de poder fer aquest treball plegats. Jo penso que el dilluns també hi va haver aquest treball de consens, no?, vam decidir entre totes les formacions polítiques que aquesta setmana s'havia de prendre una decisió, i, per tant, en aquest sentit, ens varem emplaçar a poder seguir treballant i no deixar-ho només en una reunió, sinó també tenir una prèvia per tenir més marge de treball plegats. Crec que és important. Crec que és un pas necessari. I, per tant, doncs, jo els emplaço a seguir treballant en aquesta línia.

Jo el que els puc dir en aquests moments, doncs..., jo crec que ara mateix el que ens ha de preocupar més a tots és la salut dels electors i no el resultat de les eleccions, i, per tant, és amb aquest esperit que crec que hem d'anar a valorar què hem de fer el proper 14 de febrer.

Pel que fa al tema dels ajuts, i ja entrant més, doncs, en aquest cas, en el que concretament ens deia..., en aquest cas responc al senyor Carrizosa: 867 milions d'euros és el que fins ara ha injectat directament liquiditat directa des del Govern de la Generalitat als sectors afectats. I ho he dit també en la meva intervenció, és insuficient? Sí, absolutament. L'afectació econòmica que han comportat aquestes mesures que el Govern de Catalunya ha pres és molt més elevada que els 867 milions d'euros, però la Generalitat de Catalunya tenim els recursos que tenim i aquesta és una realitat. A mi m'agradaria, senyor Carrizosa, que, vostè que és, no?, doncs, el candidat de la seva formació política..., m'agradaria sentir-lo per una vegada defensant Catalunya i defensant els negocis i les empreses de les catalanes i dels catalans, defensant la gent del nostre país i demanant a l'Estat que faci els deures. Aquest no és un problema només de Catalunya, i l'Estat ha de fer els deures no només amb Catalunya, sinó amb la resta de comunitats autònomes. També amb Castella i Lleó, que vostè posava d'exemple, on també el Govern autonòmic ha mobilitzat recursos, però són suficients? Segurament no. Parli amb les empreses de Castella i Lleó i veurà que no són suficients. Demanin a l'Estat també que facin els deures i demani-ho també per aquí, per a Catalunya.

Responent a la senyora Granados, del PSC, parlant d'immunitat de les vacunes: certament –certament– vull dir, jo sempre he dit que aquest 2021 l'esperança arriba

en forma de vacuna. És així. La vacuna ens donarà aquesta cobertura, aquesta immunitat de ramat, però això no serà immediat, això no serà demà passat, òbviament. Falten mesos encara per assolir aquesta immunitat de ramat, i ens venen uns dies molts durs i unes setmanes molt dures, les que ens venen en aquests propers dies. Les vacunes seran la solució, sí, però a mitjà termini, no a curt termini. Però mentrestant les empreses i les famílies d'aquest país han de sobreviure.

A mi, davant d'aquest escenari, m'agradaria poder escoltar, en aquest cas, i algú més n'ha fet menció, l'opinió del ministre de Sanitat, del senyor Illa, sobre la pandèmia i sobre el moment actual que estem vivint i que estem patint. No el sentim parlar de la pandèmia. I que el seu portaveu, precisament, el senyor Fernando Simón, està dient que venen setmanes molt dures.

Perquè l'hi repeteixo, en aquests moments parlem clar sobre la situació de la pandèmia, fem-ho tots, perquè ara mateix el que ens ha de preocupar és la salut dels electors, com li deia abans, i no el resultat de les eleccions.

Pel que fa al teletreball, senyora Granados, jo també li demanaria que no barregi temes, ho ha dit el vicepresident, una cosa és regular el teletreball, que és un marc necessari, és un nou escenari laboral que cal regular, regular el teletreball i les seves condicions, i l'altra cosa és decretar l'obligatorietat del teletreball en un moment com el que estem, que és molt necessari. I li diré per què és necessari. El teletreball si estigués obligatòriament..., si fos obligatori, i, per tant, demano per enèsima vegada al Govern de l'Estat espanyol que decreti l'obligatorietat del teletreball, vol dir que, per exemple, aquí a Catalunya el 30 per cent de la població activa podria dur a terme teletreball; quedar-se a casa i fer la feina. En aquests moments no arriba al 8 per cent de la població activa que està fent teletreball.

Sap quina quantitat de persones vol dir que trauríem de la mobilitat, que trauríem de la circulació? L'impacte en reducció de mobilitat seria elevadíssim si es pogués fer efectiu aquest teletreball obligatori, i això seria també un impacte directe en les dades de la pandèmia. Per tant, els demano si us plau que reconsiderin i que no confonguin, perquè una cosa és regular el teletreball, que, òbviament, s'ha de regular, i l'altra cosa és la necessitat de que ens donin aquesta eina de decretar l'obligatorietat per poder reduir la mobilitat i tenir un impacte important envers la lluita que estem fent contra la Covid-19.

Vaig acabant responnent al grup dels comuns. Certament, el Govern de Catalunya ha hagut de prendre mesures valentes, mesures dures, mesures difícils, mesures restrictives, però mesures que van en la voluntat de reduir la interacció social i de reduir la mobilitat per preservar la salut, per preservar l'economia, per preservar l'educació, i per mirar de mitigar i de reduir aquestes dades que en aquests moments són tan preocupants, de la pandèmia.

Vostè parlava de que al sector de l'esport, i l'hi respondré concretament per a aquest sector, doncs, perquè és el que directament em toca a mi també gestionar des de la meva conselleria, que hi havia una pèrdua de 70 milions mensuals i que nosaltres només l'hem dotat amb 15 milions. Sí, són 15 milions, aquestes darreres mesures, per deu dies d'impacte, per deu dies d'impacte de la mesura. Això no vol dir que siguin suficients, que no ho són, però en tot cas la comparativa és de deu dies a mensual. Però, miri, vaig més enllà: els ajuts totals que des del Govern de Catalunya hem pogut posar per al sector de l'esport fins a dia d'avui són 35 milions d'euros, amb unes pèrdues que parlat amb el sector de l'esport, perquè m'hi reuneixi sovint, estan al voltant dels 300 milions d'euros, el que ha perdut en aquests moments el sector de l'esport al nostre país. Per tant, certament insuficients, arriben a poc més d'un 10 per cent de les pèrdues que han patit aquests sectors. Però, ho reitero, des del Govern de Catalunya hem mobilitzat 867 milions, 35 per al sector de l'esport, i el Govern de l'Estat Espanyol zero. I aquesta és la realitat. Per això estem demanant que el Govern de l'Estat espanyol deixi de fer deixadesa de funcions i abordi també poder fer aquesta injecció de liquiditat en els sectors afectats, necessàriament afec-

tats perquè ens cal reduir la interacció social i la mobilitat i aquests sectors generen interacció social i generen mobilitat, que per això estem afectant aquests sectors i no uns altres.

Pel que fa al senyor Vidal Aragonès, només miri..., la sobirania productiva de material. I miraré de respondre-li dient, doncs, que en aquests moments, és a dir, no s'està, no estem, allò..., en una producció, no?, específica i concreta d'aquests materials més enllà de les empreses que al nostre país ja treballaven aquest tipus de materials, d'EPIs, etcètera, com vostè mencionava. Però el que li puc dir és que el Govern de Catalunya ha fet els deures i no ens trobarem en una situació com ens vàrem trobar al mes de març, que probablement això ens va venir sobrevingut a tots, no només a Catalunya sinó a la resta de països del món, que no s'havien previst uns estocs d'aquest tipus de materials per fer front, doncs, a la realitat que ens va portar la pandèmia. I en aquests moments el que puc dir és que el Govern de Catalunya hem fet els deures, que ens hem dotat d'aquests estocs necessaris per poder fer front a uns mesos que ens vinguin durs i que es necessitin aquests materials, entre d'altres, els respiradors.

Però aquí també deixi'm que posi en valor la capacitat transformadora de la indústria del nostre país, que d'un dia per l'altre es va posar a produir tot aquest tipus de materials per resoldre una situació que no només passava aquí a casa nostra sinó a la resta de països, de manca d'aquest tipus de materials i d'uns mercats especuladors que cobraven per aquests materials uns preus inadmissibles. I, per tant, també posem en valor la capacitat transformadora de la indústria al nostre país. Permeti'm posar-li, per exemple, la SEAT, fabricant respiradors. Per exemple, no? I, per tant, posem també en valor aquesta capacitat que en el cas que fos necessari ja hem demostrat que aquest país pot transformar la seva producció i pot generar aquest tipus de productes.

Pel que fa referència a la mobilitat laboral, senyor Vidal Aragonés, no sé si m'he equivocat en la meua intervenció o no m'he explicat suficientment bé. Probablement, doncs, no ho hauré explicat suficientment bé. En aquests moments a Catalunya la restricció de mobilitat és de perímetre municipal; és a dir, tu no pots sortir del teu municipi per fer res. Però sí que pots sortir per anar a treballar si l'empresa on treballas és fora del teu municipi o de la teua comarca; és a dir, la mobilitat laboral està permesa. Tu pots anar a treballar fora del teu municipi, entre d'altres coses perquè com que en aquests moments no podem fer obligatori el teletreball, la gent ha d'anar a treballar a les seves empreses, perquè si no els treballadors no tindrien aquesta cobertura, no?, i, per tant, les empreses els podrien acomiadar. Per tant, doncs, la mobilitat en aquests moments està permesa per estudiar, per treballar, per anar al metge, doncs, si és fora del teu municipi la cita mèdica que tens. Aquesta és la realitat de la mesura de mobilitat que tenim en aquest moment.

I, senyor Fernández, acabo aquí. És evident que mentre que per a vostè governar Catalunya vol dir gestionar neveres, per a nosaltres vol dir dotar-nos de totes aquelles eines necessàries i de tots aquells recursos necessaris per donar resposta a la ciutadania; per donar la resposta que la ciutadania del nostre país necessita i requereix. Sempre, però més en uns moments extraordinaris com són la gestió de la pandèmia que estem gestionant. I disposar d'eines i disposar de recursos vol dir gestionar la salut, vol dir gestionar l'educació, vol dir gestionar les infraestructures, vol dir gestionar l'economia. Vol dir tenir més i millors polítiques públiques, vol dir fer un suport millor a l'empresa del nostre país com a motor de creació de riquesa i de llocs de treball. Vol dir apostar pel coneixement i per la innovació.

I per fer tot això és evident que ens calen eines d'estat. És evident que ens cal gestionar els recursos propis. I si això ja fa temps que és una evidència, ja fa molt de temps que és una evidència, encara ho és més en aquests moments en què ens trobem, en els que estem gestionant una pandèmia sanitària que ens ha comportat una crisi econòmica i social d'una magnitud imprevisible. Per tant, autonomisme, senyor Fernández, és gestionar neveres; independència és gestionar un país.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la seva rèplica, tenen un torn ara els grups parlamentaris, i en concret i en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor *president*. En esta segunda intervención no han dado ustedes tampoco ningún tipo de concreción respecto a la cuestión que nosotros les estábamos pidiendo, que se pronunciasen sobre las elecciones. Lo que sí que sabemos es que hoy el PSC está diciendo que no le tengamos miedo al virus, con más de ochenta y seis fallecidos, siete mil contagiados y las UCIs en proceso de saturación.

Yo me pregunto si los señores del PSC realmente les están diciendo a los abuelos que salgan a votar en masa porque está todo controlado. Yo no sé si ese es el mensaje que da el PSC. Da la sensación de que quienes tienen miedo de ir a las elecciones son ustedes, señores del PSC. Porque, mire, nosotros, en Ciudadanos, estamos preparados. Hace tiempo que tenemos la campaña electoral preparada. Si tenemos que ir a votar, si tuviéramos que ir a votar el 14 de febrero, estamos preparados para ir a votar. Pero no se trata de eso. Se trata de no poner en riesgo a las personas. No lo podemos decir, a ningún ciudadano no le podemos decir mirándole a los ojos que no va a haber peligro en una jornada electoral prevista para el 14 de febrero. Y entre retrasar, entre elegir entre la tranquilidad de los votantes y la tranquilidad de los planes y de los plazos que tuviera previstos el señor Illa, desde luego, nosotros nos vamos a quedar con la tranquilidad de los votantes y no con la tranquilidad de uno de los candidatos. Hay que decir la verdad a las personas. Y es que la tercera ola va a ser muy cruel con los catalanes, y tenemos que darles seguridad a la hora de votar.

La señora Albiach criticaba antes que nos refiriésemos en esta Diputación Permanente a las elecciones, pero es que las elecciones es el evento con diferencia que más catalanes va a movilizar y, por tanto, uno de los eventos que más va afectar a la transmisión del virus en pleno pico de la pandemia, en la tercera ola, señora Albiach. Es así de simple; es hablar de la salud de los catalanes y de sus vidas. Y esto tocaba hablarlo hoy en la Diputación Permanente para que el Gobierno tenga claro cuál es el posicionamiento de los partidos antes de que se decida definitivamente el viernes que viene. El Gobierno tiene el deber –los partidos opinamos–, ustedes tienen la gestión, la autoridad sanitaria, y tienen que hacer la recomendación. Y esa es la posición. Ante los números que ustedes mismos nos dan, nosotros pensamos que es una inconsciencia irnos a las elecciones el próximo día 14 de febrero. Y eso tiene que quedar dicho aquí, señora Albiach, a nuestro parecer, tiene que quedar dicho aquí.

Y respecto algunas de las cuestiones que se han dicho en este *faristol*, son las más variadas. Desde luego tenemos discrepancias, nosotros hubiésemos gestionado la pandemia en las áreas de salud, de economía social de forma muy distinta. Y una de las cosas que más repiten ustedes es siempre: «A veure si Ciutadans defensa Catalunya». Oiga, defender Cataluña es ocuparse de la economía de los catalanes. Defender Cataluña es defenderla en el Parlamento, defenderla en la calle, hablar con todos los afectados por la pandemia, evitar que nos sigan adelantado en la Comunidad Valenciana o en la comunidad madrileña en la potencia económica que estamos perdiendo desde que ustedes iniciaron este *procés*, desde que se nos fueron más de cinco mil empresas.

Defender Cataluña es defenderla también de ustedes, del separatismo que nos está arruinando, de los que prevén las medidas económicas sin hablar para nada con los sectores afectados, y sin tener nada que ofrecerles, y sin apenas ayudas. Eso es defender Cataluña. Dar a los catalanes otra alternativa de gobierno que no pase por el descontrol, por los bandazos, por los monotemas y por «la culpa es de Madrid». Eso es defender Cataluña y la defendemos aquí, aquí en Cataluña, y la defendemos en el Congreso, donde nosotros hemos planteado medidas en los Presupuestos Ge-

nerales del Estado que ya sirvieron para el ahorro de los catalanes y para su bienestar, como la tarjeta única sanitaria o las rebajas de impuestos en concertada, en dentistas, oculistas, «fisios».

También la defendemos en Europa cuando..., en vez de hacer como el señor Puigdemont, que solo habla de su tema, o la señora... –la mujer del señor Romeva, que disculpen, pero no sé su nombre– se va allí también a instar solo cuestiones relacionadas con su tema, con el de su marido.

Defender Cataluña es plantear temas que afecten a todos los ciudadanos, aquí, en el Congreso y en Europa. Eso es lo que hacemos nosotros, señora Budó.

El president

Gràcies, diputat. L'ajudo: és eurodiputada i es diu Diana Riba. I és eurodiputada, per tant, representant també seva, senyor Carrizosa.

Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. President, consellera i diputats. Mirin, no entrarem en discussions partidistes. De fet, totes les intervencions al final s'han focalitzat també en el Partit dels Socialistes, i està clar que el candidat a president Illa és el candidat a abatre, eh? No entrarem en aquestes discussions partidistes.

També dir-los que les eleccions estan convocades automàticament. I es va fer un grup de treball per veure en quines condicions es podien garantir els dispositius de votació. I hi han estat treballant, i hi hem estat treballant, vostès hi han estat treballant i han anat bé les coses fins fa uns dies. De fet, el seu director general, el que organitza els processos electorals, ha dit clarament que es poden fer: «Podrem celebrar el 14-F? La meva resposta és un sí, convençut.» Què està passant aquí aleshores? De què estem parlant? Perquè si França ha fet eleccions, si Alemanya ha fet eleccions, Itàlia ha fet eleccions, Portugal té eleccions ara, no podem, a Catalunya, organitzar unes eleccions? Per què? Si el que ha d'organitzar el procés diu que es poden fer. Si els escenaris sanitaris que ens han posat, ens diuen que el pic arriba just abans de l'inici de la campanya electoral i que després estarem en una Rt estable. De què estem parlant? És que a mi m'agradaria... Perquè, clar, hem escoltat TV3, que vostès aquí no en diuen res, però TV3 ja ha donat una data de les eleccions.

A mi m'agradaria que no hi hagués aquest menysteniment als grups parlamentaris reunits aquí en Diputació Permanent, perquè si el Govern ha pres una decisió, si hi ha converses, doncs potser que surtin aquí i ens ho expliquin, perquè, clar, fem preguntes però aquí, de respostes, cap. Hem parlat de la Cerdanya i el Ripollès, no hi ha resposta. Hem parlat dels documentals i on són els diners, no hi ha respostes. Bé, doncs, aquesta és la situació.

Mirin, el País Basc i Galícia no tenen res a veure. Quan aquelles eleccions es van convocar no hi havia pandèmia, va ser una qüestió sobrevinguda. Les nostres eleccions es van convocar en pandèmia i ho sabien tots. Es podrien haver fet abans. Vostès van decidir no fer-les per motius electoralistes entre vosaltres, per la discussió que tenen entre vostès decideixen no fer les eleccions quan es podien fer. Es fan les eleccions, es convoquen quan toca, hi ha el dispositiu preparat per fer-les, i ara diuen que no es poden fer. Doncs no ho sé... Pensem que potser hi ha altres motius. Potser hi ha altres motius i jo els vull traslladar: qui no ha convocat les eleccions, no les pot ajornar. Jo he estat buscant on es poden enganxar per fer aquest ajornament.

La democràcia, en aquest país, té una data, i és el 14 de febrer. I si no hi ha un confinament domiciliari generalitzat, que evidentment hem de garantir la seguretat, però és que el seu director general de Processos Electorals ens diu que les condicions són segures. Aleshores, jo no ho acabo d'entendre. Perquè Foment, Pimec, UGT i Comissions estan dient que s'han de fer les eleccions. Aleshores, jo veig aquí que potser no són un tema epidemiològic, perquè amb els escenaris, senyora Budó,

l'efecte del Nadal ja està incorporat en els informes que ens han passat, que van facilitar el dilluns. Aquesta és la situació d'aquest país. I això és el que haurem de respondre les properes hores. I el que volem saber és si la democràcia, les urnes a Catalunya, el 14 de febrer, no es posaran perquè el Govern prefereix continuar sent govern quan no li toca. Quan volen estar mesos sense el control parlamentari. Quan Catalunya necessita un govern que realment es preocupi de les necessitats dels catalans.

I acabo amb el minut que em queda. El vicepresident ha parlat dels fons. Han arribat 3.200 milions de l'Administració General de l'Estat. Enviïn l'auditoria, vicepresident. On són els diners? No són transparents, no m'ha respost. Diu que se n'ha gastat 3.800, si n'han arribat 3.200, doncs jo crec que vostès estan fent un esforç mínim, mínim. El president Ximo Puig s'ha endeutat. Per què no ho fan? Els ajuts, amb una lògica de descentralització, han arribat els diners aquí, 3.200, i l'any que ve 5.000 milions. És perquè vostès facin els ajuts directes. Es diu cogovernança, es diu descentralització. Facin els ajuts directes.

Acabo remarquant un altre cop el que tenim a sobre de la taula. Nosaltres no veiem per què no es convoquen aquestes eleccions. I el que volem saber és per què no volen votar i per què no volen posar les urnes el 14 de febrer?

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Voldria utilitzar la rèplica per posar veu als que realment en saben, que són els experts i les expertes de quina és la situació que estem travessant ara mateix. El senyor Daniel López Acuña, epidemiòleg i exdirectiu de l'OMS, diu: «Estem entrant de ple en una tercera onada que serà més virulenta. Tindrem de nou un quadre que portarà a una pressió assistencial preocupant. Era previsible per la laxitud i la relaxació de moltes de les mesures restrictives.»

Àlex Arenas, catedràtic d'Enginyeria Informàtica i Matemàtiques de la Universitat Rovira i Virgili: «Les mesures són insuficients. Cal doblegar la corba, no només frenar el creixement. La situació era crítica i va d'hores. Els índexs estan disparats. Els contagis augmenten i també creix la positivitat, cosa que vol dir que estem trobant pocs casos.»

Magda Campins: «Les noves mesures arriben tard i no confio que frenin l'expansió. Hauríem d'estar preparats per fer un confinament total. Si els hospitals s'omplen, no hi haurà més remei.»

Carlos Pereira, professor de Virologia i Epidemiologia de la Universitat de Santiago: «La situació serà similar a la viscuda en l'última onada. M'agradaria estar equivoocat, però jo em temo que sí. I espero que despertem d'una vegada del somni en el qual vivim creient-nos que podrem controlar la pandèmia amb aquestes mesures.»

Clara Prats, investigadora del Grup de Biologia Computacional de la UPF: «Encara no estem veient els efectes de cap d'any. Gener i febrer seran molt durs.»

Margarita del Val, viròloga, científica: «Estem en el pitjor moment pel que fa a nombre de contagis.»

Ramon Descarrega, gerent de la Regió Sanitària del Camp de Tarragona: «Els hospitals de la demarcació estan a un pas del col·lapse.»

Salvador Macip, doctor en genètica molecular per la Universitat de Leicester: «El que està passant a Anglaterra en aquestos moments és tràgic. Estem veient un descontrol absolut. Amb els problemes que tenim de gestió i organització, veurem pics de contagis a Catalunya com els del Regne Unit.»

Doncs bé, amb aquest escenari que se'ns presenta, hi ha damunt la taula la decisió sobre si ajornem o no les eleccions. Jo deia que pensava que avui no era el dia

perquè demà tindrem noves dades i perquè el divendres tindreu una reunió específica d'això. Així que només faré un apunt sobre el tema. Veurem què decidim divendres, però sí que vull fer un advertiment i és que, passi el que passi, decidim el que decidim, hem de comptar, hem d'anar de la mà dels sindicats i de la patronal. Hem d'anar de la mà dels agents econòmics i socials, perquè tenen raó en el que estan plantejant. Tenen raó en el comunicat que han fet. Tenen raó en el que van plantejar al senyor Aragonès en la reunió: cal un lideratge polític, perquè aquest Govern no funciona, i calen recursos econòmics.

Per tant, fem el que fem divendres... –i també vull recordar que l'última paraula la té el Govern, només faltaria; està bé que ens consulten, però la responsabilitat és seva. En qualsevol cas, hem de comptar amb els agents econòmics i socials, perquè ens estan dient la veritat: aquest Govern no funciona i necessitem recursos.

Vostès han perdut fins a tres oportunitats per convocar eleccions i ara ens trobem en aquest atzucac. Això passa quan només arrosseguen els peus, que és el que hem vist durant tota la legislatura. Com he dit, tard, malament i sense coratge. No m'han contestat a tres preguntes que jo crec que són clau de cara a les properes setmanes. Els nous hospitals, els nous mòduls hospitalaris tindran més personal sanitari? Perquè si no, de què ens valen uns hospitals sense professionals?

La segona: com fem la transició de Ferrovial al nou sistema de rastreig? Aprofitem el talent i l'aprenentatge dels que ja en saben? I, sobretot, a partir de la setmana dotze de la vacunació, què passarà? Són tres elements fonamentals per encarar els propers mesos, que tothom coincideix que seran molt durs.

Així que, com he dit: veritat, sinceritat de quina és la veritable situació a la ciutadania, acció i coratge per prendre les mesures que calguin. Jo estic convençuda que voti el que voti la gent, pensi el que pensi i que tots aquí, malgrat totes les nostres discrepàncies, volem el millor per al país. Per tant, no ens posem pals a les rodes, no mirem per un grapat de vots més, sinó que pensem realment que això va de la vida i de la salut de la gent. I, sobretot, si hem de reaccionar i prendre noves mesures per no arribar al col·lapse hospitalari, perquè no estiguen més saturats els professionals i perquè no perdem més vides pel camí, fem-ho ja, perquè encara hi ha una miqueta de temps.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Nosaltres venim a fer propostes. Proposta primera amb relació a eleccions, d'allò que tothom està parlant i no es posen propostes damunt de la taula. Nosaltres els diem: criteris objectivables, que és el que proposem des de fa un mes. Que què significa? Que, a banda de les reunions que puguem tenir, que es cridin especialistes sobre salut pública, especialistes sobre tractament de dades, representants dels treballadors i treballadores del sector sanitari, representants fins i tot de les empreses que gestionen el nostre sector sanitari i que ens facin una projecció d'on veuran que anirà l'Rt i com estarà la salut pública.

I, en base a això, els partits polítics, què hem de fer? Doncs hem de fixar uns criteris objectivables que passin nivell d'Rt, per una banda; saturació de la sanitat pública, no únicament llits sinó també treballadors i treballadores, i les UCIs, i, en tercer lloc, evidentment, nivell de positius. I quan es donin aquestes circumstàncies el Govern fa decret.

Això ho podem fer i donem seguretat, això sí, una part de seguretat. No ens n'oblidem: no decideix aquest Govern, hi ha una junta electoral –i la CUP ho pot dir–, i aquí estan el PP, el Partit Popular, i el Partit Socialista i alguna cosa hi tenen a veure, i hi ha un Tribunal Constitucional. I compte que no hi hagi ningú que vulgui fer tam-

bé d'una suspensió d'eleccions un acte electoral. Més no podem proposar, però nosaltres sí que estem proposant.

I si hi ha eleccions, també, ja fem una crida des d'aquí a un pacte antifeixista. No l'explicarem ara, per no donar més pistes, però evidentment que hem d'asseure'ns i parlar d'això, si hi ha eleccions, amb un compromís del conjunt de forces polítiques. Sembla ser que a algunes no les trobarem, però a d'altres sí que pensem que les trobarem.

I ara, per traslladar allò que ha estat la segona intervenció del conseller Aragonès i de la consellera Budó. Conseller Aragonès, miri, no parlàvem del Consell de Relacions Laborals, perquè bona part dels acords que es prenen allà després no tenen un caràcter vinculant –recordi la discussió de si era obligatori o no obligatori. El que nosaltres plantejàvem era la negociació col·lectiva en un sentit clàssic. I, per tant, vostès fan la crida –representants dels treballadors, treballadores, representants de les empreses–, acompanyen, tenen la condició d'ocupadors també, si volen, com a Administració pública o sector públic, i forcem allà. «Forcem», nosaltres no diem «un acord». Per què «forcem»? Perquè ja sabem que Foment no ho voldrà, però és una alternativa també a abordar. I després, evidentment, responsabilitat de l'Estat, que és qui en té realment la competència, a través de l'exclusiva de normativa laboral.

Ens plantejava vostè això del teletreball. De veritat que no són dades nostres. Parli vostè amb els quatre sindicats més representatius del sector públic català que li diran si realment s'està desenvolupant el teletreball en tot el sentit que es pot fer efectiu. Li diran que no. Parli amb ells, no parli amb la CUP, parli amb ells i l'hi diran.

I després situava vostè, conseller, la centralitat d'on tenim la discussió, si anem a mesures individuals o anem a mesures col·lectives. I vostè deia, quan parlava de mesures individuals, «les del neoliberalisme». Doncs jo ara li dic que l'estratègia principal del neoliberalisme els darrers trenta anys ha estat la gestió privada dels serveis públics –allò de la disposició–, vostè sap perfectament de què li parlo.

Vostè està a favor o en contra de la gestió privada dels serveis públics? Perquè de la seva pràctica política hem d'arribar a la conclusió que hi està a favor. I, per tant, ens parla de que no està a favor del neoliberalisme i practica neoliberalisme. Això ha estat l'estratègia principal del neoliberalisme els darrers trenta anys, i vostè no la combat, o com a mínim el seu Govern no la combat; esperem que puguin canviar, i esperem que, amb la nostra intervenció política, fins i tot puguem fer-los canviar aquesta percepció que ha estat un fracàs en la gestió dels serveis públics.

I, consellera Budó, miri, li hem de dir que l'exemple que ha posat de la SEAT potser era un dels pitjors exemples que podia posar, i li expliquem per què. Ho va fer la SEAT, ho van fer no la SEAT sinó els treballadors i les treballadores de la SEAT, que fins i tot arriscaven moltes vegades la seva vida per transformar la seva producció. Té vostè a disposició un correu electrònic que envia al Govern la SEAT, on li diu: «Tenim els respiradors, on els enviem?» La resposta del Govern va ser: «No tenim ara mateix un lloc on portar els respiradors.» Això no és únicament un problema de sobirania productiva sinó també un problema de com gestionem una pandèmia.

Important també. Mirin, nosaltres no posem en dubte que faltaven congeladors, però tenien un altre exercici, i tenen la titularitat de dos institucions fonamentals en aquest país, que són l'Autoritat Portuària de Tarragona i l'Autoritat Portuària de Barcelona, el Pacte del Majestic. Realment, la gestió i el fons són del l'Estat però la presidència és de qui designa el Govern de la Generalitat de Catalunya. Comunicaven al president o presidenta de l'Autoritat Portuària quants *reefers* tenim ara mateix en el port que no utilitzen les empreses estibadores? I hagués estat una part de la solució, no tot el problema, però sí una part de la solució. I, per tant, és cert que no podem estar a l'arbitri de quan ens envien o no ens envien les vacunes, però moltes vegades nosaltres ens estem posant a disposició per trobar alternatives i no trobem resposta.

Ens posem a disposició, però també ens posem a crítica, i crítica és que novament ens trobem amb una realitat on la crisi sanitària no s'està resolent, perquè amb

el que ens trobarem al febrer i al març serà més similar al que vam trobar al maig i a l'abril de l'any 2020 que no pas a la realitat que vam tenir a la tardor.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Bien, todos los portavoces que me han precedido en el uso de la palabra inician su intervención diciendo que no van a hablar de las elecciones ni del debate partidista para, a continuación, hablar de elecciones y del debate partidista. Voy a hacer un esfuerzo para que a mí no me pase lo mismo y aseguro que no voy a hablar ni de elecciones ni de debate partidista.

Ha dicho la señora Budó textualmente –me ha sorprendido mucho–, al final –creo que intentaba hacer un juego de palabras que no le ha acabado de salir muy bien–, decía: «Autonomismo es gestionar neveras, independencia es gestionar un estado.» Yo creo que, sin pretenderlo, me da la razón, porque por esa regla de tres, señora Budó, hoy ustedes no son capaces ni de gestionar una autonomía ni de gestionar un estado, porque las neveras no han sido capaces de organizarlas. Y es evidente que no son neveras de supermercado, señor Aragonès, pero es evidente también que la planificación se tendría que haber hecho con bastante más rigor, porque se sabía hacía tiempo el tipo de infraestructura y tecnología que se necesitaba. Por lo tanto, creo que es un error muy grave y que provocó hilaridad por parte de todo el mundo.

Pero lo que más me ha extrañado, señora Budó, es la ausencia absoluta de autocrítica o de propósito de enmienda en los errores que se hayan podido cometer. Yo he sido muy crítico con el señor Aragonès ante su incapacidad para unificar el discurso del Gobierno en su calidad de presidente en funciones, pero debo reconocer que al menos ha expresado cierta autocrítica cuando hablaba pues del tema de las vacunas o de otros temas que ha abordado. Ustedes, señora Budó, es que es completamente imposible, es siempre la misma cantinela, que además en este caso es grave: es intentar sacar tajada ideológica de una pandemia. Eso, también me gustaría que reflexionaran sobre lo que éticamente significa. Es decir, nadie puede sacar de un drama así tajada ideológica sobre proyectos apriorísticos. No, es que ahora aquí estamos a las cosas y tenemos que estar a las cosas, no vendiendo quimeras o utopías, porque es que la utopía está muy lejos y el día a día es muy duro, y ustedes siguen hablando de quimeras y de utopías. No, pues ahora toca a las cosas. Y es lo que no hay manera de que sean capaces de hacer.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Sergi Sabrià. Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Molt breument –ara sí, gairebé a la tarda ja–, l'Estat ha d'assumir la seva responsabilitat i ningú pot explicar que estiguem a onze punts de diferència respecte al PIB en el que representen les ajudes a Alemanya respecte al que representen a l'Estat espanyol. No pot ser de cap manera que si el teletreball és la millor eina per evitar la mobilitat i, per tant, per revertir la situació de la pandèmia que es produeix actualment, aquest no s'hagi decretat. És incompreensible que a data d'avui no s'hagin prorrogat ja els ERTOS fins al juny, perquè l'únic que es genera és inseguretats a famílies i inestabilitat a les empreses. Volem ser una república per no dependre més d'un estat que ens juga, bàsicament, a la contra. Volem dependre sempre de nosaltres mateixos per disposar dels recursos i poder prendre la millor de les decisions, per tenir els recursos per ajudar sempre aquells que més ho necessiten i fer-ho amb

acords, fer-ho amb diàleg, fer-ho concertadament amb tots els seus representants. Per això, per a nosaltres, l'única solució sempre és la república catalana.

I tres apunts als grups. Senyora Albiach, és que se'ns ha abonat últimament a la demagògia i crec que no li fa cap bé. Crec que des de Salut s'ha explicat –i s'ha explicat reiteradament– que es poden i que s'han d'ampliar llits d'UCIs. Que es pot fer, que té un cost i que aquest cost s'ha d'assumir, i per això s'està fent. Però que la dificultat és que els professionals no ens els podem inventar, i això el senyor Ramentol ho ha explicat de manera reiterada. Els professionals estan treballant; els disponibles estan contractats i, per tant, ell expressa una dificultat respecte a aquesta contractació i formació de professionals. I, per tant, quan vostè es planta aquí i ho compara amb els hospitals de la senyora Ayuso, que no sap ni quantes UCIs tenen i que no estan intentant aconseguir posar-hi aquests professionals, que no els tenen programes, que no els tenen pressupostats, que no tenen la intenció de posar-los, crec que fa trampes i demagògia. I crec que no ho necessita, que no li convé i que s'equivoca quan fa aquests plantejaments.

Al senyor Carrizosa: Diana Riba, eurodiputada d'Esquerra, escollida democràticament a les urnes a les darreres eleccions europees, que comparteix la vida amb qui li dona la gana. I, en aquest cas, sí, ho fa amb un represaliat polític. Però crec que el que ha fet vostè ratlla el masclisme i que s'ha equivocat.

I a la senyora Granados: està tot preparat per fer les eleccions. És el que diu el director general. Ara, és aconsellable fer-les? Cal que la gent assumeixi el risc en un pic de pandèmia? Aquest hauria de ser el criteri: criteri sanitari. Un criteri en funció de la situació de l'epidèmia. I seria allucinant –perquè no trobo una altra paraula– que el senyor Illa, que el seu candidat no ho veïés així. I, de fet, m'encantaria sentir-lo com ho explica exactament com ho explica vostè, perquè és electoralisme. Però crec que no s'atrevirà i, de fet, crec que aquest matí ja ha dit que sobre aquest tema ell no es mullarà i no opinarà. Per tant, l'han deixat a vostè aquí fent el paperet. Però li recordo una altra vegada: acaben d'aplaçar el seu propi congrés per la situació d'epidèmia i, per tant, prou d'electoralisme. Prou, senyora Granados.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, el diputat senyor Albert Batet. Endavant.

Albert Batet i Canadell

De l'escó estant, president. Consellers, conselleres, diputats i diputades, sens dubte –i em reitero en el que he començat la meua intervenció anterior– que nosaltres no faríem ús electoralista de les eleccions. Crec que pertoca per responsabilitat ser rigorosos. Que nosaltres estem a punt, que volem votar, que hi ha qui té la responsabilitat de prendre decisions per al bé comú de la ciutadania i espero que entre tots i totes siguem capaços de trobar-les, cadascú fent la seva responsabilitat. Perquè això de demanar responsabilitats, tindre el poder i després amagar-se...

Clar, ho hem vist al voltant de la pandèmia durant tot aquest temps, i especialment per part de l'Estat espanyol. Al començament va ser la centralització de la compra de medicaments, que va perpetrar el Govern del senyor Pedro Sánchez amb Podemos i el ministre Salvador Illa, i que va ser un desastre, va ser un fiasco. Que l'Estat espanyol volgués centralitzar la compra de tot el material sanitari quan durant quaranta anys qui en té l'expertesa i el coneixement són les autonomies, és la Generalitat de Catalunya, va ser un fiasco i un desastre.

Llavors, com que van veure que la van espifiar del tot, ve la segona onada de la pandèmia i què fem? No, no, ens amaguem, no prenem decisions. Ja res, zero. Tot a les autonomies.

Ara sí, venen les vacunes, els hi posem una bandera espanyola i ens amaguem amb el pla de vacunació i així no hem de prendre responsabilitats ni hem de prendre decisions.

I entre els aspectes que aquí tots els grups parlen. Perquè és que clar, jo sento parlar-ne a tothom. Tothom en parla, no?, de recursos: «Fan falta més recursos, fan falta més diners. No n'hi ha prou. No són suficients». I dius, clar, si a Catalunya aquests recursos sí que els tenim, sí que els generem. Si la societat catalana, la nostra producció econòmica genera aquests recursos, el problema és que se'n van i no tornen. I el problema és que després es voten uns pressupostos de l'Estat o es permet un estat d'alarma que no facilita uns recursos que en aquests moments són necessaris. I, per tant, no es pot fer un doble discurs aquí o a Madrid. Que els pressupostos de l'Estat espanyol no estan preparats per aquesta pandèmia... Escolta'm, no és que ara ho veiem, és que ja ho dèiem en el seu moment. I això no fa ni dos mesos.

Per tant, que cadascú assumeixi la seva responsabilitat. I en aquest sentit és evident que això va de recursos, perquè l'Estat recapta el 90 per cent dels impostos. L'Estat té la capacitat d'endeutar-se. I té l'obligació de fer-ho, perquè en aquesta situació de pandèmia no podem demanar a les empreses i a les persones que siguin elles les que han d'entomar l'endeutament amb uns tipus d'interès i cost fins i tot més elevats que els tipus d'interès de mercat. I ens ho demanen tots els sectors. Ho demana el sector turístic, ho demanen els comerciants, ho demana l'esport i la cultura. Si és que ho demana tothom! I aquesta és la responsabilitat. Amagar-se ara aquí en un pim-pam-pum per les eleccions, això no és responsabilitat.

El president

Gràcies, diputat.

Sol·licituds de compareixença acumulades relatives a l'adopció de noves restriccions per la situació de la pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i el Ripollès

354-00437/12, 354-00438/12 i 354-00439/12

Acabat aquest debat, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant la Diputació Permanent sobre l'adopció de noves restriccions per la situació de la pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i el Ripollès.

Abans d'iniciar el debat, els faig avinent que farem aquest debat d'aquesta sol·licitud de compareixença, presentada en aquest cas pel Grup Parlamentari de Ciutadans, conjuntament amb les dues altres sol·licituds de compareixença, de la consellera de Salut i del conseller d'Interior, presentades pel mateix grup parlamentari, que corresponen als punts 3 i 4 de l'ordre del dia.

En primer lloc i per exposar els motius pels quals s'han plantejat aquestes sol·licituds de compareixença, té la paraula el diputat senyor Jorge Soler. Endavant.

Jorge Soler González

Bé; bon dia. Gràcies, president. Diputades i diputats, en primer lloc, volíem felicitar-vos l'any, desitjar que tingueu tots un bon any. I veig que el nivell de passió d'aquestes diputades i diputats segueix sent igual.

El primer missatge és especial, de condol, de suport, de record a les víctimes. Divuit mil morts portem ja a Catalunya. I, a banda de sumar-me al que ha fet el senyor president aquest matí a primera hora d'aquesta Diputació Permanent, que és llegir el nom de dones assassinades, també voldria ficar damunt de la taula d'aquesta Diputació Permanent dos morts més que van passar aquí al costat fa dos dies, dos persones sense llar. Una d'elles al costat d'on vostès aparquen els seus cotxes; una d'elles al costat..., dintre del Parc de la Ciutadella al costat d'aquest Parlament. Una d'elles morta també de fred. Perquè hi ha 4.200 persones ara mateix sense llar aquí a Barcelona, eh?, morint de fred, com hem pogut veure.

El segon missatge és donar novament les gràcies, com he fet al llarg de tota la pandèmia. Gràcies als professionals, gràcies per la feina que feu, gràcies especialment també ara per aquest pla de vacunació que esteu treballant. Però us vull demanar una cosa. Escolteu-los –escolteu-los–, als professionals, perquè tinc la sensació que si els escolteu no ho feu amb escolta activa. I això ho dirigeixo especialment al Govern, govern que ara mateix, com sempre, té a bé defugir quan l'oposició parla de temes sanitaris.

Però especialment avui, després de sentir-vos, us vull dir que he quedat bastant astorat amb el PSC. No esteu escoltant el que està passant al sistema sanitari; no esteu escoltant indubtablement el que us estan dient els professionals, perquè estem ara mateix en una tercera onada, diputada Granados –la quarta, a Lleida, ja, eh?–, i ara mateix tenim 2.500 pacients hospitalitzats dintre d'un llit, greus; ara mateix tenim cinc-centes persones a l'UCI, senyora Granados, alguna d'elles boca avall, intubada i passant-ho francament malament. Per tant, desconec si el missatge del PSC ara és no tenir por al virus, solament tenir respecte... Jo, com a metge, molt més com a metge que com a diputat, jo sí que tinc respecte a aquest virus; jo crec que sí que li hem de tenir por, a aquest virus. Divuit mil, portem, morts a Catalunya, senyora Granados.

Per tant, la pregunta d'avui és ben clara: on està la consellera de Salut?, on està el conseller d'Interior? Jo crec que poca cosa més important podien tenir en el respecte democràtic a aquest Parlament que és que en una pandèmia amb aquestes xifres hi fossin avui, sense haver-ho de demanar Ciutadans, al Ple del Parlament de Catalunya, aquí, explicant a la ciutadania moltes de les seves decisions. Avui podrien estar compareixent i no ho faran. Crec que vindrà la consellera a la tarda, perquè té l'obligació legal, per validar el decret, d'aparèixer. Probablement ens estarà seguint, com tantes vegades sé què fa. El Govern marxa –com veuen, deixen els seus escons–, però sé que estan seguint aquest discurs per després criticar-me'l quan tornin.

Avui la consellera i el conseller podrien estar aquí, crec que haurien d'estar-hi. Però és clar que alguns comparteixen la temàtica i la forma de funcionar que té, per exemple, el ministre Illa. No sabem si al matí és ministre, a la tarda és candidat, però és que a la consellera la veiem igual. Igual que el que acaba de marxar, el vicepresident Aragonès. A estonetes està dient unes coses als seus mítings i ve aquí i després apella a la responsabilitat.

La senyora Budó exactament deia: «Voldríem escoltar el ministre Illa.» No, jo també el voldria escoltar, senyora Budó, allà on estigui ara mateix, però també voldria escoltar la consellera explicant què és el que està passant a Catalunya. Perquè jo li preguntaria –i aquest és el motiu de la petició– per les restriccions. Voldria preguntar-li què va passar amb la Cerdanya, amb la mala comunicació, amb la mala previsió. Voldria preguntar-li mirant-la a la cara per la residència de Tremp i de Falset i de tantes altres. Voldria preguntar-li per la vergonya dels rastrejadors; des del primer dia li he dit des de l'escó: la vergonya dels rastrejadors i dels seus contractes. I preguntar-li quant ens costarà tot això. I voldria preguntar-los als dos consellers mirant-los a la cara què va passar amb la *rave*, perquè mentre els ciutadans estaven a casa confinats, sense reunir-se amb les seves bombolles, amb les seves famílies, havíem de veure l'espectacle lamentable d'aquella *rave*, veient com es criticaven d'un conseller a l'altre.

En definitiva, diputades i diputats, des de Ciutadans voldria seguir parlant dels 824.000 pacients que estaven en llista d'espera. Desconec quants n'hi deu haver ara. Per tant, sí, respecte i por.

I acabo, president del Parlament, parlant del contrasentit que he sentit avui quan sentia el diputat Batet parlar, potser amb lapsus o no, barrejant i confonent civisme amb cinisme, perquè és un contrasentit. Diputades i diputats, és un contrasentit tenir aquestos números damunt de la taula i veient i escoltant el que sou incapaços de decidir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Els grups que es vulguin posicionar sobre les compareixences tenen ara un torn de màxim cinc minuts. En primer lloc, té la paraula la diputada senyora Eva Granados, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant.

Eva Granados Galiano

Ràpidament, president, perquè no he volgut demanar una qüestió d'ordre i que li fes tornar al tema al senyor Soler, perquè el que estem fent és un debat al voltant de tres compareixences: una del vicepresident, una del conseller d'Interior i una altra sobre la consellera de Salut, sobre la situació de la Cerdanya i el Ripollès. Y cualquier parecido con la literalidad es pura coincidencia.

Senyor Soler, qui respecta els professionals de la salut és qui va posar els diners i va contractar els professionals de la salut quan governava aquest país. No és el que fan vostès allà en els governs on estan governant.

Nosaltres votarem a favor de la sol·licitud de la consellera de Salut i del conseller d'Interior, tal com vam parlar en la reunió de grups parlamentaris. Ens abstindrem en la del vicepresident, i ens hi abstenim tot i que en la meua intervenció abans he demanat informació concreta sobre aquest tema i el vicepresident no m'ha respost ni això ni absolutament res. Però, tot i així, mantindrem el sentit del vot.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, només per indicar l'orientació del vot. Tal com vam quedar a la reunió preparatòria de la Diputació Permanent, nosaltres votarem a favor de la compareixença de la consellera de Salut i del conseller d'Interior i ens abstindrem a la del vicepresident Aragonès. Però sí que ens agradaria en aquest cas que tant la consellera com el conseller, doncs, responguin a les preguntes que els plantegen els grups parlamentaris.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Per intervenir des de l'escó. Hi ha un moment on dubtaven si Llinars no ho ubicàvem bé comarcament i no estava al Vallès i potser estava en una comarca que era el Ripollès o la Cerdanya. Però també hem de reconèixer que les nostres intervencions les fem extensives, i, per tant, això ho hem fet tots i totes quan hem presentat diferents continguts. I, per tant, no és el problema, aquest.

Mirin, sobre el tema de fons, de totes les mesures que ha pres el Govern en el darrer període, sincerament, aquestes són les que nosaltres hem qüestionat menys. Vull dir, nosaltres votarem a favor de les tres compareixences perquè pensem que sempre és positiu que els consellers, les conselleres, vinguin en seu parlamentària, puguin explicar què, els puguem preguntar i hagin de respondre, cosa que no fan, però ens dona la sensació que no ha estat el greu problema que hem tingut en els darrers mesos o a les darreres setmanes des de la dissolució del Parlament, el 21 de desembre, aquesta actuació concreta. I ho volem manifestar així.

Per tant, que la nostra votació, que serà favorable amb relació als tres consellers, no s'entengui en cap cas, com a mínim amb apriorisme, que estiguem qüestionant el que s'ha fet en relació amb aquestes dues comarques.

També aprofitar per dir que sobre la resta d'actuacions evidentment sí que la nostra opinió és molt crítica, però curiosament sobre aquesta actuació concreta en aquestes dues comarques nosaltres no pensem que hagi estat una errada continuada, permanent, de fons i de forma del Govern, més aviat al contrari; vull dir, és de les poques actuacions que segurament que ha fet d'una manera encertada.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Simplement per traslladar el nostre vot favorable a totes tres compareixences.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Anna Caula. Endavant.

Anna Caula i Paretas

En el mateix sentit que han fet molts grups. Crec que és un debat que vam tenir, doncs, a la reunió prèvia d'aquesta Diputació Permanent, que a iniciativa del Govern avui hem tingut la compareixença del vicepresident i de la consellera Budó per intentar complementar, no?, aquest control al Govern, que realment amb la situació de Diputació Permanent potser dona menys eines a l'oposició.

Per tant, seguint aquesta línia i els acords que es van establir, el vicepresident ha comparegut avui per donar explicacions, el mateix que la consellera Budó. I el compromís, i així s'ha entrat per part del Govern, és que la consellera Vergés i el conseller Sàmper, doncs, també sol·liciten comparèixer a la propera Diputació Permanent.

Per tant, el nostre sentit del vot seria no el vicepresident, pel mateix argument que hem esgrimit fins ara, perquè creiem que avui ha donat oportunes respostes al que s'ha plantejat, i sí a la resta, a les de la consellera Vergés i del conseller Sàmper, perquè transparència total, i el Parlament és l'espai on realment s'ha de respondre de les decisions preses.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Lluís Guinó. Endavant.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Des de Junts per Catalunya, considerem que a més a més de la sol·licitud de compareixença que s'ha fet per part del Grup Parlamentari de Ciutadans per demanar que els consellers en les seves competències vinguin a explicar al Parlament quines mesures es prenen i en quin sentit es prenen i quina explicació donen a aquestes actuacions, i més enllà també de que és perfectament possible en seu parlamentària portar a terme el que és l'avaluació d'aquestes mesures, perquè de fet l'obligació del Parlament, en aquest cas, i dels grups parlamentaris és fer una avaluació, crítica si cal, de les actuacions de les conselleries en aquest cas, el que sí que és cert és que ambdós consellers tenen voluntat expressa de venir aquí al Parlament a explicar-se.

Per tant, d'alguna manera coincideix l'interès del grup sol·licitant amb l'interès dels mateixos consellers, i a més a més amb l'interès també del nostre grup parlamentari. I, per tant, ja avancem que votarem que sí en la compareixença del conseller d'Interior i en la compareixença de la consellera de Salut, perquè, de fet, en

l'àmbit concret de les afectacions al Ripollès i a la Cerdanya evidentment són els consellers que tenen la competència més concreta i més específica.

I en darrer terme, i atès que el vicepresident del Govern avui ja ha donat les explicacions respecte a diferents qüestions i que ho ha fet de forma extensiva, tal com es comentava, perquè és perfectament possible que al Parlament es puguin portar a terme aquestes explicacions més enllà fins i tot de l'aspecte concret que es solliciti, el que és cert és que el vicepresident ja ha donat les explicacions corresponents i entenem que no cal que d'alguna manera torni a compareixer per una mateixa qüestió.

I insisteixo, a més a més, i per acabar, que tenen a veure molt concretament, les sollicituds fetes, amb l'actuació que va fer el Govern a la Cerdanya i el Ripollès. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que el vicepresident no cal que comparegui perquè ja ho ha fet avui. I d'ambdós consellers, de Salut i d'Interior, sí que votarem afirmativament la sollicitud.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputats. Estem cridant a votació.

Evidentment, malgrat que el debat l'hem fet simultani, votarem per separat les tres sollicituds de compareixença, eh?

Abans de votar, els recordo que es fixin bé en l'escó que els pertoca, ateses les circumstàncies i el fet de que aquesta Diputació Permanent la fem també al saló de l'hemicicle; tinguin en compte des d'on els toca votar.

(Pausa.)

Bé, passem a les votacions.

En primer lloc, votem la sollicitud de compareixença del vicepresident del Govern davant la Diputació Permanent sobre l'adopció de noves restriccions per la situació de la pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i el Ripollès.

Comença la votació.

Aquesta sollicitud de compareixença ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 10 en contra i 4 abstencions.

Votem ara la sollicitud de compareixença de la consellera de Salut davant de la Diputació Permanent sobre l'adopció de noves restriccions per la situació de pandèmia de Covid-19 a la Cerdanya i al Ripollès.

Comença la votació.

Aquesta sollicitud de compareixença ha estat aprovada per unanimitat: 21 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I, per acabar, votem ara la sollicitud de compareixença del conseller d'Interior davant de la Diputació Permanent per les mateixes mesures abans citades.

Per tant, passem a la votació.

Aquesta sollicitud ha estat aprovada també per unanimitat; és a dir, 21 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Sollicitud de compareixença de la consellera de Salut perquè informi sobre el contracte subscrit el maig de 2020 amb l'empresa Ferroser Servicios Auxiliares per al seguiment dels contactes de casos de Covid-19 i sobre les prioritats sanitàries per a l'inici d'any

354-00442/12

Atès que ja hem tractat en aquest mateix debat els punts tercer i quart, passem al cinquè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la sollicitud de compareixença de la consellera de Salut davant la Diputació Permanent perquè informi sobre el contracte subscrit el maig del 2020 amb l'empresa Ferroser Servicios Auxiliares per al seguiment dels contactes de casos de Covid-19 i sobre les prioritats sanitàries per a l'inici d'any.

Aquesta sol·licitud ha estat presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent; per tant, per defensar-la té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

(Pausa.) Ara sí. Bona tarda, diputats i diputades. Lo primer que voldríem manifestar nosaltres és la primera de les peticions que fem en relació amb la compareixença de la consellera. La primera de les peticions és en relació amb el que hem conegut com el «contracte de Ferrovial», que realment és el contracte de Ferroser, i amb allò que guarda relació, i ho posem entre cometes, «amb l'objecte d'aquest», que se suposava que era seguiment de contactes i rastreig. I nosaltres diem «entre cometes» i «se suposava», perquè a dia d'avui encara no sabem què s'ha estat fent exactament en base a aquest contracte.

Mirin, deuen recordar vostès que quan es va fer públic, aquest subgrup parlamentari va sortir públicament a denunciar que no tenia sentit en el moment que més necessitàvem que els recursos, tant públics com privats, sanitaris es possessin sota control públic; el que estava fent la conselleria de Salut era exactament el contrari, donar recursos públics per la gestió privada.

I després volem provocar una reflexió molt més profunda: quin és el motiu pel qual es pot pensar que una empresa que no es dedica a això de sobte, d'un dia cap a l'altre, constitueix una activitat i la desenvoluparà millor que el sector públic, que l'Administració catalana? Nosaltres pensem que això o forma part de voler donar un negoci a determinades empreses o forma part també de tenir molt poc amor propi i pensar que nosaltres, com a administració pública, com a sector públic, no tenim la capacitat per desenvolupar òptimament un servei públic. I ho volem manifestar així, que algú ens expliqui el perquè.

Mirin, després d'això vam fer una altra actuació, que és, en seu parlamentària, una moció on aquest Ple va acordar la rescissió d'aquell contracte i on nosaltres a més explicàvem com es podia rescindir sense que hi hagués la necessitat de compensar econòmicament la empresa, la titular, i com fins i tot demanàvem que havia d'anar acompanyat d'una demanda judicial per danys i perjudicis, perquè, evidentment, ja coneixíem que no s'estava desenvolupant allò que era l'objecte del contracte.

I per què ho hem conegut? Doncs, mirin, ho hem conegut no per la informació que ens ha donat el departament, que ens nega sistemàticament la informació sobre aquest contracte, que deia en una reunió: «Sí, us donarem el contracte», i quan després li diem a la consellera: «Consellera, ha dit públicament vostè en una reunió que ens donarà el contracte; ara no em faci anar a un faristol a dir que no ens ho ha donat», va dir: «Bé, dades personals, potser sí, potser no.»

Ho coneixem perquè els treballadors i les treballadores que formen part d'aquesta contracta ens expliquen el que fan i no fan, i ens expliquen com fan contacte amb les mateixes persones set i vuit vegades perquè no tenen una coordinació de com s'ha de gestionar això. Ens expliquen com hi ha moments que tenen moltíssima feina i després també hores on no hi ha feina efectiva. Vostès s'imaginin en plena crisi epidemiològica el que significa aquesta gestió?

I després també el que ens ha d'explicar el Govern és si realment hi ha una addenda al contracte per la qual el que van pactar és: o quan es comenci la vacunació, o 31 de gener, o potser inicialment posava 31 de maig. Ens ho ha d'explicar, perquè encara no ho sabem, i volem conèixer si hi ha hagut aquestes modificacions quant a la causa l'extinció del contracte i quant a la data certa d'extinció del contracte. Encara tampoc sabem això, si tenia data certa o tenia element causal. Perquè el que ens sembla que correspondria ara és novament presentar una demanda contra Ferroser per danys i perjudicis que ha ocasionat al poble de Catalunya: amb calés públics, no fer allò que havien contractat. I aquesta és la primera part del que ve a ser la petició d'aquest subgrup parlamentari.

N'hi ha una segona, que és: prioritats sobre l'actuació del departament. Mirin, nosaltres hem preguntat allò que s'ha anunciat de les farmàcies, els autotests a través de la farmàcies, com es faria, què es pagaria, a qui es pagaria i en quines condicions. Doncs a la darrera reunió no se'ns va donar resposta; els dos màxims responsables, del departament i de Salut Pública, no ens van donar resposta. Semblava fins i tot que no ho sabien, eh?, i jo m'ho vull creure, que no ho sabien. Però això no ens pot passar a nosaltres.

Segon, vacunació. No hi és ara el vicepresident; estaria bé que ens insistís i que ens digués: «És la Unió Europea qui mana, qui controla això, i després l'Estat espanyol, doncs, és un mitjancer»; que ens expliquin quina serà la projecció de vacunació i on es farà. La vacunació es farà a empreses privades? La vacunació la podran fer empreses privades al marge de la sanitat pública catalana? Això generarà una doble realitat en la qual els treballadors i les treballadores que anem a la sanitat pública tenim una realitat i aquells i aquelles que s'ho poden pagar en tindran una altra?

I la tercera, també: ha de continuar el contracte de Ferros? No. Ha de continuar l'activitat? Sí. Com? Subrogant els treballadors i les treballadores que ja han après com es fa això. Qualsevol altra alternativa no únicament atempta contra l'ocupació, sinó que atenta quant a la continuïtat del servei. Això sí, subrogats, perquè es desenvolupi des del sector públic català.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Jorge Soler. Endavant.

Jorge Soler González

Sí; bon dia. Gràcies, novament, president. Bé, per parlar d'aquest punt vagi pel capdavant que nosaltres estem absolutament a favor de fiscalitzar i parlar amb exhaustivitat de què és el que ha passat amb aquest tipus de contractes, i, de fet, crec que ho podeu intuir perquè recordareu perfectament com jo he insistit des de la primera vegada que es va donar a conèixer que hi havia aquest contracte, des d'aquest faristol, exactament des del mateix lloc on estic ara mateix, doncs, em vaig dirigir a la consellera per dir-li que estàvem absolutament en desacord amb l'opacitat i la mala gestió que estava originant aquest contracte. Com sabeu perfectament, la consellera això ho va negar, una vegada, dos, tres..., és que m'ho ha dit crec que fins a dia d'avui, perquè jo crec que encara no l'he sentit, doncs, acceptar que realment teníem raó..., i que no solament Ciutadans, perquè no és el protagonisme de Ciutadans. Sí que és cert que jo l'hi vaig dir, des de la sessió de control, la primera vegada, però és veritat que tots els grups d'aquesta cambra, tots absolutament, li hem dit: «Consellera, us equivoqueu.»

Clar, el problema és que han passat massa mesos d'opacitat en contra, absolutament en contra de les recomanacions claríssimes que ens donava el sistema sanitari. Abans, la meua intervenció..., bé, reconec, i lamento, en tot cas, si creieu que he confós la Cerdanya amb altres llocs del territori, però el que estava molt clar, evidentment, primer, és que no l'he confós, que conec bé on està el territori, però, en segon, i més especialment en segon, és perquè us avisàvem de que això amb els rastrejadors us podia passar, i per això avisava: «No escolteu solament els professionals i els doneu una «palmadeta» i us quedeu tan amples, no; és que els professionals us estan alertant del que realment està passant al sistema sanitari.» I quan us deien «aquesta connexió no és bona» ja no ho deia Ciutadans, que ho vaig dir, ja no ho deia Ciutadans, que ho van dir els meus companys, és que ho deien els treballadors del sistema sanitari.

I ara no solament ho diem a la mateixa sessió aquesta de la Diputació Permanent, és que ho dieu vosaltres amb el decret que porteu a validar aquesta tarda, que la interconnexió de les dades no estava bé, i que quan Ciutadans us deia «és que això és

important i especialment ho és en una pandèmia...» Ho és sempre. Per això nosaltres sempre ho hem anteposat a tots els nostres programes i a totes les nostres polítiques. Però és que especialment ho era a la pandèmia. I quan nosaltres ho proposàvem, vostès ho negaven. I la consellera, indefectiblement, una i una altra vegada ho negava. Bé, ara mateix això ja és una realitat.

Hem de saber també quant ha costat això. Sabem..., perquè ho va dir la premsa, no perquè ho hagi dit la consellera ni el Govern, perquè el contracte, com acaba de dir el diputat no el tenim, i l'hem demanat mantes vegades. De fet, textualment, ratifico el que acaba d'explicar el diputat Aragonés; li va dir: «No vull sortir al faristol a dir que no n'hem rebut.» Doncs, miri, a data d'avui no l'hem rebut. Jo, almenys, tampoc, al correu electrònic. Veig que ell, que ho va demanar, no ho ha rebut. Per tant, tenim dret els catalans a saber si aquestos 18 milions d'euros s'han gastat? O quina part s'ha gastat? O quant costarà la indemnització? Ho sabrem mai? Bé, jo crec que això hauria de ser una prioritat.

Sabem que les dades no s'estan creuant bé, i especialment això en una pandèmia, quan, ho recordareu, fa mesos –potser és que alguns ja se n'han oblidat, alguns inclús han perdut la por a aquesta pandèmia– dèiem aquí –aquí, en aquest faristol, en aquestos escons– que el que era prioritari..., ara el prioritari evidentment és traçar bé i vacunar bé; en aquell moment era seguir bé els casos. Ara sembla que això ho banalitzeu i li heu donat poca importància.

Falta absoluta de control. I el que és lamentable, com s'acaba d'explicar, que hi hagi treballadors que ells mateixos denunciïn que no tenen feina; és a dir que estan contractats per una epidèmia que està absolutament desbocada i no tenen ni capacitat de treballar perquè aquesta gestió, doncs, el Govern no l'ha fet i ells estan de braços creuats queixant-se de que, evidentment, volen treballar.

Finalment, tot això, és evident, crec que no cal ser molt «avispat» per saber que ens costarà diners als catalans. Aquesta mala gestió, ja d'entrada costava molts diners als catalans. Ara hauríem de saber quants diners ens ha costat ja i quant ens seguirà costant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Sí, president. Farem el debat la setmana que ve, si finalment prospera la petició de compareixença. Jo seré molt breu. Votarem a favor d'aquesta petició, perquè si l'opacitat en la gestió de la pandèmia té un nom és Ferroser i si té un cognom és Esquerra Republicana. Hi ha hagut incompliments de mandats parlamentaris de manera..., bé, sistemàtica, contradiccions. Volem saber si s'ha fet l'auditoria. Volem saber què passa amb els treballadors. I, per tant, votarem a favor d'aquesta compareixença.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí. Nosaltres vam dir des del primer moment que el que calia era reforçar la pública i no exterioritzar serveis, i menys a la filial de Ferrovial. A més, hem vist com el sistema de rastreig ha arribat tard i no ha acabat de funcionar com calia. La part positiva és que ja s'acaba. I ara el més important és plantejar com es fa, doncs, aquesta transició perquè no hi haja un decalatge. Ho hem dit abans en la intervenció inicial, la planificació de la vacunació i el sistema de rastreig són els dos puntals per combatre i per contenir el virus. Per tant, nosaltres aquí el que proposem és que s'aprofite

tot l'aprenentatge de la gent que ho ha estat fent fins ara, però òbviament no des de Ferroviaria sinó subrogades.

Per tant, hi votarem a favor.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, president. Simplement per traslladar el nostre vot favorable a aquesta compareixença.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies. En el mateix sentit que manifestava a la primera part la diputada Granados, entenem que avui ens posicionem sobre la necessitat o no d'aquesta compareixença. En la mateixa línia que dèiem abans, total transparència per donar explicacions, tota; en moltes d'elles, doncs, el Departament de Salut ja ho està fent, i si cal ampliar-les, entenem que pertoca. Per tant, el nostre vot serà positiu.

També contrarestar la segona part del que ens esmentava. Realment Esquerra Republicana està davant del Departament de Salut, doncs, conjuntament, amb un govern de coalició que ha entomat la gestió d'una pandèmia, que ha entomat una gestió d'una pandèmia que, com han dit abans, inicialment ho va fer el Govern de l'Estat amb les mancances i amb les limitacions que va fer això quan era el moment més més primordial a nivell de material, a nivell de recursos. Sabem que en aquest moment s'han ampliat llits d'UCI, s'ha iniciat la campanya de vacunació, s'ha ampliat la plantilla de professionals. Per tant, sí, orgull d'estar al capdavant d'una pandèmia molt i molt complicada i haver-hi abocat tots els recursos necessaris perquè la nostra ciutadania estigui ben atesa.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Lluís Guinó. Endavant.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Per dir que votarem favorablement a la compareixença. Fonamentalment per una qüestió, i és que els grups de l'oposició habitualment es queixen, precisament, que hi hagi mocions del Parlament o del plenari del Parlament que no es compleixen; és cert que l'esperit de la moció que es va aprovar fa uns mesos el Govern l'ha acabat assumint, l'ha acabat practicant. I més enllà de posicionaments polítics avui, que no és del tot convenient que es facin, perquè hi haurà la compareixença de la consellera la setmana vinent, el que és cert és que el que es pretenia amb aquella moció aprovada pel Parlament s'ha acabat portant a terme amb una actuació del Govern que, òbviament, l'haurà d'explicar la consellera, però que, evidentment, compleix perfectament amb aquelles dificultats i amb aquella crítica que fèiem la majoria de grups parlamentaris respecte a aquesta contractació.

També és cert que aquesta mena de contractacions no es poden liquidar d'una forma automàtica i amb rapidesa, sinó que, evidentment, tot té uns formalismes i unes decisions que ha de prendre el Govern i que, evidentment, la consellera les explicarà la setmana vinent amb tota la transparència necessària i amb tot l'objectiu que té, precisament, que aquestes compareixences siguin aquí al Parlament, perquè els grups parlamentaris acabin coneixent el contingut d'aquest contracte, i en puguem parlar en el plenari del Parlament.

Per tant, ens felicitem precisament que la consellera vulgui comparèixer i que doni les explicacions pertinents.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Cridem a votació. *(Pausa.)*

Bé, procedim doncs a votar aquesta sol·licitud de compareixença presentada pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Comença la votació.

Aquesta sol·licitud de compareixença ha estat aprovada per unanimitat, és a dir, 20 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Suspenem ara la sessió fins a un quart de quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i sis minuts.

El president

Bona tarda, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Decret Llei 48/2020, de l'1 de desembre, de mesures de caràcter organitzatiu en l'àmbit sanitari, social i de salut pública per fer front a la crisi sanitària provocada per la Covid-19 i de modificació del Decret Llei 30/2020, del 4 d'agost, i del Decret Llei 41/2020, del 10 de novembre

203-00073/12

Ho fem amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la convalidació del Decret Llei 48/2020, de l'1 de desembre, de mesures de caràcter organitzatiu en l'àmbit sanitari, social i de salut pública per fer front a la crisi sanitària provocada per la Covid-19 i de modificació del Decret Llei 30/2020, del 4 d'agost, i del Decret Llei 41/2020, de 10 de novembre.

En primer lloc, i d'acord amb el que disposa l'article 158.2 del Reglament, intervinrà la consellera de Salut, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Consellera, quan vulgui.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Perfecte. Moltes gràcies, president. Diputats, diputades d'aquesta Diputació Permanent del Parlament de Catalunya..., i per exposar, doncs, el que comentava i el que està establert a l'ordre del dia, per a aquesta convalidació del Decret Llei 48/2020, de l'1 de desembre, que són mesures de caràcter organitzatiu en l'àmbit sanitari, social i de salut pública per fer front a la crisi sanitària provocada per la Covid-19 i que també modifica el Decret Llei 30/2020 i el Decret Llei 41/2020, de 4 d'agost i de 10 de novembre. Això dona una idea de la magnitud del ritme que hem hagut de portar, no només normatiu, sinó de gestió, en tot allò que hem hagut de fer, que estem fent i que seguirem fent.

La situació que estem vivint sabem que és una cursa de fons. És a dir, no hem de fixar-nos només en aquella cursa que ja hem fet –tot i que ha sigut la part més dura i jo diria que de més impacte–, que no ens hem aturat en cap moment, sinó que també hem de tenir aquesta mirada que és una cursa de fons que no s'acabarà en dos dies. I, per tant, hem de fer tot allò necessari, desplegar tot allò que fa falta, també, per protegir la ciutadania d'aquest país posant en pràctica aprenentatges, que és el que crec que és més rellevant, des de tots els nivells del nostre sistema de salut, noves eines que hem hagut de crear per ajudar, perquè els professionals tinguin, també, totes les eines desplegades per a aquesta gestió complexa, perquè la complexitat requereix aquesta màxima determinació i fer que, al final, les coses puguin passar.

Aquest decret conté cinc articles, de diversa índole, però que hem volgut relligar d'alguna manera. En primer lloc, enfortir el sistema de salut reorganitzant aquestes tasques imprescindibles. L'article 1 d'aquest mateix decret llei el que fa és promoure l'habilitació de les infermeres de l'ICAM per accedir a les històries clíniques. L'ICAM s'ocupa, no?, d'aquesta gestió de les baixes per IT, que això competencialment correspon a personal mèdic, però que també rep aquesta formació per part de les infermeres. I poder desplegar totes les tasques de les infermeres en aquest àmbit de l'ICAM ajuda a allò que l'ICAM també ha hagut de fer en la gestió d'aquesta pandèmia. La pandèmia ha suposat un augment de les baixes i altes per Covid, i, per tant, ha sigut una gestió de milers de persones, que, en aquests terminis que dèiem, dels catorze dies d'aquestes quarantenes o d'aquests aïllaments per positivitat de Covid, doncs, generaven una baixa, una alta.

També jurídicament està molt establert qui són les persones autoritzades per signar aquestes baixes, per signar aquestes altes. I, per tant, havíem de generar tot un sistema el màxim de capaç de poder donar agilitat, que no ofeguéssim l'atenció primària en aquesta gestió, i, per tant, l'ICAM també ha sigut un suport imprescindible en això. Per poder-lo fer, també calia desplegar, dins de l'ICAM, totes aquestes possibilitats. Per tant, és imprescindible poder reforçar aquestes tasques que està fent el personal mèdic avaluador en els processos d'incapacitat temporal en augmentar, també, i desplegar tota la competència de les infermeres del mateix ICAM.

En segon lloc, que també això enforteix el nostre sistema de salut..., ha sigut la creació, per via d'aquest decret, del registre de vacunació. L'article 3 regula el registre que ha d'integrar les dades relatives a la vacunació contra la Covid-19 i també de la resta de vacunes contra malalties immunoprevenibles.

El seguiment i l'avaluació de l'estratègia de vacunació, la cobertura, la seguretat, l'efectivitat de les vacunes, així com el seu impacte en l'epidemiologia de la Covid-19 –anar avaluant i adaptant l'estratègia per aconseguir el màxim de benefici poblacional–, requereixen poder tenir el registre adequat, que ens ha de permetre tenir constància de les dosis i del tipus de vacunes que es vagin administrant contra la Covid-19 en els diferents grups de població, poder calcular les cobertures de vacunació que es vagin assolint, incloure tota la població diana de vacunació que es vagi prioritant i tenir les dades de vacunació de la resta de les malalties immunoprevenibles, sistemàtiques i de programa, ja que, en aquests moments d'incertesa, on la majoria de les complicacions s'associen amb l'edat i determinades condicions de risc, és molt important que es reforcin les mesures preventives disponibles davant d'infeccions per a les quals es disposa de vacuna.

En segon lloc, aquest decret també té aquesta mirada de protecció dels més vulnerables –en aquest cas, les persones que viuen en residències, en condicions d'elevada dependència i vulnerabilitat– amb l'objectiu, no?, que ha sigut sempre d'aquest Govern, d'assegurar la seva protecció, de garantir l'efectivitat del conjunt de mesures de prevenció i protecció de la salut desplegant tots els plans sectorials i monitorant els plans de contingència, també, de les mateixes residències.

Els professionals que treballen en una residència són un element cabdal d'atenció per minimitzar els riscos de contagi cap als residents. I ho hem dit sempre, és a dir, el risc zero no existeix; el virus pot entrar, evidentment, en una residència. El risc es multiplica quan la transmissió comunitària és alta, com hem vist, no?, en diferents moments d'aquesta epidèmia. I, per tant, la vigilància i el control respecte a les persones que treballen en residències són una prioritat. I, per tant, la necessària realització de proves diagnòstiques periòdiques setmanals, com així estem fent, també requereix poder tenir, com marca l'article 2 d'aquest decret llei, posar a disposició del Departament de Salut les dades identificatives i de contacte necessàries del personal propi i extern que treballa o col·labora en una residència per tal de poder dur aquesta vigilància de forma acurada.

La integració, doncs, permet això: prendre les mesures de prevenció i tractament de la infecció adients, trencar cadenes de transmissió, aplicar les mesures d'aïllament dels casos i contactes estrets ràpidament i acuradament, facilitar la detecció de brots. I en això també intervé allò que ens possibilita aquest article 2 del decret, que és tenir aquestes dades dels professionals i poder fer aquests cribratges que estem fent de forma periòdica als professionals de residències, i més ara, no?, que hem encetat l'estratègia de vacunació precisament per a les persones que viuen en residències i les persones que hi treballen. D'aquí a unes setmanes potser podrem parlar d'una altra manera, però aquesta prioritat crec que no deixarà de ser-hi en cap moment. Però ara més que mai, que hem començat a administrar la primera dosi i que la setmana que ve comencem amb la segona dosi en les persones residents i persones que hi treballen, doncs, estem, a més a més, en un punt clau on no podem descuidar aquesta vigilància.

I, per acabar, dos articles més, que mostren com n'és d'important la col·laboració interdepartamental, també, en aquesta gestió de l'epidèmia. L'article 4 modifica l'article 17 del Decret llei 30/2020, del 4 d'agost, pel qual establíem el règim sancionador específic per l'incompliment de les mesures de prevenció i contenció sanitàries per fer front a la crisi provocada per la Covid. L'objectiu d'aquest article és simple: és clarificar que les mesures cautelars previstes en aquest precepte poden ser adoptades també pels membres i cossos de seguretat amb la finalitat d'assegurar i garantir l'adequat compliment de les normes establertes per prevenir i contenir la crisi sanitària provocada per la Covid.

Evidentment, és una clarificació, donat que el mateix decret ja estableix, no?, que les autoritats de salut pública, des del Departament de Salut i també l'Agència de Salut Pública de Barcelona, el Consell General d'Aran en el territori de la Vall d'Aran, i també alcaldes i alcaldesses, que són les autoritats de salut pública màximes en un municipi, doncs, poden fer-ho. I clarificar que també els seus cossos de seguretat també poden dur a terme aquesta tasca referida a mesures cautelars.

I, per últim, un àmbit que ha sigut important. Ha sigut important haver treballat aquesta col·laboració des de l'inici per poder garantir no només l'obertura de les escoles el 14 de setembre, sinó poder mantenir les escoles obertes com un pilar essencial de la nostra societat durant aquest curs. I això requeria fer un treball conjunt des de bon inici, i la col·laboració entre Salut i Educació ha estat constant des de l'inici i en tot moment. Com ho ha estat la col·laboració, també, entre els professionals de salut i les famílies i els professionals d'educació.

Per tant, en base a això, l'èxit de mantenir aquestes escoles obertes, que és un èxit col·lectiu i que hem d'aconseguir que segueixi sent així, amb aquest decret llei i l'article 5 modifiquem l'article 8 del Decret llei 41/2020, i s'hi inclou un nou apartat que especifica les responsabilitats de directors i directores dels centres educatius en la confecció i el manteniment dels sistemes d'informació que han de compartir els departaments d'Educació i de Salut per poder gestionar els efectes de la pandèmia en l'entorn escolar. És importantíssim poder gestionar qualsevol cosa que surti, i, per tant, poder tenir el sistema d'informació actualitzat. I això vol dir clarificar també la responsabilitat de qui ha d'actualitzar aquest sistema d'informació. I informar en tot moment això forma part dels circuits, i molt sovint, com aquí estem veient, també s'ha de descriure normativament.

Per tant, aquest decret el que ens està dient és que hem hagut d'adaptar-nos a molts nivells. Des del sistema de salut, en primer lloc, però també en aquest aspecte col·laboratiu, millorant cada dia i aplicant els aprenentatges adquirits. Amb un objectiu, també, que és que tot això que hem hagut d'anar fent sigui un reforç del sistema públic de salut. En segon lloc, tenir cura de la nostra gent, especialment dels més vulnerables, i per a això també posar totes les eines de vigilància i de protecció. I, en tercer lloc, la col·laboració: és la millor eina per gestionar aquesta pandèmia, és re-

publicanisme pur i dur, m'atreveixo a dir. I, per tant, en base a això també exposem aquest decret aquí, a la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya.

Estem fent tot això, tot el que pertoca, per estar al costat de la gent, per entomar aquesta pandèmia. Ho seguirem fent amb aquest país petit que tenim, però també capaç. És petit, però és capaç de fer grans coses. I, evidentment, també ha de ser capaç, com ho està demostrant, doncs, de gestionar aquesta situació complexa.

La vacunació ens permet poder veure la llum al final del túnel, però venen temps complexos, encara, que haurem de superar entre totes i tots assegurant l'equilibri, no? Moltes vegades intentem dir: «Bé, si només penséssim en Covid –no en salut, sinó només en Covid–, les decisions serien unes; si pensem en la salut en general, són unes altres.» I la salut ja sabem que, si agafem aquest concepte ampli de l'Organització Mundial de la Salut, implica un estat del benestar físic, social i mental. Per tant, implica moltíssim, i sabem quin és l'impacte emocional també d'aquesta crisi, però ho continuarem fent. Ho farem perquè entre tots i totes... Ho hem pogut compartir moltes vegades en aquest Parlament; la solució també implica a tota la societat, i això no vol dir que ens impliqui menys a nosaltres, eh?, com a responsables i com a govern de la Generalitat de Catalunya.

Aquest decret, al final, és una eina, no?, que ens ha d'ajudar no només a qui té responsabilitat de gestionar, sinó a la societat en general, per fer front a aquesta Covid. I per això, doncs, m'adreço al Parlament per demanar-ne aquesta convalidació.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. És el torn, ara, dels representants dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. I, en primer lloc, en nom de Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Jorge Soler. Endavant.

Jorge Soler González

Bé, ara sí. Bona tarda, novament. President, diputades i diputats, consellera, gràcies per estar aquí. Suposo que us han explicat el detall del debat d'aquest matí, en el qual jo sollicitava la vostra presència aquí. Ara ens han dit que sí, que al final hem aconseguit no solament aprovar la vostra compareixença, sinó que vindreu aviat aquí a comparèixer, així que podrem tenir el debat que Ciutadans sollicitava i que jo especialment tenia molt interès en tenir amb vostè.

Avui, com he començat dient quan hem parlat al matí..., un primer record novament als milers de morts per la Covid que portem a Espanya, dels quals són divuit mil ja a Catalunya. I en especial avui, que hem de validar un decret que està molt relacionat amb les residències, doncs, un record ben especial, molt especial, a tots els morts a les residències. Vostè sap que tenim molt presents els que acaben de morir a la residència de Tremp, per proximitat a Lleida, a Alcarràs, Falset, etcètera, no? Per tant, novament, des d'aquí, el nostre escalf a tots els familiars i amics, el nostre condol, i que la terra els sigui lleu.

També vull repetir, consellera –ho he comentat aquest matí–, el missatge aquest de gratitud. Jo crec que estem tots acostumats a donar les gràcies al sistema sanitari i als seus treballadors, i m'agrada fer-ho extensiu, perquè la nostra vida és viable gràcies a molta gent; aquests en són uns. I, per tant, les gràcies extensives, doncs, fins al darrer ramader de qualsevol indret de Catalunya.

Avui porteu a debat un decret, que crec que arriba amb retard, destinat a paliar alguns dels efectes de la pandèmia generada per aquesta Covid, que és, en concret, aquest Decret Llei 41/2020, de mesures de caràcter organitzatiu en l'àmbit sanitari, social i de salut pública per fer front a la crisi provocada per la Covid. Específicament, l'article 1 habilita infermeria, concretament la que treballa a l'ICAM, a poder accedir als historials clínics d'aquelles persones que tinguin un procediment d'incapacitat temporal per tal de donar suport en les tasques assistencials. Sembla evident

que els grups que donem total suport a les competències infermeres, doncs, estem d'acord en aquest punt. Res més a dir.

La pregunta és: per què ha calgut esperar una pandèmia per apoderar, almenys en aquest punt i àmbit, el rol infermera? Des de Ciutadans, infermeria, i, en aquest cas, la que treballa a l'ICAM, té tot el nostre suport per poder ampliar la seva cartera de serveis, i, en conseqüència, les seves competències. Ara, un dubte que em generava la lectura d'aquest decret, bàsicament perquè el redactat no ho contempla, és el tema de la responsabilitat legal de les accions que se'n deriven. Cal deixar clar qui és el responsable de totes les accions, perquè saben vostès que les baixes mèdiques són una prescripció –vostè ho acaba de dir al faristol– fins ara facultativa, i, per tant, qualsevol conseqüència que se'n derivi..., cal tenir clar qui accedeix a controlar què, a instància de qui i amb quines responsabilitats subsidiàries.

Tot això crec que caldria haver-ho aclarit al text, perquè vostès tenen tota la responsabilitat final del que deleguen en tasques al seu personal assistencial amb el seu decret. Si això fos un ple normal, després de la convalidació d'aquest decret preguntaríem si es vol tramitar com a projecte de llei, i jo personalment aixecaria la mà per demanar que això es tramités com a projecte de llei precisament per poder esmenar totes aquelles coses que els decrets, quan s'articulen amb aquest procediment absolutament unidireccional de part del Govern..., hi ha poc a dir. Puc estar dient coses que joestic segur que el meu grup esmenaria si tinguéssim l'oportunitat de tramitar-ho com a projecte de llei, però, com no és el cas, perquè estem en la situació desgraciada en la que estem, doncs, no ho podré fer. Però almenys queda dit que crec que aquest és un punt de feblesa que el vostre decret no ha treballat suficientment bé.

L'article 2, el segon punt, és terrible. Després de tants mesos, jo mateix a la Comissió de Salut, a les sessions de control, i la meua companya Noemí de la Calle, en moltíssimes ocasions, us vàrem dir que hi havia aquesta llacuna informativa a les residències. L'hi vam dir a vostè i l'hi vam dir al conseller responsable de residències, fins que vostè se'n va fer càrrec. Heu estat alertats de tot això, i ara, mesos després, moltes morts després, ens arriba aquest punt a validar perquè el Departament de Salut disposi de les dades identificatives i de contacte d'aquestes persones. Textualment diu, el decret: «Per assegurar la protecció de les persones residents als serveis socials de caràcter residencial, llars residències i llars amb suport de gent gran, les dades sanitàries s'integren en el tractament de Dades Covid amb la finalitat d'exercir les competències que en matèria de vigilància epidemiològica i de control de la salut pública té atribuïdes com a autoritat sanitària», com no pot ser, consellera, d'una altra forma.

De veritat que cal tenir molt valor per ara reconèixer que no teníeu treballada la connexió del sistema sanitari amb el sistema residencial precisament o bàsicament o un dels motius del qual... Perquè recordo que en una de les meves intervencions des del faristol us vaig dir..., vaig afirmar que desconexíeu del sistema sanitari, que enmig de la pandèmia vàreu descobrir que les residències estaven assignades als CAPs. És a dir, enmig de la pandèmia, jo recordo haver-vos dit que a vostè li apareixien les residències dintre del sistema sanitari com un bolet. I, de sobte, un conseller i la consellera s'adonen que dintre de les residències hi ha gent, i que dintre de la residència hi ha gent que pot emmalaltir, i que precisament això depèn, com no pot ser d'una altra manera, d'una zona geogràfica assistencial en la qual, evidentment, hi havia un centre de salut.

Ara hi afegiu les dades identificatives i de contacte necessàries del personal propi i extern que hi treballa o hi col·labora. Permeteu-me la ironia per l'hora que és, però..., que bé, consellera, que després de vuit mesos de pandèmia us preocupeu per saber qui està treballant a les residències. Catalunya –en aquest cas, vostè, que dirigeix el sistema sanitari– ha necessitat vuit mesos enmig d'una pandèmia per creure que cal decretar qui treballa al sistema residencial. De veritat que és absolutament inexplicable.

De fet, ja vàrem veure fa uns dies el desastre, concretament a Tremp, com us deia al començament de la meua intervenció, on una família va rebre la vostra trucada per assegurar que el seu avi estava millor –oh, quina alegria, l'avi estava millor–, però desgraciadament ja l'havien enterrat, consellera. Òbviament, cal aquesta connexió d'informació. El greu és que això aparegui el gener del 2021, quan us ho portem dient –personalment ho hem fet– des de l'abril.

L'article 3 incorpora el registre de vacunació contra la Covid des dels diferents centres administradors de la vacuna, que servirà per calcular les cobertures, la població diana que es va assolint, etcètera. Ja em podeu tornar a acusar d'ingenu, però tants anys parlant aquí de transparència –en què nosaltres us la demanàvem–, i vosaltres sempre dieu que Catalunya és capdavantera en això –sempre ho heu dit–, i ara ens assabentem que aquest registre cal implementar-lo. En fi, solament cal llegir el vostre decret per reconèixer que no en disposàveu i que quan Ciutadans us demanava esforços en transparència i en gestió i rendició de comptes i de resultats, com a mínim, exageràveu.

Ara demaneu que hi hagi el que és una obvietat, les dades relatives al registre de la vacunació, ja sigui l'antigen, la data l'administració, el lot, el producte subministrat, i afegir-hi també, com és de sentit comú en una pandèmia com aquesta, el no subministrament per la lliure decisió de la persona, per contraindicacions o perquè al pacient se li ha trucat i està vivint fora del territori. Això hauria de ser senzill d'implementar en els centres dependents del Siscat. Curiosament, no concreteu res en aquest decret per als que no són del Siscat, així que ja intueixo que caldrà validar un nou decret al respecte en funció de si decidiu ampliar els llocs de vacunació si voleu arribar a percentatges més alts de població i de vacunació poblacional. Ara solament avanceu que han d'incorporar les dades a la història clínica compartida, però en cap cas especifiqueu en quins centres esteu contemplant aquest accés a la vacunació.

Finalment, l'article 4 afegeix mesures de sanció, i l'article 5 inclou un nou apartat relatiu a les responsabilitats dels directors de centres educatius i el manteniment del sistema informatiu que han de compartir-se amb Salut, amb les dades identificatives de l'alumne, del professorat, etcètera, i integrar-les en el Cens Covid per permetre'n la seva localització. I, en aquest punt en concret, no és solament important informar, òbviament, d'un resultat positiu, sinó que aquesta informació es tramiti amb diligència.

En conclusió, president del Parlament, diputades, diputats i honorable consellera, hi votarem a favor perquè més val molt, molt, molt tard que mai. Però és una llàstima que no ens escolteu almenys una mica, perquè si ho haguéssiu fet, tot això –que us ho demanàvem–, haguéssiu estalviat un patiment com a mínim reduïble. Ignorar l'oposició, quan sabeu que és una oposició moderada, propositiva i constructiva que us ha estès la mà –jo, mantes vegades, des de l'escó– per millorar la pandèmia, ha estat un error.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, per posicionar-nos sobre aquest decret 48, que a la vegada modifica dos decrets i que té un caràcter eminentment organitzatiu. Directament parla –ja ho ha explicat la consellera– sobre mesures organitzatives al voltant de salut, de l'àmbit social i d'educació.

És veritat que la Covid ens afronta nous reptes i la situació de la pandèmia requereix que fem uns serveis administratius i garantir una resposta eficient, però jo crec que el que es posa de manifest amb aquest tipus de decrets és que el sistema i la Generalitat, els seus sistemes d'informació, tenen moltes assignatures pendents, i que

alguna de les coses que estem aprovant avui –dir que estem al segle XXI, també– diu bastant poc de la capacitat que té tot el sistema administratiu de la Generalitat de tenir els sistemes d'informació que toquen.

És evident que la Covid ha estat i continua sent un repte majúscul en tots els terrenys, però sobretot en els tres àmbits que abasten aquest decret. I jo crec que ens toca –i ja ho hem fet aquest matí, però també ho fem en aquests moments– agrair als professionals la bona feina feta durant la pandèmia i abans; als professionals d'aquests àmbits, dels sectors de la salut, l'educació i l'atenció residencial.

Breument, pel que fa a l'àmbit sanitari, que la consellera ja ha dit que són aquests tres dels cinc articles, hem de fer palès que els professionals sanitaris són els que més han patit les retallades dels serveis públics per part dels seus governs, ja abans de la pandèmia. De fet, el problema no ve d'ara, i ho hem de recordar avui. Catalunya ha tingut any rere any menys inversions en serveis sanitaris, mentre les demandes i les necessitats no paraven de créixer. Són d'aquelles xifres que queden del llegat d'aquests governs, una rebaixa del 27 per cent en despesa de la Generalitat en salut, i, per tant, aquesta legislatura no ha servit per revertir aquesta davallada que ve d'anys. La pandèmia, per tant, només ha fet que agreujar la situació de debilitat de la qual ja veníem.

Un sistema que ha tirat endavant gràcies als seus professionals, i crec que no ens hem de cansar de dir-ho. Cal més intensitat, consellera; ha de dialogar més amb ells, ha de negociar més amb ells i ha de tenir més complicitat amb els professionals sanitaris. Han de rebre tot el nostre suport, un suport que té a veure amb les condicions salarials, amb les condicions contractuals, amb les condicions de treball. Ha estat –i jo crec que en això devem estar tots i totes d'acord– precisament l'esforç dels professionals sanitaris el que millor ha pogut donar resposta a una crisi com aquesta. I ara cal que des de la política, des de l'executiu i des del legislatiu, responguem a aquest esforç. Per tant, tot el que sigui facilitar la feina als professionals sanitaris, descarregar-los de feina i agilitzar els processos als pacients és benvingut i tindrà el nostre vot favorable.

I també, pel que fa a la vacunació i al tractament de les dades del Registre de vacunació de Catalunya, es posa en evidència, com deia abans, que ni les dades ni l'accés a aquestes dades estan integrats encara. I, per tant, cal fer un esforç perquè així sigui i fer-ho possible, doncs, amb aquesta història clínica compartida de què parlem des de fa tant de temps. I, per tant, cal fer compatible tot el sistema de la xarxa pública de salut.

Pel que fa a l'àmbit social, és evident que cal fer un correcte seguiment de la pandèmia i que no s'està fent, i que per això ens arriba el decret a aquestes alçades. Volem tota la transparència i l'eficiència possibles en el procés de vacunació, i assegurar la màxima vigilància epidemiològica, i, per tant, és evident que la Generalitat de Catalunya necessita la cessió de les dades dels i les professionals dels serveis residencials per poder fer un control de tot el procediment de vacunació. A més, aquestes dades s'inclourien dins del web Dades Covid, que és també fonamental per a la vigilància epidemiològica.

D'altra banda –i d'això també ens n'hem assegurat–, aquest decret ve acompanyat, no?, d'un informe jurídic que hem pogut llegir i que valida aquesta cessió de dades des del punt de vista de la Llei de protecció de dades.

Ho tornem a dir: arriba tard, molt tard, parlar a aquestes alçades del segle XXI d'aquests sistemes d'informació tan evidents, i concretament en serveis socials, que és una mica la germaneta pobra dels serveis públics al nostre país.

I, per últim –i vaig acabant–, en l'àmbit educatiu, que és l'article 5, doncs, aquí sí que hi hauríem de posar alguns peròs. És evident que hi ha d'haver una obligació dels centres educatius d'introduir les dades de contactes positius, però, tot i que no sembla d'entrada una mala mesura, hem de tenir en compte que és una tasca administrativa i que probablement podrien o haurien de fer els rastrejadors o els gestors

Covid, i no els responsables educatius, perquè els responsables educatius haurien de prioritzar les tasques docents d'organització i d'assoliment dels continguts educatius, i no pas la gestió administrativa derivada de la pandèmia.

Ho deia aquest matí: de vegades tenim la sensació, la impressió, que aquest Govern menysté la funció prioritària que té l'escola en un moment d'increment de desigualtats com aquest i que mesos després de confinament han tingut un impacte negatiu sobre l'alumnat, que el sistema educatiu hauria de compensar enguany. I, per tant, creiem que necessita més recursos, el sistema educatiu.

Hem de recordar-ho una vegada més: la inversió en educació per part dels governs de la Generalitat també s'ha reduït en centenars de milions els darrers anys, i no per dir-ho moltes vegades deixa de ser tan greu. Amb un 2,8 per cent del PIB que dediquem a educació..., és el percentatge més baix..., dels més baixos d'Europa. Recordem una llei d'educació que parlava del 6 per cent; n'estem molt lluny. Però és que, a més, som de les regions europees amb més segregació escolar i la quarta comunitat autònoma d'Espanya en la que el nivell de renda familiar més condiciona el rendiment acadèmic de l'alumnat. I, per tant, els ho tornem a reiterar: no és l'espai d'aquest decret, però sí que carreguen tasques a les escoles sense reforçar-les com toca.

Farem una votació favorable en aquest decret.
Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Com comentava la consellera, aquest decret estableix tres noves mesures organitzatives en l'àmbit sanitari i de la salut pública i dues modificacions o clarificacions puntuals per a punts de decrets llei previs.

Quant a les tres noves mesures organitzatives, les tres, als nostres ulls, són clarament necessàries i aprovables. En el cas de les dues primeres, però, ens sorprèn que se faça ara i que no es fes abans. Pensem que era un terreny que se podria haver regulat abans. Parlem de l'habilitació temporal perquè el personal d'infermeria de l'ICAM pugui accedir a les dades clíniques de les persones de les quals han d'avaluar expedients de baixes laborals per ser positius de Covid o per ser contactes estrets, i també de l'obligació de les direccions de les residències de gent gran o de persones amb discapacitat o problemes de salut mental de facilitar a Salut les dades identificatives i de contacte de totes les persones que treballen o col·laboren en aquests centres.

Aquest decret llei va ser publicat l'1 de desembre, i ens sorprèn que aquests dos aspectes, evidentment claus per a la gestió d'expedients de baixes i per al control epidemiològic de possibles brots a les residències, doncs, arriben ara i no estiguessen regulats abans.

La tercera modificació organitzativa sí que mostra previsió i adequació al moment: fixa des de l'1 de desembre l'obligació que totes les dades relatives i rellevants sobre la vacunació de la Covid siguin comunicades i registrades en un registre únic de vacunació de Catalunya, i que, a més, siguin integrades en la història clínica compartida. Nosaltres considerem que és essencial per exercir les competències de vigilància de la salut pública i de prevenció de control d'aquest brot epidèmic.

I, quant a les dues modificacions puntuals, no hi entraré en detall, però també ens sorprèn que no haguessen estat previstes en el moment de fer els decrets llei que ara es modifiquen.

Per tant, pensem que la nostra tasca és també anticipar-nos a les possibles necessitats, perquè, a més, n'hi ha algunes que són molt òbvies. Però, de totes maneres, sí que vull dir que nosaltres votarem a favor del decret que se'ns planteja.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. Consellera, comencem amb una qüestió que fa referència a l'ICAM, i vostè ens n'hauria d'aclarir una altra qüestió. Justament ahir va fer tres anys que els del 155, usurpant funcions, i el Ministerio llavors de Trabajo i Seguretat Social –ara està dividit– van decidir prorrogar el conveni de l'ICAM. Se'n deu recordar, la consellera. El van prorrogar per tres anys, i, per tant, ahir va finalitzar aquest conveni. Ens agradaria que la consellera ens pogués confirmar que no s'ha prorrogat; entre altres coses, perquè va ser el mateix conseller Comín, l'honorable conseller Comín –per nosaltres també estimada persona a l'exili, i des d'aquí al Toni li llancem una abraçada–, que va reconèixer que hi havia criteris economicistes. Que, perquè tothom ho pugui entendre, significava que si es donaven menys baixes i no es feien més propostes d'invalideses, l'Estat espanyol pagava més a l'ICAM. Estaria bé que ens pogués confirmar que això no s'ha prorrogat, i, per tant, que no tindrem criteris economicistes a l'ICAM.

I també li diem nosaltres que estem absolutament en contra del que està plantejant en relació amb les infermeres. I no és ben bé per l'atribució que vostè... –perdoni–, que la seva conselleria dona a les infermeres, sinó perquè estan intentant resoldre el col·lapse que té l'ICAM carregant més feines a les infermeres.

I, per una altra banda, perquè situen que únicament anant a veure els informes mèdics de la sanitat pública es valori la gestió de la prestació d'incapacitat temporal. I allò es una foto fixa, i per a moltes persones el que consta a la salut pública o al sistema de salut públic no estableix realment quines són les seves situacions invalidants. Estem parlant, perquè tothom ens entengui, del que popularment anomenem «baixa mèdica», però que és la prestació d'incapacitat temporal i que l'ICAM també pot transformar en una proposta d'invalidesa.

I, per tant, nosaltres hi estem absolutament en contra, consellera, perquè carrega, perquè no soluciona i perquè fixa únicament en un determinat tipus d'informes el que és la gestió de la prestació d'incapacitat temporal.

També estem en contra –i és important que expliquem per què– d'un altre dels continguts que apareix en aquest decret: el que fa el que fa referència a atribuir la capacitat per prendre mesures cautelars a cossos i forces de seguretat. Mirin, nosaltres, com que ningú defensa la salut pública entesa com a concepte de protecció col·lectiva, ho sap, la consellera..., però donar-li aquesta prerrogativa d'intervenció amb mesures cautelars, quan pot haver-hi una discussió de si s'està incomplint o no la salut pública, a algú que fins al dia d'avui no era autoritat en termes de salut pública... No hi estem d'acord, perquè hi haurà un xoc entre drets fonamentals i salut pública, i pensem que els cossos de seguretat no són les persones –perquè això al final també ho determina una persona– més adients per prendre mesures cautelars. I, per tant, en relació amb aquestes dues qüestions, nosaltres hi estem absolutament en contra.

Després, mirin, portem vuit mesos dient-li: «Els estan fent *pressing* o un pols alguna de les entitats o empreses que gestionen les residències?» Perquè del que avui porten a validar el que es manifesta és que hi ha hagut qui no els ha volgut donar les dades. Consellera, els fa vostè un requeriment, com a consellera, perquè donin les dades, i no és necessari, aquest decret. El que passa –que no ho hem explicat– és que la gestió indirecta o privada és una dificultat permanent per controlar el que passa, i la gran manifestació és el que avui porten a validació. No estem en contra d'això; evidentment hi estem a favor, però pensem que és innecessari.

I, després, dos dubtes que volíem compartir amb el departament i de manera molt especial amb l'honorable consellera, els dos darrers punts. D'una banda, el que fa referència a vacunació. Mirin, nosaltres estem a favor de que hi hagi un control

sobre la vacunació; però, més enllà del que diguin els informes jurídics –informes jurídics, tants com se’n vulguin fer, nosaltres podem fer un altre informe jurídic–, no estem en absolut d’acord amb el fet de que pugui haver-hi una col·lisió amb drets fonamentals. Perquè alguna de les dades que es demana potser no és necessària a l’hora de valorar. Això sí, nosaltres som partidàries absolutament de que tothom tingui aquest exercici de vacunació com un dret, però també valoraríem en un moment determinat que fos absolutament una obligació. I tenim dubtes, i així l’hi volem traslladar, en el que això significa quant al tractament de dades i alguna de les qüestions que es plantegen per tractar aquestes dades.

I la darrera de les qüestions, la que fa referència al Cens Covid. Miri, consellera, nosaltres acabem de descobrir –ho descobríem fa una setmana– amb aquest decret que es vacunarà des de la privada. Digui-ho obertament. Aquest matí ho preguntàvem. Perquè, si no es vacuna des de la privada, per què la inclou al Cens Covid, encara que després eximeix la gestió privada? Ja ho poden dir, que surtin els representants d’aquest Govern i diguin que es vacunarà per la privada. Perquè, si no, què significa aquest decret? I si no és així, consellera, jo crec que ha de sortir i aclarir-ho. I per nosaltres això és un problema, perquè, evidentment, establirem vacunació de primera i vacunació de segona. I, evidentment, amb nosaltres per a això no hi comptin.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; moltíssimes gràcies, president. Aprofitaré per posicionar-me sobre els decrets 48, 49, 51 i 55, que hi farem abstenció, bàsicament perquè els considerem, en la línia del que hem fet amb aquests decrets des que va sorgir la pandèmia, necessaris però insuficients, i que arriben tard.

En el cas del 50, que serà el darrer que debatrem, que hi votarem en contra, ja ens posicionarem més endavant sobre els motius.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la diputada senyora Anna Caula. Endavant.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, crec que estem analitzant un decret que el que aporta de nou són solucions, que reajusta totes aquelles necessitats que el sistema detecta i el que fa immediatament és intentar solucionar-ho. I posaria en valor això, perquè crec que és al que donaríem valor del que hem viscut, tristament, ja podríem dir, no?, vuit, nou, deu mesos que aquesta pandèmia ens està afectant com a societat.

Perquè la implementació de tot el treball de Salut ha sigut multifactorial en tots els aspectes, com no podia ser d’una altra manera. S’han incrementat els llits d’UCI; s’han reinventat els hospitals; s’ha reforçat la primària; s’ha apostat pel rastreig; s’ha apostat pels cribratges, sobretot en residències, i d’una manera periòdica, perquè això salva vides. Tenim ja el procés de vacunació a sobre la taula, que sembla que tots ens hi hem acostumat, però realment tenim a sobre la taula aquella eina que per primer cop ens marca el camí cap al final d’aquest procés dur que ens ha tocat viure. I, alhora, molts altres aspectes, com podrien ser el suport emocional i anticipar-nos, també, que una gran afectació en tot això serà la salut mental.

I podria seguir, perquè la llista de readaptacions ha sigut molt i molt llarga. I jo m’afegiria a donar les gràcies. M’afegiria a les gràcies que molts companys han fet a tot el teixit sanitari, però jo les ampliaria més. Crec que al final tot això és un tre-

ball en equip, que no te'n pots deixar cap peça, perquè si una peça no funciona no en funciona cap.

I fins i tot per posar en valor la nostra tasca de polítics, perquè crec que tothom que treballa en aquest hemicicle ho fa en bé d'aquest bé col·lectiu. Ho deia el diputat de Ciutadans: «Venim aquí a proposar propostes, perquè volem créixer, perquè volem que el sistema públic o el sistema sanitari català funcioni millor.» Posem en valor la feina de tothom: de sanitaris, del departament, de qui està al capdavant del departament, de qualsevol diputat que suma i fa créixer tot això. Perquè començar a ponderar qui fa més feina, qui implica més inversions, entenc que com a societat no és bo, perquè no ens fa créixer. Crec que hem d'entrar també en una manera de pensar positivista, de dir: «Tothom que pot hi contribueix, hi suma i hi és», no senzillament de criticar allò que em sembla que el del costat no fa, perquè realment això no ens farà créixer a cap, i menys en una situació com aquesta.

Vivim una situació que el que requereix és immediatesa i adaptació a noves necessitats; és funcionar a nivell institucional d'una manera que normalment no és l'habitual, perquè hi ha una planificació, hi ha uns terminis, hi ha uns processos que a vegades s'allarguen més del necessari. Tanmateix, el que hem vist aquests vuit mesos és com les institucions són capaces d'organitzar-se per respondre a una velocitat inimaginable, crec, fa un any. Per tant, posem-ho en valor.

I aquí hem tingut mostres de tot això: com ens hem anticipat, com hem planificat, com hem desplegat i, sobretot, com hem reanalitzat. És una situació nova, és una situació que la primera intervenció..., si algú diu que ha assolit la perfecció és que ens enganya. Estem gestionant situacions noves. Si algú surt a un faristol i diu: «Jo tinc la solució perfecta. Aquest país ho ha fet tot d'una manera extraordinària», enganya, perquè al final el Govern el que ha de fer és que la seva maquinària estigui al cent per cent, però, alhora, analitzar, reajustar, analitzar, reajustar. I crec que aquesta és la gran virtut del Departament de Salut. I és aquesta capacitat d'anar-ho adaptant perpètuament, moment a moment i dia a dia i setmana a setmana. Ho veiem a la taula dels partits. Ens deien: «Podem analitzar a un mes vista, i, a partir d'aquí, prendre decisions; però d'aquí a un mes tindrem noves dades que ens obligaran probablement a funcionar d'una altra manera.»

Posar en valor, també, les infermeres. Jo crec que... I parlar en femení, eh?, perquè aquests dies que he vist fotos de vacunació..., crec que les infermeres serien quasi quasi..., la població que desenvolupa aquesta tasca. Han sigut necessàries a tots els àmbits: hospitals, CAPs, vacunació... Per tant, també hem de ser conscients de què estem exigint a aquest sector i donar-los tots els recursos necessaris.

I, després, parlar amb propietat, senyora Granados. Parlàvem d'educació, parlàvem d'inversió en salut. Aquests dies hem sigut coneixedors de dades. Parlem-ne. Des de l'any 2015, que Esquerra entra al Govern en coalició, el Departament de Salut, amb una inversió de 9.459 milions d'euros, no ha parat de pujar: 2016, 9.707; 2017, 10.005; 2018, 10.403; 2019, 10.800 milions –l'any amb més despesa sanitària a Catalunya, i encara no hi havia Covid–, i ja l'any 2020, 13.384 milions –ens disparem. Però no anem a buscar aquesta dada, la de l'any 2020; anem a buscar la del 2019, on ja es supera la inversió executada, que en Salut sabem que moltes vegades és diferent de la pressupostada. Per tant, contínuament, des del 2016, cada partida pressupostària anual augmenta l'anterior, i supera ja el període de preretallades.

I, si parlem d'educació, veiem el mateix escenari: 2019, 5.178 –segon any, en els últims divuit anys, amb més inversió en educació–; 2020, 5.921, avançant en qualitat en el servei educatiu, en els professionals i la inversió i en l'ampliació. Per tant, quan ens fonamentem en dades i ens allunyem una mica del soroll de dir: «No es fa prou», veiem que..., probablement sempre voldríem fer una mica més, però l'aposta per polítiques socials, per polítiques que ens facin millorar a tots en igualtat d'oportunitats..., tenim un govern que fa temps que no només en parla, sinó que fa, fa i fa. Per tant, crec que també és de rebut posar-ho en valor.

Per tant, en aquest sentit, tot el nostre suport; seguir treballant, cuidant les nostres escoles. Ahir deia que al final obrien les escoles aquesta setmana, que són un espai de vida, que probablement últimament tenim molt més propera la mort i n'hem sigut molt més conscients. Les escoles són un espai de vida on realment el contagi és minimitzat, perquè la protecció també és molt alta, però és allà on s'aprèn, es gaudeix, es socialitza; els nostres infants també viuen en un entorn on estan molt més còmodes, i realment treballen per un futur millor i en l'entorn que els cal.

Per tant, continuem treballant per tot això. Siguem valents per assumir responsabilitats, que a vegades són molt i molt complicades, i amb la complicitat de tothom en una situació que ens ha tocat viure que voldríem que mai més es tornés a repetir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Lluís Guinó. Endavant.

Lluís Guinó i Subirós

President, consellera, diputats i diputades, una primera consideració que volia fer respecte a la convalidació d'aquest decret llei fa referència, precisament, a la consideració mateixa d'un decret llei i en quines circumstàncies el Govern aprova un decret –la motivació que porta el Govern a aprovar un decret–, i la necessitat de debat en el que és la convalidació aquí, en el Parlament de Catalunya.

És important contextualitzar-ho, perquè es tracta d'una decisió que respon a una necessitat immediata, en molts casos. És una manera que té d'actuar el Govern de forma directa i immediata quan se li planteja qualsevol tipus de dificultat que no permet un debat en profunditat, i que, d'alguna manera, justifica legalment unes determinades mesures que, certament, necessiten la convalidació per part del Parlament. Però, sense tenir en compte que es tracta de decisions molt concretes, específiques, i que responen a una necessitat bàsica que té el Govern en diferents àmbits, és difícil de debatre.

Hi ha una altra qüestió que té a veure amb que estem davant d'una gestió política complexa, difícil, complicada, que afecta de forma interdepartamental el Govern i que afecta diferents departaments, com es veu, precisament, en aquest decret llei, que incideix en l'àmbit de les residències, en l'àmbit de les persones més vulnerables, de la gent gran, de les persones que estan en residències, i afecta també l'àmbit de l'educació, de forma molt concreta.

Ja m'hi centraré, però el que volia reflectir inicialment és que estem davant de la complexitat d'una gestió. I el que necessita aquesta complexitat també és seguretat jurídica, que és un concepte certament molt ampli, però que en l'àmbit que tractem i, sobretot, en l'àmbit del tractament de dades –que fa necessària, precisament, la gestió d'aquesta pandèmia–, d'alguna manera s'avalua a partir dels criteris que estableix aquest decret llei.

En el primer dels casos, que fa referència a les tasques de suport que han de fer les infermeres que formen part del l'ICAM, no deixa de ser una necessitat que ha vingut donada per la pandèmia, més enllà del debat que es pot originar, certament –com plantejava el diputat de la CUP–, sobre les qüestions que tenen a veure amb el conveni amb l'Estat i fins i tot en el supòsit, també, que, encara que no estiguéssim en escenari de pandèmia, probablement serien necessaris més suport i més personal en aquest àmbit.

Però tractem estrictament una problemàtica que l'ha generat especialment aquesta pandèmia, i el que reforcem no és tant transmetre la responsabilitat de qui signa els certificats o les baixes laborals –que continua sent el metge responsable d'aquestes–, sinó que clarament del que es tracta és de col·laborar. Són tasques estrictament de suport per part de les infermeres, que, a més a més, coneixen perfectament tot el que són els processos d'inspecció, d'anàlisi, d'estudi i de control, precisament, d'aquestes prestacions.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el decret llei no necessita ni mereix un debat de fons sobre qüestions que, certament, mereixen atenció, però no precisament en aquest moment. Per tant, donarem suport clarament a l'habilitació de les infermeres perquè ajudin i donin aquesta tasca de suport, perquè es fa molt i molt necessària.

L'article 2 fa referència al tractament de dades a les residències, i no només de les persones que hi viuen i que hi conviuen, sinó, de forma molt important –i s'hi ha fet referència durant aquests mesos–, a la transcendència i al paper que tenen des de la perspectiva de la detecció de la Covid, de la gestió de la Covid, i fins i tot en la participació en la seva mitigació en tot el que són els professionals, precisament, d'aquests centres.

En un moment determinat es fa una transferència de competència des del Departament d'Afers Socials al Departament de Salut. I això ha anat acompanyat de diferents mesures, algunes de molt dràstiques, com és que en alguns casos s'han hagut d'intervenir determinades residències, però, en canvi, d'altres que s'han hagut d'anar habilitant per fer possible que el que era l'espai més complicat i més difícil de gestionar en l'àmbit d'aquesta pandèmia, que eren, precisament, les residències..., s'hagi anat fent de forma gradual, i feia més necessària que mai precisament aquesta mena de gestió, que consisteix bàsicament en compartir informació i compartir dades –no té altra transcendència que aquesta–, i, sobretot, donar molta importància al paper dels professionals d'aquestes residències.

Perquè podríem ampliar el focus de tota aquesta qüestió i anar, fins i tot, a en quina situació estaven els treballadors. Realment sabem i coneixem –i la conselleria n'és conscient– que són treballadors amb remuneracions no prou reconegudes des d'un punt de vista laboral, que són personal de difícil assumpció des d'una perspectiva, també, laboral i de remuneració. I, per tant, aquests debats segurament necessiten una intensitat en el focus que en aquest moment tampoc podem donar. Però, certament, calia que es compartissin les dades, i calia que, de forma proporcional i previsible, es poguessin compartir.

És molt important en l'àmbit de la gestió de dades, precisament, que hi hagi seguretat, que la protecció de dades funcioni. De fet, cada un d'aquests decrets porta adjunt l'informe de l'Agència de Protecció de Dades del Govern de la Generalitat de Catalunya que acredita que aquestes mesures són idònies, que són proporcionals, i, a més a més, que són plenament previsibles.

Hi ha una altra qüestió que és més important que mai, i a aquesta sí que no hi pot haver cap mena de retret temporal, perquè fa referència a la creació del registre de vacunació. Aquesta sí que s'ha adequat temporalment de forma pràcticament exacta al procés de vacunació que s'està portant a terme a Catalunya els darrers..., que ha començat els darrers dies i que continuarà. I és una de les opcions estratègiques per acabar amb aquesta pandèmia, tot el procés i el registre de vacunació.

I s'hi ha fet referència abans: no només va dirigida als centres que formen part del Siscat, el sistema públic de salut. I del que es tracta fonamentalment també és de participar i gestionar perfectament i poder atendre i entrar en el que és la història clínica compartida..., que des del sistema de salut aquestes dades puguin aparèixer, precisament, en aquesta història clínica compartida. Es fa una diferència –també s'ha dit– pel que fa a totes aquelles..., a l'àmbit bàsicament privat, al no Siscat, en què es necessiten en concret l'autorització i el consentiment de la persona afectada, precisament, perquè puguin accedir a aquestes dades.

Jo voldria fer un esment només d'una qüestió que és molt tècnica, però que és important. El que s'entrarà, precisament, en aquest registre de vacunació i es compartirà en la història clínica són les dades vacunals i la seva administració, les persones destinatàries d'aquestes vacunes, les dades d'administració, els professionals que l'administren i, a més a més, el centre en qüestió. Cal entendre que des del primer dia, però, tot i que la convalidació del decret es farà avui, això ja s'està portant

a terme per part dels professionals de l'àmbit sanitari. Ho estan fent i estan complint precisament amb aquestes directrius.

I el que és cert és que també s'haurà de deixar constatat, si no s'administra la vacuna, per quin motiu no s'administra: si és bàsicament per voluntat o per no voluntat, precisament, personal de cadascú, si hi ha alguna contradicció de caire temporal, i, per altra banda també, en alguns casos, que sigui per qüestions bàsicament d'immunitat.

Per tant, aquestes mesures s'adeqüen perfectament al temps que ja ha començat a iniciar-se amb tot el tema del registre de vacunació, i que és l'eina bàsica per tirar endavant i per resoldre la pandèmia, més enllà d'altres mesures que s'han anat prenent i que es prendran, si és necessari i si des d'un criteri mèdic s'han de prendre.

Respecte als dos últims articles, fan referència a unes modificacions en concret. Probablement una és clarament una problemàtica de seguretat estrictament jurídica, la que té a veure amb el règim sancionador específic per incompliment de mesures de prevenció i contenció de la Covid. Simplement –hi ha fet referència la consellera–, les autoritats en salut pública als municipis són els alcaldes, però del que ha d'anar acompanyada aquesta autoritat per sancionar a tots aquells que no compleixin les mesures que s'han imposat..., no només serà des d'un punt de vista de les alcaldies o l'autoritat sanitària, sinó que en aquest cas es poden utilitzar els membres i forces de seguretat per fer-ho.

I, en darrer terme –i ja acabo–, pel que fa a ensenyament, és molt important –i ja s'ha dit– interrelacionar, interactuar, col·laborar, coordinar els diferents departaments del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, especialment. I el paper dels centres educatius, de les escoles, ha estat positiu fins ara. S'ha demostrat perfectament que es pot col·laborar entre els centres sanitaris de cada una de les localitats o dels municipis de Catalunya en una bona coordinació amb l'escola. I els directors tenen la responsabilitat, com sempre, de trametre també totes les dades i totes les comunicacions que s'han de fer respecte als contactes i als alumnes que en un moment determinat poden tenir o patir la Covid.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, el que es fa –i ja acabo, president– és bàsicament entrar en un entorn de col·laboració, de coordinació i d'ajut entre administracions que fa que aquesta feina sigui almenys, d'alguna manera, molt més factible de resoldre.

En darrer terme, des de Junts per Catalunya donarem suport a aquest decret llei, i, per tant, defensarem la seva convalidació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació.

(Pausa llarga.)

Molt bé. Som-hi, doncs. Passem a la votació d'aquest sisè punt de l'ordre del dia, és a dir, la validació del Decret llei 48/2020, de l'1 de desembre, de mesures de caràcter organitzatiu en l'àmbit sanitari, social i de salut pública per fer front a la crisi sanitària provocada per la Covid-19 i de modificació del Decret llei 30/2020, del 4 d'agost, i del Decret llei 41/2020, de 10 de novembre. Passem a la votació.

Comença la votació.

El Decret 48/2020 ha estat validat per 14 vots a favor, 1 en contra i 6 abstencions.

Decrets llei acumulats

203-00074/12, 203-00076/12 i 203-00079/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que correspon al punt setè, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 49/2020, de l'1 de desembre, de

mesura urgent complementària en matèria d'ocupació i foment de l'activitat econòmica per fer front a les conseqüències de la major afectació en el mercat de treball de la Covid-19 en determinats territoris de Catalunya, i de modificació del Decret llei 21/2020, del 2 de juny, de mesures urgents de caràcter econòmic, cultural i social per fer front a les conseqüències de la Covid-19.

Tal com es va acordar a la reunió de representants dels grups parlamentaris, els faig avinent que substanciarem aquest debat conjuntament amb els punts 9 i 10 de l'ordre del dia, és a dir, els relatius al debat i votació sobre la validació del Decret llei 51/2020, del 15 de desembre, de modificació del Decret llei 39/2000, del 3 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social per fer front a les conseqüències de la Covid-19, i del Decret llei 49/2020, de l'1 de desembre, de mesura urgent complementària en matèria d'ocupació i foment de l'activitat econòmica per fer front a les conseqüències de la major afectació en el mercat de treball de la Covid-19 en determinats territoris de Catalunya.

D'acord amb l'article 158.2, doncs, intervindrà, en primer lloc, i en nom del Govern, el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies per exposar les raons per les quals han estat promulgats aquests tres decrets llei. Conseller, quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputats, diputades, com els ha dit el president, portem a convalidació tres decrets, dos que van vinculats a les situacions de més incidència que han tingut alguns territoris del país.

Per un costat, un que va vinculat als confinaments estrictes que van haver de patir en la primera onada de la Covid la conca d'Òdena i després, al llarg de l'estiu, alguns municipis del Baix Segrià, sis municipis, més la capital del Segrià, la capital, Lleida. El segon que va vinculat a situacions territorials està vinculat a les restriccions que es van haver de realitzar per motius de salut pública just fa molt poc, aquest Nadal, als territoris de la Cerdanya i del Ripollès.

I el tercer decret és una modificació del decret que va comportar la pujada de tarifes, i el que fem és acabar d'invertir en pujada de tarifes en un àmbit molt específic, que és l'àmbit residencial de persones amb discapacitat i de salut mental, i, després, introduir un vector que és un missatge de futur molt necessari, que és, en un àmbit que encara no forma part de la cartera de serveis però que hem superat el pilot i que ara mateix s'està tramitant el decret, poder millorar la tarifa que es té plantejada amb aquesta mirada de canvi de model, i és el que és l'assistent personal per a les persones amb discapacitat física.

Els ho explico. Els dos primers, que tractaré de forma conjunta, crec que tenen una explicació molt senzilla. El primer és..., la conca d'Òdena, Lleida i el Baix Segrià van patir un confinament molt més sever que altres territoris del país, en la primera onada a la conca d'Òdena i durant el mes de juliol al Baix Segrià i Lleida ciutat. A això se li suma una realitat: que ja són comarques amb una taxa d'atur..., són municipis amb una taxa d'atur per sobre de la comarca de la que formen part i amb una taxa d'atur superior a la mitjana catalana. Llavors, el plantejament és poder reforçar les polítiques actives d'ocupació en aquests dos territoris, també molt parlat amb els alcaldes i alcaldesses d'aquests territoris.

Aquesta realitat específica comporta poder fer una aposta perquè puguin desenvolupar, de forma suplementària, més polítiques actives d'ocupació. En aquesta situació, parlem d'Igualada, Vilanova del Camí, Santa Margarida de Montbui i Òdena, i parlem de Lleida ciutat, Alcarràs, Aitona, la Granja d'Escarp, Seròs, Soses i Torres de Segre.

A partir d'aquí, què hem fet? És un paquet de dos milions i mig d'euros en ajuts del Servei Públic d'Ocupació per a aquests municipis d'aquestes àrees: un milió i mig per a Lleida i el Baix Segrià, i un milió d'euros per a la conca d'Òdena –la diferència de quantia va relacionada amb la diferència de població dels dos territoris–,

treballat conjuntament amb aquests ajuntaments, que ha de permetre contribuir a reactivar el mercat laboral i l'activitat econòmica. Situar aquest element –que crec que tots i totes tenim molt interioritzat–: que l'ocupació de qualitat és la millor política social que consolida l'activitat dels sectors productius i generadors d'ocupació en un moment de crisi com l'actual –és una responsabilitat cada cop més important– i la possibilitat de la millora de la inserció laboral de les persones més desfavorides en aquests dos territoris.

Cal remarcar un aspecte que per nosaltres és clau, també, en la lògica de les estratègies de concertació territorial del SOC. Són les mateixes administracions del territori les que són les encarregades d'elaborar i implementar aquests plans, aquests plans de recuperació econòmica i social, amb l'acompanyament del SOC, però el disseny el deixem en mans d'aquests ens: per un costat, la Mancomunitat d'Òdena en l'àmbit de la conca d'Òdena; per un altre costat, Lleida ciutat pròpiament, que té un institut específic d'ocupació, i, per un altre costat, el Consell Comarcal del Segrià.

En aquest sentit, creiem i sempre hem cregut que qui té el millor coneixement per poder desenvolupar aquestes polítiques són els governs municipals del territori. I el que han de fer és donar una inversió suplementària a aquests dos territoris que han patit aquesta situació i poder millorar encara més les condicions en un context en què..., el 2020, per desgràcia, únicament van haver-hi unes retallades, i van ser les de les polítiques actives d'ocupació en relació amb tota la despesa pública, com bé saben i com en moltes ocasions he denunciat en aquest Ple.

El segon decret està vinculat a les instal·lacions juvenils, que cauen d'aquest departament, de la Cerdanya i el Ripollès. Quina és la situació? Doncs en un moment que turísticament és molt important per a aquestes dues comarques, vam haver de prendre decisions per motius sanitaris, unes decisions que defensarem sempre, però que, com sempre hem dit, han d'estar acompanyades d'aquell suport econòmic per al teixit més afectat. I un dels teixits més afectats han sigut les instal·lacions juvenils.

Quan parlem d'instal·lacions juvenils, de què parlem? De cases de colònies, d'albergs de joventut, de granges escola, d'aules de natura i de campaments juvenils. En aquest sentit, està molt taxat, són 300.000 euros, perquè, com que ja hi ha un registre d'instal·lacions juvenils, està molt clar quines han sigut les instal·lacions afectades en aquestes dues comarques per totes les restriccions en matèria de salut pública, i per evitar que aquesta situació comportés una baixada d'ingressos molt important en un moment que tenien unes reserves importants en l'àmbit de Nadal i de la temporada d'hivern.

Són ajuts que consisteixen en una aportació única de deu mil euros per cada equipament ubicat en aquestes dues comarques i inscrit en el registre d'instal·lacions juvenils. Són trenta equipaments, deu mil euros, 300.000 euros. Aquesta ajuda no és incompatible amb l'anterior que es va realitzar, dotada de tres milions i mig d'euros, que va ser un paquet dirigit bàsicament als centres educatius en l'àmbit de l'educació del lleure i de les activitats extraescolars, i ha de permetre que aquesta decisió que vam prendre per al benefici de tots i de totes tingué una afectació molt específica en aquesta part del nostre teixit productiu, que és una part important, que té un valor afegit, i que també se la situa... A l'estiu vam fer una grandíssima feina per assegurar el dret de l'infant a l'educació en el lleure, i en aquest sentit sempre ho hem dit: mai volem culpabilitzar cap sector, però quan prenem decisions per evitar el contagi comunitari els hem de poder donar el màxim suport, i aquest cas és un exemple d'un sector que ha estat afectat en diverses ocasions durant el 2020, per restriccions, però que quan no va ser afectat van fer molt bona feina, han fet molt bona feina i han sigut exemplars a l'hora d'assegurar el que per nosaltres també és un dret, que és l'educació en el lleure.

I, per últim, el decret 51. Què situem? Teníem un compromís amb tot el teixit d'entitats de l'àmbit de la discapacitat i de la salut mental, que era que, si a final d'any teníem una miqueta més de marge, podríem fer un increment suplementari en

un àmbit que ha patit molt durant aquest any. Ja l'havíem fet, l'increment de tarifes, però érem conscients de que havia patit molt, i teníem el compromís de que, si podríem tenir aquest marge, el faríem.

Aquest decret es va aprovar el 29 de desembre. Demostra clarament que vam ser rigorosos a l'hora de veure que tinguéssim el marge i poder desenvolupar aquest increment supletori de les tarifes en aquest àmbit. I és bàsicament en l'àmbit de les residències, la salut mental i la discapacitat.

S'ha fet un increment d'un 1,3 per cent més, supletori, cosa que fa arribar l'increment global a un 2,5. És un increment que se suma a diversos increments, tant el que vam fer en el marc d'aquest decret que modifiquem, que sumava 35 milions..., més els de l'any anterior, fan un paquet d'una aposta clara d'aquest Govern per la millora tarifària. Els dos últims anys hem incrementat tarifes amb 60 milions d'euros en persones amb discapacitat, en gent gran, en salut mental, en infància.

Ara, hi ha l'altre element, i aquest també el vull situar, i vull enviar un missatge aprofitant que estic en el faristol d'aquest Parlament amb vostès: necessitem que aquestes pujades de tarifa reverteixin en el que és l'objectiu prioritari, que és la millora de les condicions laborals de les persones treballadores d'aquest sector. És aquest. Nosaltres som absolutament respectuosos amb l'autonomia de les parts en la negociació col·lectiva, però incentivarem al màxim que aquesta reivindicació històrica, ara que hi ha un govern que aposta per aquesta millora tarifària, reverteixi en la millora de les condicions laborals.

Ho situava el diputat Guinó en una altra intervenció per altres temes. És una realitat: s'ha fet una aposta d'increment tarifari en l'àmbit residencial de gent gran, l'hem de poder visualitzar en una millora de les condicions laborals de les persones treballadores. S'ha fet una aposta en l'àmbit de la discapacitat, s'ha de poder visualitzar en l'àmbit de les persones treballadores d'aquest sector. S'ha fet una aposta en infància i en joventut, i s'ha de poder visualitzar.

Ho acompanyarem, perquè, a part de tenir les responsabilitats d'Afers Socials, tenim les responsabilitats de Treball, i volem acompanyar les dues parts perquè això es pugui visualitzar al més ràpidament possible. Perquè quan parlem de condicions laborals, i especialment de sectors on les condicions laborals no són les òptimes –i s'ha de situar–, és important que es pugui realitzar.

I a aquesta pujada tarifària en l'àmbit de residències, de discapacitat i de salut mental, hi hem sumat un altre increment, que no teníem previst, però pensem que també és un missatge molt potent entorn del canvi de model que necessitem entorn de l'atenció a la dependència i de l'autonomia personal. Com bé saben, des de fa cinc anys s'estava desenvolupant un projecte pilot d'assistents personals, un projecte pilot treballat amb les entitats del sector de la discapacitat física, treballat amb la Generalitat i també molt mà a mà amb l'Ajuntament de Barcelona.

Ara mateix el compromís d'aquest Govern és convertir aquest pilot en un dret. I per això ja estem tramitant el decret que reguli l'assessor personal, aquella persona contractada per la persona amb discapacitat que pugui fer aquell acompanyament perquè pugui tenir una vida autònoma. Perquè ho tenim molt clar: el model ha d'enfocar-se cap a l'autonomia personal i comunitària, i cada cop menys cap a la institucionalització i la resposta residencial. No som naïfs; en algun moment necessitarem... Tots necessitarem institucionalització, però, si treballem bé l'autonomia personal, fem el que volen les persones, les persones amb discapacitat, que és poder viure de forma autònoma.

En aquest cas, el que hem fet és apujar la tarifa per hora de l'assessor personal. Fins ara estava marcada a dotze euros. Era una tarifa que, en l'àmbit al que ens estem referint, no era competitiva, i l'hem apujat a divuit euros. Encara no està a la Cartera de serveis socials. Estem tramitant el decret, però també s'envia un missatge de model de futur –s'envia un missatge de model de futur.

Curiosament, avui portem a convalidar aquests tres decrets, i entre ells, aquest, just avui que hem pogut participar amb altres institucions en la presentació d'un estudi de formació d'aquests assistents personals que ha fet la Federació Ecom, que ha sigut una de les entitats que ha impulsat aquesta figura. Crec que també és enviar un missatge. Ara és petitó, estem tramitant el decret, però ha de ser el model de futur: autonomia personal i treball comunitari i acció comunitària.

Són aquests, els tres decrets que presentem, i esperem que els validi el Parlament, perquè serà una bona notícia per als territoris afectats. I també és una bona notícia per al sector, que li apugen una miqueta més encara les tarifes, i tanquem dos anys amb 60 milions d'inversió en millora de tarifes, que crec que tots i totes compartíem que era una de les assignatures pendents dels diversos governs de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. És el torn, ara, d'intervencions dels grups parlamentaris. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula diputada senyora Laura Vílchez. Endavant.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, president. Hablamos en esta ocasión de tres decretos ley que en principio tienen como objeto paliar los efectos económicos de la grave pandemia que estamos sufriendo: el 49, el 51 y el 55. Son tres decretos donde se mezclan materias que afectan a distintos sectores y que directamente van a afectar a ciudadanos catalanes que tienen que saber y que sabrán –si se leyeran los decretos...– que este Govern no tiene una hoja de ruta ni muy clara ni mucho menos estudiada.

Que vivimos en una situación excepcional es cierto, pero precisamente por eso, y con los meses que llevamos ya en esta situación, ya se deberían estar presentando decretos con un mínimo de rigor y un poco más de seriedad. Llevamos ya muchos decretos como para que hoy todavía, una vez ya agotada la legislatura, sigan trayendo parches, rectificaciones o improvisaciones que se podrían haber evitado si hubiera tenido, este Govern, la más mínima planificación.

Cualquier empresario que se lea esos decretos, ya sea grande o pequeño, se debe estar llevando las manos a la cabeza viendo cómo este Govern resuelve los problemas o los acontecimientos sobrevenidos con toda la improvisación del mundo y sin el más mínimo criterio de gestión, cuando en principio es quien más datos tiene y quien más recursos tiene para poder hacerlo bien.

El mejor ejemplo de esto que digo es el decreto 55, subvenciones o ayudas a empresas del sector de las instalaciones juveniles para las comarcas del Ripollés y Cerdaña, que han sido –es verdad–, estos territorios, quizá de los más castigados por las restricciones. Este sector ha sufrido una caída del 90 por ciento de la actividad, que supone alrededor de unos 200 millones de euros. En este decreto, propone el Govern repartir diez mil euros a cada uno, así, sin más. ¿Se explica en este decreto por qué diez y no quince u ocho? No. ¿Se explica aquí algún argumento sobre el criterio de reparto? No. ¿Se explica aquí si se tiene en cuenta el número de plazas o de trabajadores que tengan a cargo o los costes de mantenimiento de estas instalaciones o posibles características específicas? No.

¿Ustedes creen que cualquier empresario o autónomo o trabajador que esté viendo este debate va a pensar que esto es serio, que esta forma de gestionar es mínimamente profesional? No. Seguramente se hará las mismas preguntas que me hago yo –que son las que se haría cualquiera–, pero ahí están los decretos para que lo puedan comprobar. Como en todos estos decretos, llega poco, llega tarde y llega mal. Y que corran, porque no dan para más de treinta; que corran, estos empresarios.

También en el decreto 51 se pretende actualizar los costes de referencia de los servicios residenciales para personas con discapacidad. Reconocen aquí que se omi-

tieron dichas actualizaciones por error y que ya se deberían haber incorporado. Esto es otra clara muestra de improvisación, aunque por lo menos esta vez han tenido la decencia de reconocerlo.

En el decreto 49 se crea una línea de subvenciones extraordinarias como medidas complementarias en materia de ocupación y fomento de la actividad económica para los territorios de conca d'Òdena, Baix Segrià y Lleida. Habla, el *conseller*, de las afectaciones por las restricciones de la primera ola, cuando ya estamos con la tercera encima. Lo que digo: poco, tarde y mal.

Todos estos decretos, como decía, son parches. Y no son horas de parches, no está la situación para seguir poniendo parches. Estamos hablando ya de una tercera ola de contagios, con actividades económicas paralizadas y con datos económicos alarmantes ya hoy encima de la mesa. A finales de diciembre ya había más de medio millón de personas en paro, siendo Cataluña la comunidad autónoma que lidera estos datos de paro en toda España. Más del 50 por ciento de estas personas no está cobrando ningún tipo de prestación. Más de 172.000 trabajadores están afectados por un ERTO. Más de quince mil microempresas, quince mil, ya han cerrado, y todas las previsiones indican que van a ser muchas más.

Como ven, no está la situación para ir improvisando decretos para salir del paso. Pero lo que no necesita nadie –y haré este pequeño inciso– es, con la que está cayendo, tener que aguantar a la *consellera* Budó justificando el gasto millonario para la NASA catalana. Eso es reírse de la gente, y esas son sus ridículas prioridades. La prioridad del Govern tiene que ser escuchar a la oposición y a los principales sectores implicados y afectados por las medidas restrictivas e interactuar con ellos, porque da la casualidad de que luego se enteran por la prensa de las medidas que les afectan directamente.

El Govern tiene que impulsar –o ya lo tenía que haber hecho– un plan de choque serio y bien pensado con la finalidad de preservar el estado del bienestar y la cohesión social para evitar la desigualdad, el paro, el cierre de más empresas o la precariedad.

Hay que crear ayudas directas, sí, pero continuadas en el tiempo y bien gestionadas, para las empresas y los autónomos vinculados a los sectores que no pueden llevar a cabo su actividad, como es el caso de la restauración, el ocio, los feriantes, comerciantes, transporte, cultura, deporte o establecimientos turísticos. Muchos negocios dependen de estas ayudas para sobrevivir.

Hay, además, que reducir los costes fiscales y suspender el pago de los impuestos autonómicos hasta el segundo trimestre del 2021. ¿Cuántas veces, señor *conseller*, le hemos pedido aquí medidas para los autónomos y cuántas veces las han rechazado? Y, aun habiéndose aprobado, no han hecho ni caso. También para las mujeres autónomas, ni caso.

Por todo esto, señor *conseller*, nuestro grupo parlamentario no va a impedir que estos decretos salgan adelante, que estas ayudas salgan adelante, pero lo consideramos absolutamente insuficiente. Y comprométase, al menos, a gestionarlo como es debido.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David Pérez. Endavant.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Conseller, ja l'hi dic, ens abstindrem a tots tres decrets. Haig de dir que és una abstenció que podria ser un sí crític, perquè no estem d'acord, fonamentalment, en les quantitats que venen amb aquests decrets.

El primer decret, el 49, fa referència a les ajudes adreçades als ajuntaments i consells comarcals –dos milions i mig d’euros– i adreçades a empreses, autònoms i entitats sense afany de lucre i societats civils. Aquestes mesures, que, evidentment, ajudaran, són absolutament insuficients. Les empreses que han patit tancament degut a les mesures sanitàries i que ha establert el Govern de la Generalitat necessiten liquiditat per fer front als pagaments perquè no han pogut facturar per la inactivitat provocada per la crisi sanitària. Calen ajuts directes a les empreses i autònoms en quantitats molt més importants per evitar el tancament definitiu d’algunes empreses.

Portem mesos dient-li al vicepresident Aragonès dues coses –a veure si tenim sort i vostè ens pot contestar. El Govern ha rebut més de 3.000 milions d’euros del fons Covid estatal. No tenim retorn del destí d’aquests diners; no ho sabem, no hi ha manera. Jo no sé si vostè té la informació i ens la podria donar en aquest moment. Nosaltres ja no sabem com demanar-ho. Aquest Parlament ho ha demanat i no hi ha manera de saber on estan aquests 3.100 milions d’euros, de quina manera s’han gastat i on han anat. Perquè potser, si aquesta informació la tinguéssim, o la tingués vostè, sabríem si aquesta quantitat que vostè posa avui sobre la taula en aquest decret podria ser més gran o no.

La dedicació de recursos a ajuts per compensar el tancament d’activitats econòmiques per part del Govern ha estat ridícula, sincerament –ridícula. No hi ha hagut cap esforç econòmic rellevant per part de la Generalitat, ja que segons les seves dades han gastat una miqueta..., 3.800 milions d’euros.

Per tant, efectivament, el felicitem: hi ha un compromís amb els alcaldes a la conca d’Òdena i al Segrià, i ens agrada fonamentalment la flexibilitat de que aquests projectes puguin sorgir des de baix, sorgir des dels ajuntaments, i que es puguin gestionar d’aquesta manera. Però aquestes ajudes són clarament insuficients, i caldria, a més, que hi hagués una cooperació efectiva amb el món local, una mena de cogovernança amb els ajuntaments, perquè poguessin gestionar de forma directa aquestes ajudes i les poguessin adaptar a cada territori. Tant a la conca d’Òdena com al Segrià els ajuntaments s’han coordinat per treballar entre ells i demanar aquestes ajudes o bé a través de l’ajuntament més gran o bé a través del consell comarcal, ja que alguns ajuntaments la capacitat per poder gestionar aquestes ajudes..., són ajuntaments petits i es fa del tot inviable.

En definitiva, conseller, en matèria d’ocupació les mesures són petites contribucions per tal de contrarestar els efectes del tancament en determinades zones. Són del tot insuficients, en la línia de les denúncies fetes per agents locals, patronals, sindicats, i més tenint en compte el poc dèficit que ha generat la mateixa Generalitat de Catalunya.

Passem al següent decret, el decret 51, sobre la modificació del decret 39. Efectivament, és el tercer cop que modifiquem aquest decret, i no hi ha manera de que el Departament de Treball deixi, diguem-ne, de cometre els errors que han de ser corregits posteriorment. Ja ho van fer amb el decret 47, modificant-ne diverses coses: els imports i els conceptes que establien en relació amb els serveis d’acolliment i adopció, les condicions per a la prestació dels serveis en casos de contractació i convenis, i la famosa prestació al sector de la cultura que el Govern va aprovar i suspendre hores abans de que el sector pogués començar a demanar-la.

Però és que posteriorment van fer una altra modificació d’aquest decret en forma de correcció d’errades, perquè van detectar errors en l’actualització de les tarifes residencials que van publicar en el decret 39. I ara tornem a modificar-ho perquè també s’han equivocat, ja que en el 39 van deixar de posar-hi alguns serveis i algunes prestacions gratuïtes de la Cartera de serveis socials.

Ens alegrem –ens alegrem– d’aquest pas de l’1,2 al 2,5 percentual, però, en qualsevol cas, tenint en compte que és la tercera modificació d’un decret que es va fer molt malament i que l’increment suggerit és inferior al que considerem que el sector necessita, tal com hem manifestat, ens abstindrem.

I, per últim, el decret 55. Ho comentava fa un moment la diputada de Ciutadans: pensem que és una ajuda, 300.000 euros, molt minsa. Pràcticament, arribarà perquè trenta entitats es puguin beneficiar d'aquesta ajuda de 10.000 euros per a cada instal·lació juvenil. Pensem que és un sector important, però, dins de la comarca, l'ajuda hagués hagut de ser molt més gran.

En qualsevol cas –i potser això no és, diguem-ne, de la seva competència–, el tancament perimetral del Ripollès i la Cerdanya es va fer sense diàleg ni consulta al territori. El Consell Comarcal del Ripollès, per exemple, va ser informat del tancament solament mitja hora abans de la roda de premsa d'aquest tancament. No hi ha hagut diàleg ni s'ha escoltat el territori. I es podia haver fet una cosa més quirúrgica, tenint en compte que molts ajuntaments, molts pobles, especialment els petits, no tenen cap cas de Covid; no hi ha cap cas de Covid, i estan confinats. I, per contra, tenim que l'hospital de Campdevànol necessita reforços, i d'això no se'n diu absolutament res.

A això cal afegir-hi que el territori és molt crític –i ho denunciarem una vegada més– amb el decret d'ajuts a la restauració que va anunciar el Govern, però que encara no s'ha publicat.

En definitiva, conseller, crec que vostè va dir que la política és prioritzar, també, i en el seu departament ha hagut de prioritzar els recursos que té per dedicar-los on vostè considera oportú. Jo crec que vostè fa aquest esforç, però el Govern no el fa, el Govern no l'està fent.

Miri, jo crec que l'ajuda aquesta de 300.000 euros es podria duplicar. La setmana passada es va anunciar a bombo i plateret la contractació d'un altre reportatge sobre l'1 d'octubre, de 400.000 euros. Escolti'm... I vostè aquí està molt content perquè fa 300.000 euros d'ajudes a aquest sector. Doncs miri, la podria duplicar si s'hagués prioritzat això i no s'hagués prioritzat aquest altre documental, que implicarà que s'hauran de gastar uns altres 400.000 euros per fer una altra visió diferent de les que fa sempre TV3.

Miri, al primer decret, l'ajuda és de 2 milions i mig d'euros. Ahir el seu Govern va anunciar, també a bombo i plateret, l'Agència Espacial de Catalunya, amb un pressupost de 2,5 milions d'euros, el mateix. Es podria duplicar. El que vostè ha presentat avui es podria duplicar. No hi ha manera. Per què? Perquè vostès prioritzen, en la situació en què estem, que és tan complicada i tan difícil, l'Agència Espacial de Catalunya, que tindrà un pluriennal que pot arribar als 18 –18– milions d'euros.

Senyor conseller..., per tant, pensem que política és prioritzar, com vostè diu, però aquest Govern també hauria de prioritzar una miqueta més totes aquestes ajudes que són molt necessàries per als diferents sectors, però que evidentment –i jo sé que vostè ho sap– queden absolutament curtes i són absolutament minses.

En qualsevol cas, hi insisteixo, gràcies per la seva intervenció. Ens abstindrem en els tres decrets, i vegi això com un sí crític a aquestes polítiques que està fent des del seu Govern.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Bona tarda, novament. Sobre els tres decrets que ens ocupen, només volia fer un parell d'observacions. La primera és que el decret 49 és un pedaç, és a dir, és un intent de fer veure que es dona resposta a la crítica situació econòmica de l'Anoia i de la conca d'Òdena, quan en realitat és una resposta que és insuficient, com també han dit els diputats que m'han precedit, que arriba tard i que no resoldrà el problema de fons.

És una mostra més de la falta de visió política que té el Govern de la Generalitat en matèria industrial i d'ocupació, perquè el que ha passat a l'Anoia, senzillament,

és que, a més, ha plogut sobre mullat. Abans del tancament perimetral de la regió per la pandèmia de la Covid, aquests municipis ja tenien greus problemes d'ocupació. I això es remunta a abans, segurament, però a partir de la crisi de 2008 es va desmantellar tota la indústria tèxtil, i aquí es van perdre milers de llocs de treball, i durant aquesta dècada, doncs, el Govern de la Generalitat no ha reaccionat. Per això nosaltres diem que ha sigut una dècada perduda també en el terreny de l'ocupació i l'ocupabilitat en aquestes comarques.

Pel que fa al decret, ens preguntem si aquestes mesures en plans d'ocupació a municipis de Lleida i de la conca d'Òdena s'estendran ara a tot el territori català, perquè a dia d'avui ja estem en tancaments perimetrals a municipis, en limitacions al comerç, l'esport, la cultura... O, si més no, si han previst també aquestes mesures a les comarques del Ripollès i de la Cerdanya.

I l'altra observació que volia plantejar era sobre el decret 51, i aquesta és en positiu, diguem-ho així, aquesta és per dir que avancem. És per la modificació a l'alça de l'increment de les tarifes per al sector de les persones amb discapacitat i de les problemàtiques derivades de la malaltia mental respecte a allò aprovat ja al decret 39.

El decret 39 va incloure l'acord assolit amb el grup parlamentari que jo represento, amb Catalunya en Comú Podem, durant la negociació de pressupostos per incrementar les tarifes dels serveis del sector de la dependència, de la discapacitat, de la salut mental i de la infància, una mesura que, encara que va arribar molt tard –molt més tard, de fet, del que ens hauria agradat–..., però feia justícia i va iniciar una millora en un sector que venia de tarifes congelades des de feia deu anys. Doncs bé, quan vam negociar aquell increment, també vam acordar políticament, això sí, que si finalment hi havia més marge, com ara s'ha demostrat, calia reforçar encara més les tarifes dels serveis de discapacitat i salut mental, que encara venien de més avall que en la resta de sectors.

Finalment, hi ha hagut un marge extra, l'han derivat cap aquí. Per tant, nosaltres els felicitem d'aquesta part, i també de que corregeixin, doncs, oblidats en alguns serveis que no havien inclòs en el decret 39.

Sabem i som molt conscients –i això també se li ha de dir al sector– que l'increment encara és insuficient, però després de deu anys de tarifes congelades, doncs, calia començar a fer justícia, i, a més, era imprescindible principalment –a més, *aquí* també li he de donar la raó, conseller– per millorar les condicions laborals dels professionals.

I, per tant, jo crec que aquí, doncs, s'haurà d'estar molt amatent perquè cap aquí vagin els recursos.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Hem sentit abans el sí crític; m'ha portat a d'altres moments de la història d'aquest Parlament. Nosaltres farem una abstenció tan crítica com propositiva, i ho veuran el conseller, l'honorable conseller, i el Govern en la nostra intervenció.

En primer lloc, amb relació al decret 49. Mirin, no és el nostre model. Això és una rotació de la temporalitat. Ja ho sap, el conseller, que no és el nostre model. A la vegada, també els demanaríem..., contractes de sis i nou mesos no tenen gaire sentit, perquè després ni tan sols consoliden prestació de desocupació. Per tant, veiem sempre aquest mínim dels dotze mesos.

I també els volem plantejar una altra qüestió des d'un punt de vista crític, però a la vegada perquè no torni a passar. Conseller, després de llegir el decret, vostè em pot confirmar que el dia abans de signar aquests contractes no es podrà acomiadar un treballador d'aquelles empreses i que passin a ser contractats amb la dotació eco-

nòmica que arribarà dels consells comarcals i dels ajuntaments? Jo li haig de dir que la meua resposta és que no. I, per tant, si no tenim aquesta garantia en el decret, el que ens podem trobar és que hi hagi una substitució de treballadors, simplement, perquè la empresa s'estalvia costos: «Abans ho havia de pagar jo tot, i ara el cost laboral me'l pagaran, doncs, els calés que vinguin de la Generalitat de Catalunya via consells comarcals i ajuntaments.» I, per tant, li hem de traslladar aquest dubte. Ho fem en forma de dubte, però suposo que el conseller està entenent que no és ben bé un dubte, sinó que és una oposició a aquest tipus de model, que no garanteix ni tan sols aquesta substitució de treballadors i treballadores.

Després, la forquilla salarial, que a mi em genera molts dubtes. Anem d'SMI a 46.000 euros. És una forquilla que jo crec que, com a sector públic, com a poder públic, no hem d'assumir. Si nosaltres dotem econòmicament, hem d'anar a fixar criteris molt similars als que existeixen en el sector públic, i tenim clar, això sí, conseller, que no estem parlant pas de retribucions, sinó del cost laboral, que, evidentment, és molt superior –això ho tenim clar, evidentment. Però, tot i així, no ens agrada el model, i li volíem traslladar la importància d'anar a cuidar aquestes qüestions.

Després, passem al 51, que el primer que fa és modificar el 49. La modificació ja l'hem comentat i, per tant, no la valorem, però sí que volíem valorar tarifes. Miri, conseller, nosaltres estem per un model cent per cent públic. I, per tant, evidentment, lo primer que plantegem és una abstenció també per això, perquè volem que passi a ser públic, però no tenim un posicionament neutral amb relació a tarifes, volem que augmentin més.

Però li volem plantejar una altra cosa. Vostè ha dit avui aquí: «Que això es dediqui a retribucions dels treballadors i les treballadores.» Això vostè ho pot posar al decret. Jo no li dic que la CUP li dirà com. Li dic que li enviarem el redactat exacte –exacte. Serà la gran aportació que farà la CUP - Crida Constituent en relació amb aquest conseller. I li explicarem quin és el redactat que ha de posar pel qual diu expressament que «respectant tots els àmbits de negociació col·lectiva, això és la massa salarial total», i que si les parts, que tenen legitimació absoluta i plena per a la negociació, no ho modifiquen, serà directament a salari base del conveni col·lectiu, no absorbible ni compensable. L'hi redactarem, conseller.

Perquè, miri, és que ja li hem dit dos o tres vegades, quan han vingut decrets d'aquest tipus. Per tant, ara ja l'hi redactarem, perquè no pugui dir que no sabia com la CUP - Crida Constituent li fa aquest plantejament, que li donarà per escrit, com una alternativa tècnica, viable, possible i efectiva.

Després, sobre el 55... I, mirin, nosaltres pensem que era necessari, tant per al Ripollès com per a la Cerdanya, que hi hagués aquest tipus d'ajuts sobre els centres juvenils, i que estan taxats en un llistat. Però també li hem de dir una altra cosa: deu mil euros... Creiem que ho hem d'anar a veure amb la mateixa realitat de les empreses o dels autònoms: per a alguna empresa, deu mil euros..., potser no és ni necessari –hem d'anar a veure quina és la seva realitat econòmica, i és per a un període molt curt–, i per a unes altres empreses..., no els serveix per a res. Per tant, intentem anar a desglossar altres criteris.

I, després, igual que abans li dèiem, en relació amb el decret 49, que no garanteix que hi hagi la substitució de treballadors i treballadores, dels uns pels altres i, per tant, que al final no mantenim ocupació realment, sinó que simplement assumim costos, en relació amb el decret 55 li hem de traslladar una altra cosa: ha d'haver-hi una garantia, a qui se li donen els deu mil euros, que no hi haurà acomiadaments. Perquè si no posem aquesta garantia el que ens pot passar és que amb aquests deu mil euros al final s'acabin pagant acomiadaments de treballadors i treballadores. I això tècnicament és possible; el conseller ho sap perfectament.

Som conscients que s'han pres les decisions en molt poc temps –molt conscients–; però, miri, igual que del decret 55 li diem que en som molt conscients, del

decret 49 ja li hem dit moltes vegades quina era l'alternativa per poder traslladar a la massa salarial allò que s'augmentava en les tarifes.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bona tarda, diputats, diputades, conseller. És cert i és evident que estem davant d'una situació complexa, d'una situació sanitària, econòmica i social molt complexa; crec que aquí podem estar tots i totes d'acord, malauradament. I per això, davant d'aquesta situació de complexitat, el Govern i els partits que donem suport al Govern no defugim les responsabilitats i la feina que ens pertoca. Al contrari, el Govern està des del primer dia de la irrupció d'aquesta pandèmia, amb totes les seves conseqüències, doncs, al capdavant, liderant, intentant aportar solucions a les necessitats sobrevingudes d'aquest país, igual que ho està fent moltíssima gent, molts dels treballadors i treballadores professionals i la ciutadania, amb aquesta corresponsabilitat a l'hora de superar la pandèmia.

Per tant, el Govern està treballant per superar aquesta crisi sanitària, social i econòmica; no com altres administracions, com per exemple el Govern de l'Estat, que en aquests últims mesos està dimitint de les seves funcions, està expulsant les responsabilitats cap a les diverses comunitats autònomes –també cap a la Generalitat de Catalunya–, a diferència del que fan altres estats, que el que fan justament és mobilitzar recursos, ajudes directes cap a la ciutadania, cap a les famílies, cap a les empreses i cap als sectors més afectats.

Nosaltres tenim una premissa, una màxima, que és la que està duent a terme el Govern de la Generalitat, i és que les mesures restrictives necessàries per evitar els contagis han d'anar sempre acompanyades de mesures econòmiques i socials extraordinàries per a aquells sectors més afectats davant d'aquestes restriccions que s'han de prendre sí o sí.

Hi ha una altra màxima: la sortida de la crisi ha de ser –a diferència de la sortida de la crisi anterior, aquella del 2008, 2009, 2010– justament amb més inversió social, ha de ser amb més recursos per ajudar la gent, i no, per tant, retallades o austeritat, com deia abans, com hi va haver fa uns anys a la sortida de la crisi anterior.

És evident que voldríem tenir molts més recursos; és evident que voldríem mobilitzar tots els recursos. Per això, de fet, defensem poder ser un estat, per gestionar els propis recursos que recapta el nostre país. I per això és curiós, no?, que el Partit dels Socialistes de Catalunya..., de fet, potser ens acabarà donant la raó, perquè diu: «Hi ha d'haver més despesa, hi ha d'haver més inversió social, més quantitats, més ajudes», i ens ho està demanant al Govern de la Generalitat, que tenim els recursos..., que té els recursos limitats; però no li demanen al Govern de l'Estat que mobilitzi aquests recursos, quan és qui té la clau de la caixa.

Deia que estava treballant, el Govern de la Generalitat, per donar solucions i que, per tant, s'han de fer aquestes solucions a còpia de mobilitzar recursos. Doncs així és com avui es presenten aquests tres decrets de què ara estem debatent la seva validació; decrets de l'àmbit laboral, econòmic i social que ens ha presentat el conseller i que van justament en la línia de concretar aquestes mesures de suport en aquells sectors més afectats.

Dos d'aquests decrets, amb una mirada territorial concreta. I això també ho volem posar en valor, perquè no és només atendre els sectors més afectats, sectors econòmics que estan patint la crisi i les mesures de restricció, sinó també la mirada territorial; important i vital, tenir aquesta mirada de poder aterrar a nivell territorial a aquelles zones que han patit més els efectes, perquè també han hagut de suportar unes mesures més restrictives. Les ajudes globals de país, dels sectors, com deia,

són necessàries, però també aterrar aquestes mesures i aquestes ajudes als territoris que han patit confinaments més severos o tancaments perimetrals o unes conseqüències, per tant, més desfavorables també en el seu àmbit laboral. Això és atendre les necessitats i posar aquesta lupa i mirada a cada lloc.

D'una banda, el Decret 49/2020, que se centra en aquests tres casos territorials: per una banda, en la Conca d'Òdena, que va estar afectada sobretot en el primer confinament del març passat, amb una situació sanitària molt complexa a municipis d'Igualada, Vilanova del Camí, Santa Margarida de Montbui i Òdena; i també se centra en una altra zona, les mesures se centren en les zones del Baix Segrià i Lleida ciutat, que en aquest cas van patir els efectes del que va ser la segona onada a Lleida –quan encara al país no parlàvem de segona onada, allà sí–; al juliol van patir aquesta segona onada. I sobretot són mesures que van dirigides a Lleida ciutat, a Alcarràs, a Aitona, a la Granja d'Escarp, a Soses, a Seròs i també a Torres de Segre.

En aquest decret es faciliten els plans específics de recuperació econòmica i social, amb un paquet de 2,5 milions d'euros en ajuts del SOC, Servei d'Ocupació de Catalunya, per tal de dirigir-los a aquests municipis esmentats i perquè són uns municipis que, com ha explicat el conseller, tenen unes xifres d'atur o unes xifres d'ERTO's superiors als municipis de la vora o estan per sobre les xifres dels municipis que tenen a la mateixa comarca. Per això és necessari atendre aquestes mesures en aquests municipis.

I, per tant, l'objectiu és reactivar el mercat laboral, l'activitat econòmica, impulsar projectes d'ocupació, de mantenir també ocupació, de consolidar l'activitat en sectors que generen més ocupació i de possibilitar la inserció sociolaboral.

I, a més, una qüestió molt positiva que també volem destacar: que és fer aquests projectes, desenvolupar-los, desplegar-los conjuntament amb l'Administració local, amb els ajuntaments de la zona o amb els consells comarcals, perquè és des del coneixement territorial on es té l'expertesa i on es té el coneixement de poder justament respondre a les necessitats del territori.

Aquestes mesures, aquests 2,5 milions per a projectes d'ocupació i d'ocupabilitat i plans d'activació en l'àmbit laboral, se sumen a mesures que ja existeixen. A vegades, els diputats que m'han precedit parlen com si no tinguessin en compte, doncs, que en el cas, per exemple, del Baix Segrià i de Lleida ja es van mobilitzar 4 milions d'euros per a la restauració i per al comerç. O com, via contracte programa, també ja es va ajudar a molts dels ajuntaments per atendre les necessitats de les emergències del mes de juliol.

I és curiós que s'obviïn aquestes mesures des dels grups que m'han precedit, quan, a més a més, qui ho fa són aquells grups que són els que formen part del Govern de l'Estat; un govern on, per cert, la ministra de Treball –i això anava dirigit a la senyora Albiach– va retallar les polítiques d'ocupació al nostre país aquest any passat. I ara ve aquí a demanar més recursos des de la Generalitat, però obvia que des del Govern de l'Estat l'any passat se'ns van retallar les polítiques actives d'ocupació.

Tot això s'ha de tenir en compte. Aquestes mesures per activar l'ocupació se sumen a unes altres que ja s'han desplegat amb anterioritat.

Passo al següent decret, el Decret 55/2020, que és un altre decret que té una mirada territorial. En aquest cas, doncs, a una altra zona del país que va patir un confinament aquest mes de desembre..., és el Ripollès i la Cerdanya, aquestes dues comarques afectades aquest Nadal, on el sector turístic no se'ns escapa que és un dels més importants.

I, a més a més, fa referència no només a un espai territorial, a aquestes dos comarques, sinó també a un sector concret, que és el de l'educació en el lleure –l'impacte que hi ha hagut en les instal·lacions juvenils–; un àmbit, aquest, el de l'educació en el lleure, el lleure educatiu, que és vital també per al creixement dels infants i per a l'aprenentatge vital d'infants i joves.

En aquest cas concret, es posa en marxa aquesta línia d'ajuts d'emergència, 300.000 euros –ja s'ha explicat–, de prestació econòmica dirigida a les instal·lacions juvenils, que són les que estan registrades en el registre català d'instal·lacions juvenils, que són 30 equipaments. Per tant, 10.000 euros, 30 equipaments, 300.000 euros. D'aquí surten les xifres, ho dic pel desconeixement de Ciutadans. I que, per tant, doncs, va, com dèiem, als albergs de joventut, a les cases de colònies, granges escolles, aules de natura o campaments juvenils.

Ho dic perquè està bé llegir-se la literalitat dels decrets. I la diputada de Ciutadans, que també ha intervingut abans, deia que faria bé, el Govern, d'escoltar. I hem escoltat atentament. I el que ens han demostrat, en el cas de Ciutadans, és un gran desconeixement de com funcionen els equipaments juvenils, les instal·lacions juvenils o el funcionament d'aquest decret. Justament l'hi explicava: trenta equipaments, no perquè li hagi vingut de gust al conseller, sinó perquè són els que estan registrats en aquestes dues comarques.

Per tant, s'ajuda. Després podem entrar a debatre, com feia el diputat de la CUP, si les quantitats sí o no. D'acord. Però aquesta és l'explicació. O les ajudes quirúrgiques que es denuncia, o que ell critica que són poques, se sumen a altres que ja s'han pres en altres sectors. No només podem mirar el focus d'aquests decrets, hem de mirar el que ha legislat el Govern en el seu conjunt més ampli.

I, en tot cas, si hi ha algú que no escolta aquí és justament els diputats de Ciutadans o, en tot cas, la diputada que ha comparegut en aquest punt, perquè avui justament el vicepresident del Govern, Pere Aragonès, ha explicat que hi hauran plans estables de reactivació, que es farà conjuntament amb els agents socioeconòmics d'aquest país, justament per reactivar l'economia, per reconstruir el país. Però sembla que això no ho volen escoltar o no els hi ve de gust escoltar-ho.

L'últim decret, el 51/2020, que justament modifica el decret, també, 39. En aquest cas, unes mesures que van destinades a l'atenció social, al reforç en determinats serveis socials i, en aquest cas, a millorar les tarifes residencials per a persones amb discapacitat o malaltia mental. I, per tant, a dignificar serveis, a millorar aquesta atenció. En aquest cas, es destinen 4,3 milions d'euros, cosa que significa un augment d'un 1,3 addicional. Tot això se suma ja als 35 milions d'euros de l'antic decret, que era un compromís pressupostari dels pressupostos de l'any 2020 de la Generalitat, se suma a l'increment de tarifes de l'any 2019, allà ja es van incrementar en 20 milions d'euros. Per tant, una millora tarifària, en aquests últims dos anys, de pràcticament 60 milions d'euros.

Acabo, president, agraint aquesta feina que està fent el Govern, sincerament, quirúrgica, amb evolució constant. No són modificacions d'errors, les modificacions dels decrets, són millores constants per atendre les necessitats de la ciutadania. I, per tant, fer decrets que posen recursos, que mobilitzen recursos per ajudar la gent. I això és la feina que han de fer els governs. Això és la feina que s'ha de fer en aquests moments, perquè justament sabem que aquesta crisi sanitària, econòmica i social no afecta tothom per igual.

Per tant, la feina del Govern, com així ho està fent amb aquests decrets, és...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...justament –acabo– combatre aquestes desigualtats i avançar per superar i per sortir, tots i totes, d'aquesta crisi.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmau. Endavant.

Francesc de Dalmales i Thió

Gràcies, president. Conseller, mireu, poc abans de Nadal, tornant..., no, volant cap a Brussel·les, em vaig trobar un metge belga que m'explicava que en col·laboració amb un hospital de París durant la primera onada de la Covid havien desenvolupat una tècnica que protegia els pulmons dels malalts. El problema és que després van descobrir que això el que feia era enviar el virus cap al cervell amb conseqüències fatals.

I m'agrada recordar aquesta conversa, perquè és l'evidència que vivim en un territori inexplorat. I això no és una excusa, però és una evidència. I això ha passat arreu del món. La principal diferència de Catalunya respecte a d'altres territoris europeus, respecte a d'altres estats, és que nosaltres juguem aquesta partida no amb un estat o amb un estat a favor, sinó amb l'Estat espanyol en contra.

La pandèmia ha evidenciat com mai els límits de l'autonomisme i ha deixat en evidència, també, un estat que s'estima centralitzat i ineficient. Hi ha qui diu que en temps de pandèmia no és moment de parlar d'independència. Des de Junts per Catalunya diem que en temps de pandèmia la dependència espanyola ha estat dolorosament ineficax i ineficient, i que les limitacions de la gestió autonòmica del dia a dia ens ha de recordar com és de necessari seguir treballant fins a l'assoliment d'una república catalana independent.

El Govern, davant les greus, extraordinàries, però continuades i urgents situacions que ha generat la pandèmia, ha anat adoptant mesures econòmiques i pressupostàries, fiscals i financeres, sanitàries, socials, procedimentals i d'intendència general per tal de paliar els efectes desfavorables de tot tipus que lamentablement ha produït la pandèmia.

Ha respost amb més o menys encert i amb els mitjans dels que disposa, amb les eines amb què compta, a les necessitats i reclamacions de les ciutadanes i els ciutadans, del sistema sanitari, de les entitats, de les empreses, dels autònoms, d'altres administracions i institucions de tota mena.

El Govern ha aprovat en aquest sentit, amb aquests objectius, nombrosos decrets lleis per posar en marxa de manera imminent, quan ha estat possible, ajudes destinades a crear i mantenir l'ocupació, mesures per donar suport al teixit productiu, especialment a les petites i mitjanes empreses, als autònoms i a les empreses cooperatives i de l'economia social, a l'atenció social, al manteniment i reforç de determinats serveis socials, entre altres, en aquest intent d'atendre i gestionar una pandèmia d'abast mundial i de greu incidència local.

Tots els territoris i tots els sectors i àmbits de la nostra societat s'han vist afectats per aquesta pandèmia –tots. Però és evident que no tots ho han fet amb la mateixa intensitat. Malgrat que la situació és força complexa, delicada i fins i tot molt greu en matèria d'ocupació i treball per a moltes persones i empreses d'arreu, els territoris que han patit mesures de confinament més severes, causades per tancaments perimetrals excepcionals, estan vivint les conseqüències, especialment i de forma més intensa, en el mercat de treball.

Són territoris que comparativament ja patien una situació menys favorable en aquesta matèria abans de la Covid i que viuen, doncs, un agreujament afegit a la seva situació. Em refereixo, en primer lloc, als municipis de la Conca d'Òdena i de la comarca del Segrià. Atès que aquests indrets han patit confinament més restrictiu que la resta del territori català i que, per tant, pateixen d'una manera especial els seus efectes en àmbits com els de l'ocupació, urgeix dur a terme en ells un reforç de les actuacions ocupacionals; actuacions que s'han adoptat de manera generalitzada per tot el territori, com en el Decret Llei 16/2020, però que cal implementar amb major intensitat i de manera específica en aquests territoris.

Per fer front als reptes derivats d'aquesta situació, evidentment cal comptar amb els ajuntaments, que són els que millor coneixen la realitat del territori i les necessitats de la seva ciutadania. I per aquest motiu, entre d'altres, el Decret Llei 49/2020,

que és un dels que avui hem de validar, que destina recursos tècnics, humans i metodològics a les entitats locals. Els ajuntaments i consells comarcals, com no pot ser d'una altra manera, es converteixen, doncs, a través d'aquest decret, en beneficiaris i gestors de subvencions a projectes ocupacionals i de foment de l'activitat econòmica per crear i mantenir ocupació de qualitat, consolidar l'activitat dels sectors productius que generen ocupació al territori i possibilitar la inserció sociolaboral de les persones més desafavorides als seus territoris.

D'altra banda, el Decret 55/2020, seguint aquesta lògica de prendre i compensar en la mesura del possible un perjudici més significatiu, té per objecte establir mesures complementàries i urgents de suport adreçades a les entitats i a les empreses del sector de les instal·lacions juvenils –les cases de colònies, els albergs de joventut, les granges escola, les aules de natura i els campaments juvenils de comarques–, que també han patit un confinament excepcional, un confinament més restrictiu que la resta del territori de Catalunya, com la comarca del Ripollès i de la Cerdanya.

Les activitats d'educació en el lleure educatiu i les instal·lacions que les acullen han quedat molt afectades econòmicament en general per aquesta situació de pandèmia, però especialment en territoris que han hagut de fer front, com deia, a mesures més dràstiques de tancaments perimetrals per contenir els brots, de la mateixa manera que sectors com els de la restauració, el comerç, el turisme, als que el Govern també hi destina una partida important arreu, i en especial en aquests territoris, per un valor de 4,3 milions d'euros.

Les instal·lacions juvenils són el recurs educatiu d'interès públic i d'utilitat social i educativa per al país que s'ha de preservar i al que cal ajudar davant del risc de fallida. És per això que el Decret 55/2020 al que em referia estableix ajut extraordinari específic, en forma de prestació econòmica de pagament únic –deu mil euros–, per a totes les instal·lacions juvenils ubicades a les comarques del Ripollès i la Cerdanya. Tres-cents mil euros pressupostats i trenta instal·lacions, que, de fet, és el total del mapa del cens d'aquestes característiques, amb més de 2.800 places.

El Decret llei estableix que els ajuts s'atorguen mitjançant un procediment de concurrència no competitiva. El criteri d'atorgament és la presentació dins del termini de la sol·licitud, sempre que es compleixin els requisits per ser-ne beneficiari i d'acord amb la disponibilitat del crèdit. Si s'exhaureix la dotació pressupostària, s'estableix que s'ampliarà d'acord amb el crèdit disponible. Cal destacar també que es tracta de prestacions compatibles amb els ajuts també destinats a aquests tipus d'instal·lacions que ja preveien el Decret 41/2020 i el Decret llei 47/2020.

En darrer lloc, i no perquè tingui menor importància –tots els ajuts i totes les situacions de patiment són importants–, voldria referir-me al Decret llei 51/2020. Atesa la conjuntura d'emergència perllongada, es va acordar amb els sectors implicats incrementar el preu de referència de les places públiques d'alguns serveis per garantir la sostenibilitat dels sectors de la gent gran, de persones amb discapacitats, de persones amb problemàtica social derivada de la malaltia mental, i dels serveis d'atenció precoç i el manteniment de la qualitat de serveis prestats. S'ha constatat que, malgrat la voluntat que emmarcava el Decret 39/2020, es van ometre alguns serveis socials que s'haurien d'haver inclòs. Així mateix, s'ha constatat que cal modificar el percentatge d'increment dels mòduls corresponents a serveis residencials per a persones amb discapacitat i persones amb malaltia mental. Al decret llei esmentat, aquest percentatge era de l'1,2 per cent i ara es fixa en el 2 i mig per cent. Per tant, el Decret 51/2020 corregeix aquestes situacions.

Som conscients, conseller, que és difícil preveure sense tenir experiència prèvia, però també aquest argument s'acaba. Són molts mesos, hi ha diferents cicles de pandèmia i la societat catalana mereix observar la millor voluntat, compromís i responsabilitat d'aquest Govern, la voluntat de fer el possible al més aviat possible. Un govern en funcions, un govern sense president per la repressió espanyola que no s'atura, un govern que enyora com mai el president Torra, que es va anticipar

i marcar el camí a les principals decisions estratègiques que va acabar adoptant el *Gobierno español* a l'inici de la pandèmia, però un govern que, malgrat tots els inconvenients, ha de mantenir el compromís per fer possible que tampoc en aquesta pandèmia ningú no quedi enrere. Un govern que ha de ser necessàriament humil i autocrític. I avui en tenim una mostra: rectificar és de savis i més encara quan estem davant d'una conjuntura que no té precedents, sense el coneixement necessari i amb el nivell d'incertesa elevadíssim. Es pot fer millor, segur que sí. Per això hem de millorar cada dia.

L'Estat espanyol, ja s'ha dit, és l'únic estat del nostre entorn que no ha implementat ajuts directes ni moratòries d'impostos per ajudar els sectors privats. Per a la Generalitat de Catalunya, l'impacte estimat a desembre del 2020 de les despeses és de 3.826 milions d'euros. La necessitat de finançament s'ha estimat en 5.128 milions d'euros. Totes les convocatòries d'ajuts directes publicades fins al desembre del 20 ascendeixen a 831 milions d'euros, un 22 per cent d'aquests 3.800. No som un país ric, però tampoc som un país pobre. Som un país empobrit i espoliat, i cal recordar que quan parlem d'independència parlem de gestionar els nostres recursos per preservar i millorar el nivell de vida de les dones i els homes de Catalunya.

A més dels sectors de què hem parlat, Catalunya necessita amb urgència un pla per rescatar les petites i mitjanes empreses, essencials i nuclears en el nostre sistema econòmic. Ahir mateix, el president del nostre grup parlamentari, l'Albert Batet, juntament amb la nostra candidata a la presidència, Laura Borràs, van estar sobre el terreny, a les comarques de Tarragona, escoltant el clam del nostre teixit productiu i reclamaven aquest rescat. En comptes d'això, trobem un estat que els gira l'esquena, entestat a rescatar l'IBEX 35 i les grans empreses que ofereixen portes giratòries, unes prioritats que no es corresponen amb les necessitats dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

I que quedi clar: no tenim cap intenció de traslladar responsabilitats, perquè les responsabilitats les volem totes –totes. Perquè sí, en temps de pandèmia, totes les mesures de què siguem capaços en el curt termini, però sense perdre mai de vista que la solució passa per la completa sobirania política, social i econòmica, passa, en definitiva, per culminar allò que el Govern del president Puigdemont paga amb exili i presó, passa per l'assoliment, de forma cívica, pacífica i democràtica, de la independència de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, som-hi. Passem a la votació d'aquests decrets llei. Els recordo que, malgrat que hem fet el debat conjunt, farem la votació separada, eh? Hem fet el debat de tots tres decrets i ara els votarem un per un.

Passem a votar, en primer lloc, la validació del Decret 49/2020 –49/2020.

Comença la votació.

Aquest decret llei ha estat convalidat per 10 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem ara el Decret 51/2020.

Comença la votació.

Ha estat validat, aquest decret, per 11 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

I votem ara la validació del Decret llei 55/2020.

Comença la votació.

El Decret llei 55/2020 ha estat validat per 10 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Decret Llei 50/2020, del 9 de desembre, de mesures urgents per estimular la promoció d'habitatge amb protecció oficial i de noves modalitats d'allotjament en règim de lloguer

203-00075/12

Passem doncs, ara sí, al següent punt de l'ordre del dia, que és el vuitè, i que correspon al debat i votació sobre la validació del Decret Llei 50/2020, del 9 de desembre, de mesures urgents per estimular la promoció d'habitatge amb protecció oficial i de noves modalitats d'allotjament en règim de lloguer.

En primer lloc, i tal com estableix l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el conseller de Territori i Sostenibilitat en nom del Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula, per tant, el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Bona tarda, president. Senyores i senyors diputats, membres de la Diputació Permanent..., els he de confessar que es fa estrany fer la Diputació Permanent en la sala de plens; però, en tot cas, és el que pertoca per raons sanitàries. Jo voldria, molt breument, donar-los les cinc raons i desenvolupar una miqueta més, de manera bàsica, de forma molt breu, les cinc raons per les quals creiem que el Decret Llei 50/2020 que portem a convalidació avui mateix a la Diputació Permanent d'aquest Parlament és positiu; és positiu per a aquest país i per a les persones que hi viuen, per a la gent que hi viu.

Són cinc raons que vull enumerar de manera breu; després les desenvoluparé. Però, en primer lloc, aquest decret llei suposa un pas endavant en el desplegament d'allotjaments dotacionals en solars d'equipaments, en sòls d'equipaments, i això està pensat per afegir, en definitiva, més capacitat de resposta davant l'emergència habitacional que vivim en el nostre país des de ja fa uns anys.

També, perquè suposa un impuls a noves formes d'habitatge –a noves formes d'habitatge–, com el que s'anomena –és un anglicisme–..., el *cohousing*; sense renunciar en cap cas a la normativa tant d'habitabilitat com d'accessibilitat, ni, per tant, als mínims de superfície privativa i comunitària a què obliga la normativa d'habitabilitat, però afegint, efectivament, aquesta nova modalitat, aquestes noves formes d'habitatge, que han d'enriquir, en definitiva, les capacitats de la mateixa societat.

En tercer lloc, perquè facilita –i aquest és un tema molt important, per mi el més nuclear d'aquest decret llei– la promoció d'habitatges de protecció oficial en lloguer social. Ho facilita perquè actualitza els mòduls que garanteixin que no estaran per sota del cost de construcció. Aquest és un tema molt i molt important.

En quart lloc, perquè clarifica també la definició dels preus de protecció oficial de lloguer en les noves promocions i en les promocions existents.

I, en darrer lloc, perquè permet fer un salt endavant en el desplegament de la Llei 11/2020, la Llei de contenció de les rendes de lloguer que vam presentar entre el Departament de Justícia de la consellera Capella i el mateix Departament de Territori, responsable de les polítiques d'habitatge del país. També molt important aquest treball col·laboratiu amb Justícia i aquest desplegament de la Llei 11/2020.

Creiem molt sincerament que aquestes cinc raons suposen –ho deia fa un moment– un veritable salt, un veritable salt en les polítiques d'habitatge i, per tant, en el mercat de l'habitatge.

A continuació, voldria anar desenvolupant aquestes cinc idees, aquests cinc ítems que he anomenat, per demostrar-los i per convèncer-los d'aquesta voluntat inequívoca del Govern, del Departament de Territori, del conseller que els parla, de la Secretaria d'Hàbitat Urbà i Territori, per avançar, des del primer dia, a millorar, precisament, la política d'habitatge per a tots els catalans i les catalanes.

Abans de fer-ho, un petit aclariment sobre què és un allotjament i, en concret, quin tipus es proposa de regulació dels allotjaments en aquest decret llei, quin tipus d'allotjament proposem en aquest decret llei. Parlem d'habitatges vinculats a espais col·laboratius; és a dir, hi ha una part privativa, però també una part d'espais d'ús comunitari. Els esmentats allotjaments han de tenir un mínim de vint-i-quatre metres quadrats en la part privativa, i els espais d'ús compartit un mínim, sempre vinculats a l'habitatge, de sis metres quadrats. No obstant això, vint-i-quatre i sis són superfícies de mínims. En cap cas el sumatori d'ambdues superfícies útils pot ser inferior als trenta-sis metres quadrats que marca la norma d'habitabilitat. Per tant, s'ha de fer créixer o una o altra mesura: la de la part privativa o la de la part d'ús compartit.

I, finalment, el decret llei distingeix entre allotjaments, que són els de lliure mercat, aquests que queden definits a partir de la convalidació, si així ho creuen oportú d'aquest decret llei, i els allotjaments dotacionals, els que es desenvoluparan sobre sòls d'equipaments quan hi hagi interès públic o social.

I què busquem amb aquesta regulació dels allotjaments? En primer lloc, afavorir –ho apuntava al principi de la intervenció– nous models de convivència amb el que s'anomena el *cohousing* o el *coliving*. Insisteixo que són anglicismes que per ara fem servir per definir aquest tipus d'allotjament d'habitatges.

En segon lloc, dona seguretat jurídica a la implantació d'aquestes opcions i regula que es facin en bones condicions, tant de qualitat com d'habitabilitat; també d'accessibilitat, eh?, perquè, en definitiva, tot es regeix pel Codi tècnic de l'edificació i per la normativa d'habitabilitat del mateix Govern. Creiem que la regulació que proposem afavorirà l'emancipació de joves i donarà noves opcions residencials per a gent gran que viu sola. També els allotjaments dotacionals són una opció per atendre ràpidament les necessitats de residència temporal de persones i famílies en risc d'exclusió residencial. La generació d'allotjaments també allibera, consegüentment, al seu temps, eh?, recursos d'habitatge per a famílies que necessiten habitatges de majors dimensions.

Torno a insistir en que la superfície d'aquests allotjaments, incloent-hi la part privativa i la part d'espais comuns proporcional assignada a aquest mateix habitatge, no estarà mai per sota de la superfície mínima establerta per la normativa d'habitabilitat i garanteix que els habitatges que formen part d'edificis amb espais d'ús compartit o col·laboratiu tinguin una superfície privativa que guardi adequada relació amb els mateixos espais col·laboratius. Per tant, hi ha d'haver, en el projecte, un balanç entre ambdues superfícies. Parlem, en definitiva –i aquesta és una manera també d'explicar-ho–, d'habitatges que amplien la seva superfície i la despleguen en els espais compartits.

Fets aquests aclariments i algunes d'aquestes constatacions, vull desenvolupar les cinc idees amb les quals he començat la intervenció, i també, doncs, finalitzar-la.

Primer, sobre el tipus d'habitatge que s'estimula en aquest Decret llei 50/2020. Amb aquest decret llei el que fem és reforçar l'escut social que en aquesta legislatura s'ha construït i s'està construint al voltant de l'habitatge social. Un dels principals avenços que s'ha fet en els darrers temps és l'impuls de l'habitatge dotacional; habitatge dotacional com a part integrada en el sistema d'equipaments que marca la normativa urbanística de, evidentment, el Pla general metropolità o qualsevol altre planejament general.

Aquesta és una fita assolida ja amb el Decret llei 17/2019, que ha de permetre ampliar els recursos d'habitatge dotacional destinat a l'atenció de persones i famílies en exclusió residencial. És a dir, aquesta possibilitat la teníem en el Decret 2017/2019, però ara el Decret 50/2020 que portem avui, si s'escau i ho consideren convenient els senyors i senyores diputades, a convalidació serveix per definir com ha de ser aquest habitatge dotacional des del punt de vista de la normativa d'habitabilitat.

No hi vull abundar, però, en tot cas, als habitatges dotacionals hi ha aquest mínim de vint-i-quatre metres quadrats d'espai privatiu, els sis metres quadrats mínim

d'espai col·laboratiu, entre l'espai privatiu i el col·laboratiu s'ha de sumar els trenta-sis metres quadrats de la normativa d'habitabilitat. Ha de permetre que les entitats i les entitats socials que treballen en el camp de l'habitatge, i també les administracions públiques, tinguin més eines. En definitiva, més opcions, més eines, per resoldre problemes d'exclusió residencial.

I que quedi clar, aquest Decret llei 50/2020 no suposa un aval en absolut al concepte que s'ha conegut com a «minipís». El que fa és traslladar superfície privativa a l'àmbit de l'espai comú complementari, per donar resposta, precisament, a aquestes noves necessitats del *cohousing*, que és una forma de viure que potencia els espais d'ús compartit, també amb totes les implicacions socials que això comporta.

Per tant, aquest decret llei obliga el promotor, sigui un promotor públic, sigui un promotor privat, a que sumi, a aquest mínim de vint-i-quatre metres quadrats d'ús privatiu, els necessaris per arribar als trenta-sis establerts a Catalunya per aconseguir els criteris d'habitabilitat de la nostra pròpia normativa d'habitabilitat. Per tant, el promotor no s'estalvia en absolut superfície construïda, sinó que pot redistribuir superfície; abans dèiem «projectem superfície privativa cap a l'ús comunitari i compartit, garantint» –ho reitero de nou– «el mínim de trenta-sis metres quadrats que marca la normativa d'habitabilitat, dels quals el mínim de vint-i-quatre han de ser privatius».

Aquests allotjaments són, per tant, habitatges a tots els efectes –són habitatges. Amb el decret llei que voldríem que es pogués convalidar, si així ho consideren convenient, queda assegurat que aquest nou model d'allotjament està subjecte a totes les condicions que un habitatge ha de complir, tant en habitabilitat com en accessibilitat, codi tècnic, en compliment del control de les rendes de lloguer.

I és molt important aquest punt que ara els vull expressar: s'impedeix, també, amb aquest decret, la divisió horitzontal. Si es permetés la divisió horitzontal, evidentment, aquí podríem afavorir, doncs, la generació d'uns habitatges que a la llarga podrien arribar a pervertir la norma per la qual han estat concebuts. La nova norma, aquest Decret llei 50/2020, frena qualsevol possibilitat de divisió horitzontal de cada unitat construïda. Aquest és un tema importantíssim que espero que valorin també, senyores diputades, senyors diputats.

Segon punt que voldria desenvolupar: impuls a noves formes d'habitatge, com el *cohousing*; la manera de viure en aquests habitatges, el *cohousing*, el *coliving*. Voldríem que, a partir d'aquest decret llei, el *cohousing* deixi de ser una opció residual de realització complexa i que es pugui, si així ho considera el mercat, estendre amb seguretat jurídica. La nova norma ha de permetre que experiències d'èxit, com, per exemple, la de la Borda, al districte de Sants de Barcelona, no siguin una excepció i fem que Catalunya s'incorpori a una alternativa residencial que, de fet, va avançant a molts països d'Europa –va avançant a molts països d'Europa–, especialment del nord –a Alemanya, a Holanda o a Dinamarca. A Catalunya no tenim massa experiències en aquest sentit d'habitatges amb espais d'ús col·laboratiu; s'han impulsat amb moltes dificultats. A partir d'aquest decret, considerem que hi pot haver la seguretat jurídica perquè es puguin desenvolupar.

El decret, per tant, vol ajudar; vol ajudar a l'emancipació dels joves i a un allotjament amb qualitat de vida per a, també, altres sectors, diguéssim, poblacionals; pensem també en persones grans. Per tant, sí, l'habitatge col·laboratiu, o *cohousing*, s'adreça principalment a aquests dos col·lectius: als joves que busquen una primera, eventualment primera experiència d'emancipació, en un país amb la taxa d'emancipació molt baixa –saben que només el 19,7 per cent a Catalunya, la més baixa des del 2017, quan era del 33,1 per cent–, i, a través de les anomenades comunitats de *senior cohousing*, a la gent gran.

Són els dos nuclis poblacionals als que ens adrecem. Als joves, amb aquestes taxes que abans els hi explicava, d'emancipació. Pretenem que puguin créixer, també, a través d'aquest mecanisme. Com també a la gent gran, que no sigui gent gran de-

pendent, més aviat gent que viu sola: un 19,8 per cent en la franja de seixanta-cinc a setanta-nou anys, i un 34,3 per cent de la població de més de vuitanta anys. Per tant, ja ho veuen, percentatges que necessiten també respostes físiques que els permetin viure en condicions. Amb aquest decret llei creiem que ens adrecem molt adequadament a aquests dos grans sectors poblacionals.

En conseqüència, els habitatges en edificis col·laboratius, de lo que estem parlant, són una opció que cal potenciar –creiem que cal potenciar– per millorar les possibilitats dels joves d'emancipar-se i trobar una primera llar molt abans del que ho estan fent ara, de forma regulada i garantint els seus drets; mentre que, alhora, són una alternativa real per a les persones grans que viuen soles i desitgen incrementar –això també és molt important– el seu grau de socialització.

Vaig acabant. El tercer punt que voldria desenvolupar una mica més del que he fet al principi és sobre els efectes de la norma en els mòduls, en el preu del mòdul de la protecció oficial, que saben que és el que marca la possibilitat de fer-ne promoció i també és el que marca el seu preu de venda o renda. En el cas de promocions públiques, absolutament centrats en la renda, en el lloguer social. I, en aquest apartat, per tant, dues idees, molt breus. El decret llei, en primer lloc, elimina frens que existien a la promoció de protecció oficial. A diverses zones, amb l'anterior marc normatiu, els preus del mòdul estaven, en definitiva, per sota del cost de construcció, que en els darrers anys ha crescut un 20 per cent. Amb la qual cosa, la promoció de protecció oficial per part de privats era inviable i per part de públics era difícil.

Per tant, amb aquesta actualització de mòduls ens posem, en preus de referència de l'Ítec, en la viabilitat d'aquestes promocions. I cal recordar que els mòduls són sempre topalls màxims, que res impedeix que, atenent les característiques de la zona o el cost a l'origen del sòl, es pugui promoure protecció oficial de lloguer a un preu inferior al que estableixi el mòdul. Per tant, el que fem és actualitzar en base al cost de construcció –hi insisteixo, ha crescut un 20 per cent en els darrers dotze anys–, i això no obsta a que es pugui anar per sota del mòdul o això no obsta a que es puguin rebre, evidentment, totes les subvencions que facin falta per part de persones o famílies que hi puguin accedir i que puguin veure –això cal remarcar-ho també– incrementat ara el preu de venda o renda degut a aquesta actualització. L'ajuda implícita, evidentment, va per un altre camí i es manté.

En quart lloc, aclareix també la definició dels preus de protecció oficial de lloguer en noves promocions i en promocions ja existents, perquè els mòduls de lloguer s'adaptin al concepte d'habitatge assequible. La norma diu que habitatge assequible és aquell que està a un 25 per cent per sota del preu de mercat. I aquest és el sistema fixat per la zona A, i seguim amb el mateix esquema per a la resta de zones. Hi ha un topall màxim, amb l'actualització, en promocions ja construïdes i, per tant, l'objectiu d'aquest punt és evitar que puguin ser més cars que els d'habitatges lliures, que seria una aberració normativa.

I, per tant, per últim, darrera idea, perquè tot plegat també va en la mateixa línia: hi ha relació entre aquest Decret llei 50/2020 i la Llei de contenció de lloguers, la que van presentar el Departament de Justícia, amb la consellera Capella, i el Departament de Territori, i que va ser aprovada per aquest Parlament, perquè el decret llei preveu que es desplegui una eina per a la inspecció del compliment de la contenció de rendes. Aquest Decret llei 50/2020 es dota del marc jurídic necessari per poder autoritzar l'ús de dades dels contractes, necessari per poder fer, alhora, control del compliment de la Llei 11/2020 i iniciar, si s'escau, els expedients sancionadors en matèria contractual. Per tant, desplegament de la Llei de contenció de rendes. I s'impedeix també, amb aquest decret llei, que s'afegixin noves càrregues a contractes anteriors, que traduït vol dir que el decret llei impedeix que hi hagi qui opti per carregar despeses com IBI i comunitat, encarint el preu de lloguer, quan en l'anterior contracte –quan en l'anterior contracte– aquestes despeses no s'hi comptaven.

El Govern també aprovarà la comissió, en breu –avui ha passat pel tècnic, si no ho recordo malament–, de seguiment de desplegament d'aquesta Llei de contenció de lloguers.

En definitiva, creiem que és un decret llei que mereix la convalidació, perquè ha de facilitar que a Catalunya tinguem millors polítiques d'habitatge. I, dins les polítiques d'habitatge, ha de facilitar, sobretot, incrementar allò que és l'ingredient principal de la recepta de la complexa política d'habitatge que sempre té qualsevol país, que és incrementar el parc de lloguer social.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, conseller. És el torn, ara, dels diferents grups i subgrups parlamentaris per fixar la seva posició. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Marina Bravo. Endavant.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidente. Diputados, diputadas... *Conseller*, a mí no me ha convencido. Empezaba diciendo a ver si nos convencía, y a mí siento decirle que no me ha convencido. Catalunya es verdad que es la comunidad autónoma de España que tiene más desahucios por impago de alquiler por cada mil habitantes, y también es la que tiene más ejecuciones inmobiliarias por cada cien mil habitantes, según los datos del Instituto Nacional de Estadística. Nuestro parque de vivienda es pequeño y, efectivamente, como bien decía usted, necesita un impulso y necesita políticas que ayuden a que ese parque pueda crecer.

La situación es realmente preocupante. Usted sabe, señor Calvet, que a mi grupo este problema, la vivienda en Cataluña, es un tema que le preocupa. Mi compañero Sergio Sanz le ha interpelado alguna vez; en la Comisión de Territorio somos el grupo que más iniciativas sobre vivienda hemos registrado, y también hemos registrado iniciativas sobre vivienda en otras comisiones, como, por ejemplo, mi compañera Noemí de la Calle en asuntos sociales –no está aquí ahora mismo, pero seguro que nos está viendo.

Tenemos mucho interés, se lo aseguro, en que se hagan buenas políticas de vivienda; queremos que sean políticas, pues, basadas en datos, basadas en evidencias y basadas en todo aquello que puede estar funcionando en otros lugares; tenemos también interés en que puedan aplicarse cuanto antes, no queremos ralentizar para nada su aplicación. Pero mire lo que yo creo: yo creo que, precisamente para tener buenas políticas de vivienda, lo que venimos haciendo este último tiempo, lo que venimos haciendo a lo largo de este año, donde se han presentado varios decretos –también el año anterior–, es lo último que necesitamos; son decretos que al problema, ya grave de por sí, de la vivienda, le están añadiendo otro problema también muy grave, que es el de la inseguridad jurídica, y es lo último que necesitamos para poder avanzar en una legislación que dé las garantías suficientes a todos aquellos que puedan colaborar en ampliar ese parque de vivienda asequible.

Entrando ya en materia, en el decreto en sí –y empezando por una parte de la que se hablaba, de la que usted hablaba al final–, este decreto incluye una medida que dice nada menos que «en los contratos de alquiler de viviendas que han sido alquilados dentro de los cinco años anteriores a la entrada en vigor de esta ley es nulo el pacto que obliga a la parte arrendataria a la asunción de gastos generales y servicios individuales que no habían sido previstos en el contrato de alquiler anterior». O sea, anulan el pacto y lo hacen, pues, con carácter retroactivo. Yo no soy jurista –y usted tampoco, que yo sepa–, pero yo creo que le chirriará, igual que a mí, una medida como esta. Estoy segura de que el objetivo lo podemos compartir, pero estoy segura también de que había formas de regularlo sin entrar en esa inseguridad jurídica –estoy absolutamente segura de que sí. Estamos de acuerdo en que hay que evitar los abusos y que es probable que esa repercusión de gastos adicionales se estuviera

teniendo en cuenta para trampear con esos precios –ahí puedo compartirlo con usted–, pero no pienso colaborar en que para limitar o para frenar un abuso, pues, imponer un abuso aún peor.

Y hay más con lo que no vamos a colaborar tampoco. En este decreto piden la colaboración de las administraciones, pues, para poder aplicar ese régimen de control y ese régimen sancionador sobre las medidas que se han ido implantando en cuanto a contención de rentas, ¿no? Y habla de un capítulo específico, las medidas que hay, a las que consideran..., bueno, las infracciones que se consideran en ese régimen sancionador.

Entre algunas de las medidas que allí se aplican hay una en particular que corresponde al Decreto 1/2020 –acabamos el año con un decreto de vivienda y empezábamos el año también con un decreto sobre vivienda– que el Consell de Garanties Estatutàries concluyó clara, clara, clarísimamente que era inconstitucional; entre otras cosas –y se lo recuerdo, y quiero recordárselo a todo el arco parlamentario–, porque incluía una barbaridad como que si una vivienda estaba ocupada se consideraba, a todos los efectos de la Administración y para la aplicación, pues, de las penalizaciones correspondientes, como que estaba vacía, e incluso aunque el propietario hubiera iniciado las acciones legales correspondientes para poder tener esa vivienda liberada. A los dos años se consideraba que ese era un piso vacío, con las penalizaciones correspondientes, a pesar de que el propietario, además de sufrir la ocupación, había iniciado todas las acciones judiciales para liberarse de ellas. Era claramente inconstitucional. Y nosotros no vamos a colaborar tampoco en ninguna ayuda ni en facilitar ni el régimen de control ni el régimen sancionador, para perseguir medidas que claramente son inconstitucionales, que el Consell de Garanties Estatutàries lo dijo en su día y que pasaron olímpicamente de esta cuestión.

Estos son los dos aspectos fundamentales por los que no apoyaremos este decreto, pero hablemos también, pues, de las otras cuestiones sobre vivienda, que yo creo que sí que es verdad que tienen el mayor peso de este decreto y que, de hecho, son de las que más se ha extendido usted hablando.

Una de ellas es la actualización de precios de venta y rentas máximas de la vivienda de protección oficial, una actualización al alza –la compro. Resulta que ahora sí que los precios, pues, pueden limitar la oferta cuando los precios no están ajustados –eso en algún otro momento parecía una barbaridad decirlo. El problema que yo veo aquí es que ustedes lo venden como si fuera algo superurgente, que hubiera caído del cielo, y son unos precios de 2008; son unos precios de 2008 que no se les ha hecho ningún caso durante todo este tiempo, no se les ha hecho ningún caso durante la legislatura ni incluso cuando los precios de alquiler eran superiores a los que hay ahora, o los costes quizá también –bueno, los costes no creo que hayan sufrido tanta variación. Pero, en cualquier caso, si ahora mismo no es viable la construcción, estoy segura de que hace un año tampoco lo era. Y nos pretenden imponer esta modificación legislativa en un decreto, que además llega en un momento en el que ni siquiera podemos pedir su tramitación como decreto ley.

Y lo mismo ocurre con el *cohousing*, ¿no?, con la configuración jurídica de los alojamientos con espacios comunes compartidos. A mí me resulta muy interesante; estoy segura de que a todos nuestros votantes les resulta muy interesante también, y estoy segura de que estarían encantados de que sus representantes hubieran podido participar en la regulación, en la legislación que va a afectar a este nuevo modelo de viviendas –estoy segura de ello, absolutamente segura. ¿Usted cree de verdad que una regulación como esta, que requeriría como mínimo haber sido sometida a información pública, haber escuchado a los expertos, haber escuchado a los interesados y, sobre todo, haber permitido que el resto del arco parlamentario participara de su elaboración, tiene que ser regulada por decreto? ¿Cree que existe esa necesaria urgencia, esa extrema necesidad y urgencia que debe acompañar a cualquier decreto legislativo? Yo creo que es una regulación suficientemente específica, suficientemen-

te técnica, suficientemente concreta, sobre un modelo de vivienda que no tiene un efecto absolutamente inmediato; que sí, que se empezará a construir ahora, se empezará a trabajar sobre él. Creo que podíamos habernos permitido trabajar sobre él o habiendo empezado con anterioridad o en una legislación posterior, pero creo que todo el arco parlamentario merecía participar de su definición.

En resumen, algunos de los aspectos creo que no merecen ser incluidos en un decreto ley, sino que merecían una tramitación completa para que todos hubiéramos podido participar; más teniendo en cuenta, pues, lo que decíamos, que este decreto se ha publicado el 21 de diciembre, que ni siquiera tenemos la capacidad de poder solicitar que se tramite como proyecto. Pero es que encima la urgencia y la necesidad, pues, es muy difícilmente justificable cuando hablamos de cosas de 2008 o de nuevos modelos de vivienda que, como bien usted decía, están empezando a desarrollarse en muchos lugares del mundo. Lo que sí que le aseguro es que para todos todos los catalanes es de necesidad extraordinaria y de urgencia descomunal cambiar de Gobierno y pasar de etapa en Cataluña.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Bona tarda. Gràcies, president. Conseller, diputats, això de la Diputació Permanent..., encara que l'aspecte és d'un ple, és la Diputació Permanent, i els grups que tenim pocs representants anem passant intervencions de diferents qüestions; aquesta, amb l'ajuda de la Rosa Maria Ibarra, que està darrere de totes les polítiques d'habitatge.

Conseller Calvet, no semblava la seva intervenció d'un govern en funcions, ni semblava la seva intervenció d'una política pública que és important, que és essencial, que necessita diàleg i que vostès les estan fent a cop de decret i de lleis de lectura única. I aquesta és la principal esmena que fem nosaltres a la seva política d'habitatge, més enllà de la desinversió que hi ha hagut.

El contingut d'aquest decret ens mereix consideracions diferents, perquè hi ha qüestions diferents que s'hi reflecteixen. En el primer cas, respecte a l'actualització de preus, entenem que és un tema que s'havia de produir, però –abans ho deia la Marina Bravo– estem parlant d'increment de costos de la construcció entre el 2008 i el 2021, i, per tant, jo crec que han tingut molts anys per fer-ho, i, en tot cas, això no seria un tema d'extraordinària i urgent necessitat, estant-hi d'acord.

El segon element, el dels allotjaments amb espais comuns complementaris, doncs creiem que és un element interessant i que hagués valgut la pena que haguéssim pogut tenir un debat en condicions, com cal; treballar conjuntament i aprofundir-hi més. I tampoc veiem, en aquest cas, la urgent i extraordinària necessitat. És positiu? Sí. Necessita debat? Sí. Aquestes són les formes? No, no en són les formes.

I, en tercer lloc, aquest que fa referència a aquesta llei, no?, de la de *nocturnidad* y *alevosía*, el complement a la llei que fan de l'11/20; és evident que, en coherència amb el nostre posicionament a aquella llei, doncs, no hi podem estar d'acord.

Així que, fent el balanç de tot, hem decidit que ens abstindrem en aquest decret, veient que són posicionaments molt diferents.

Però, a banda del literal del decret, jo sí que voldria fer aquesta reflexió –i compartir-la amb els diputats i aquells que ens escoltin– sobre la política d'habitatge que ha tingut lloc durant aquesta legislatura, no? Clar, no es pot construir una política d'habitatge seriosa a base de decrets, sense buscar el treball, sense treballar el consens ni amb els grups parlamentaris, ni amb el món municipal, ni amb el sector immobiliari, ni amb les plataformes. És una política pública suficientment important i que necessita estabilitat i seguretat jurídica per fer-ho d'aquesta manera com ho es-

tan fent. Ens tenen acostumats a aquesta manera de fer. Nosaltres creiem que és totalment ineficaç si realment el que volen fer són polítiques públiques que siguin útils a curt, a mitjà i a llarg termini. I els ho hem demanat –la meua companya Rosa Maria Ibarra els hi ha dit moltes vegades–: «Necessitaríem un pacte nacional pel dret a l'habitatge.» Però no ho han volgut, vull dir, vostès han continuat funcionant a cop de decret.

I voldria fer memòria, amb el temps que em queda: han fet vuit decrets lleis relatius a habitatge; és evident que alguns, durant la pandèmia, eren necessaris, però és que no tots han estat així. Utilitzen un recurs normatiu excepcional per legislar sobre temes de calat, molt importants, que necessiten un gran consens i que vostès no l'han buscat. Si fem una mica de memòria és: van aprovar els decrets 5/2009 i el 9/2009. El primer ja no el van portar a ratificació, perquè sabien que no prosperaria. El segon no va ser ratificat, perquè cap grup, més enllà dels que donen recolzament al Govern, hi va votar a favor. I aquest últim va ser un clar exemple –ho deien fins i tot els socis dels comuns– d'electoralisme pur i dur d'Esquerra Republicana. I després aquests decrets es van reconvertir: en un altre decret, el primer, i en una proposició de llei, el segon. Tots dos, però, amb greus mancances –que ara també ens ho deia la diputada Bravo– des del punt de vista jurídic, i que el Consell de Garanties ens n'ha alertat clarament. I, per tant, ni útils ni eficaços per a la ciutadania, i que a més van demostrar les desavinences, també en aquesta matèria, dins del Govern, en matèria d'habitatge.

I, per tant –els hi hem dit–, estan forçant fins a l'extrem la tècnica parlamentària i legislativa, i creiem que quan hi hagi altres majories en aquest Parlament haurem de posar ordre a tota la legislació d'habitatge, perquè l'han deixat vostès amb una gran inseguretat jurídica. L'exemple més clar és la Llei de contenció de rendes dels lloguers: van utilitzar el tràmit de lectura única per aprovar una llei; entra a registre el dimecres i al cap de quinze dies la tenim publicada en el DOGC. Una llei que necessitava un debat, necessitava una tramitació ordinària, donar veus als experts, a les persones expertes, als acadèmics, al sector immobiliari, a les plataformes ciutadanes. I vostès ens van privar absolutament de tot això.

No necessitem soroll en habitatge. Aquest país té problemes, greus problemes d'habitatge, i, per tant, necessitem mesures fermes, consensuades i que donin estabilitat. Haurem d'endregar la legislació que tenim i necessitem un instrument públic prou potent per tirar endavant les polítiques públiques que el Govern decideixi. Ni pacte nacional ni la nova llei de dret de l'habitatge que havien anunciat, res que doni seguretat jurídica ni estabilitat normativa; tot a base de decrets o de lleis aprovades per lectura única. Nosaltres veiem que no tenen rumb ni l'han tingut. Catalunya és la sisena comunitat autònoma per la cua en inversió d'habitatge. Nosaltres farem una abstenció en aquest decret, però estan suspesos pel que fa a la política d'habitatge en aquesta legislatura.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Bona tarda, novament. Bé, conseller, estic veient que hi ha algunes coses que són gairebé com generalitzades respecte al que opinem pel que fa a la política d'habitatge del Govern de la Generalitat, perquè jo anava a dir que aquest decret torna a ser un exemple de quina és la manera de fer política d'habitatge per part del Govern de la Generalitat, que és dispersa, sense planificació, a cop de decret, sense ser capaç de desenvolupar mecanismes legislatius que té vigents, i veig que les intervencions que m'han precedit també anaven en la mateixa línia.

Per tant, no m'agradaria que això s'entengués com res electoralista ni partidista, sinó que sí que m'agradaria, doncs, que servís per a prendre nota i per a pensar que l'habitatge necessita acords, consensos i sobretot planificació. Farà, diria, no un any, sinó dos anys, que vostè mateix està parlant d'una nova llei d'habitatge per reunificar tota la normativa i presentar quin és el model d'habitatge a Catalunya. Encara l'estem esperant. També fa més de dos anys que esperem l'aprovació del Pla territorial sectorial d'habitatge, la principal eina per planificar la inversió i la construcció d'habitatge públic a Catalunya, aturat, i s'ha acabat la legislatura i res de res.

I si mirem què ha passat aquesta legislatura, les dues grans mesures legislatives en matèria d'habitatge que han tirat endavant... Per un costat tenim el Decret 17/2019, que va tirar endavant gràcies a la participació de les organitzacions socials que van fer possible la 24/2015. Només per això va sortir un decret amb cara i ulls, no per la voluntat del Govern, i amb això sí que és cert que vam poder donar resposta a l'emergència habitacional, tot i que el Govern no està posant els recursos suficients perquè així sigui. I la segona va ser la Llei 11/2020, de contenció de rendes, un èxit, sens dubte, del Sindicat de Llogateres, malgrat els intents de Junts per Catalunya de desvirtuar-la, i a més també hem vist que al Partit Socialista no li agrada gens ni mica.

Ara bé, quatre mesos després, es denuncia amb contundència, per part del mateix Sindicat de Llogateres, que el Govern no està fent tot el que cal per fer complir aquesta llei; malgrat els constants incompliments i fraus detectats i denunciats per les llogateres, doncs, el Govern encara no ha posat ni una multa. Tot just ara sembla que està fent una campanya de sensibilització. Jo crec que no és una qüestió de sensibilització; el que cal és contundència per fer complir la llei, per frenar l'especulació; cal voluntat política, calen recursos per a la inspecció, i també la gestió de les denúncies.

I ara, avui, ens venen amb un nou decret de calaix de sastre; és, una mica, un nou pedaç. Té coses positives, sí –té coses positives–, però de nou és resultat de la incidència, a més, de les organitzacions socials. Però hi insisteixo: segueix sense donar resposta a la necessitat que té Catalunya. Quina és la política d'habitatge que volem per al país? Ens ho prenem seriosament? Fem una mica la foto global, la foto sencera o anem posant pedaços contínuament i no endrecem la normativa que tenim? Doncs encara no tenim resposta del Govern, i jo crec que ja no serà aquesta legislatura, tot i que encara segueixi arrossegant-se.

En aquest decret és positiu, per exemple, que es reculli que els contractes de lloguer no poden incloure aspectes que suposen un increment de la renda final a pagar per l'arrendador. Això és positiu. En definitiva, el que evita és que se li carreguen a l'inquilí, doncs, noves despeses que hauria de tindre l'arrendatari, com ara l'IBI o les despeses de la comunitat. Però sí que ens preocupa molt quin és l'escenari que obri la regulació d'aquesta nova figura d'allotjament mínim amb espais compartits, perquè vostè parla del *cohousing*, del *coliving*...; jo crec que això és molt interessant, però en qualsevol cas no pot ser utilitzat per tapar, per blanquejar l'infrahabitatge. I sabem que és un risc real que existeix. Per tant, hem de mirar quina és la manera de que siga voluntari, i no de que siga una necessitat a la que t'empeny el mercat.

I sobretot també tenim molts dubtes pel que fa a l'actualització dels preus de venda i la renda màxima d'habitatge en règim de protecció oficial. És evident que cal augmentar els esforços i els recursos per ampliar el parc d'habitatge públic de Catalunya. Estem en 1,5 per cent. La mitjana europea està en un 15 per cent, és a dir, multiplica per deu, i per això calen planificacions; cal corresponsabilitat, també, del sector privat, i calen molts i molts recursos, uns recursos que ha de tirar endavant i que ha de posar l'Administració competent, que és la Generalitat, i no ho està fent.

De moment, Catalunya destina el 0,05 per cent del PIB a habitatge, quan la mitjana europea és de l'1,5. Però és que, a més, si ho comparem, per exemple, amb al-

tres administracions, com per exemple l'Ajuntament de Barcelona, jo crec que hi ha una pregunta i unes dades que són molt rellevants: quants pisos està construint ara mateix l'Ajuntament de Barcelona? Més de 3.600. Quants pisos està construint ara mateix la Generalitat de Catalunya? Trenta-sis.

I ara el que ens plantegen és que per poder fer més habitatge de protecció oficial s'ha d'apujar el preu que paga la ciutadania. Doncs això no ho acabem de veure. Nosaltres considerem que és la Generalitat qui ha de subvencionar la construcció d'HPO de lloguer, perquè a més també compta amb els recursos que li arriben del Pacte d'estat de l'habitatge, que, com sap, ha augmentat considerablement gràcies als nous pressupostos que han estat aprovats darrerament, els pressupostos generals de l'Estat.

Per tant, com li diem, nosaltres ens abstindrem en aquest decret, perquè considerem que té elements que són positius, com per exemple que no se carreguen sobre el llogater despeses que corresponen a l'arrendatari, però sí que és cert que considerem que no és la manera de fer política d'habitatge i que, després, hi ha altres temes que són interessants d'investigar, però que hem de mirar les mesures perquè no es converteixen en més degradació o en infrahabitatge.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Podem parlar que, en aquesta legislatura, si hi ha hagut un únic tema on s'han fet coses interessants és en l'habitatge. Nosaltres això ho volem reconèixer. Però no té origen en el que hem fet nosaltres com a legisladors o legisladores, sinó que té origen en el que ha fet el moviment de l'habitatge al carrer, moltes vegades posant la cara i el cos –això que al conseller d'Interior li molesta tant que li diguem en aquesta seu parlamentària–, però també amb una perspectiva de tenir incidència política i institucional, i, per tant, que aprenem quins són els llocs i els espais on es generen drets, lluitant i traslladant lluites també a les institucions.

I l'aprenentatge no ha de ser únicament des d'una perspectiva de polítiques socials, sinó també un aprenentatge de polítiques nacionals. Com avançarem en la construcció de la república serà en aquest exercici de desbordar políticament amb lluites al carrer i traslladar aquest desbordament a les institucions. Aquest serà el camí. D'altres segurament són més fàcils d'explicar i, segurament, doncs, generen una visió molt més còmoda, però per nosaltres aquest serà el camí.

Dit això..., i l'agraïment, com sempre, al moviment a l'habitatge i el que significa. Miri, conseller, nosaltres l'hi volem traslladar amb el màxim respecte, però hi ha una única qüestió d'aquest decret que nosaltres assumim com a positiva: el no poder imputar despeses, com són les de l'IBI o de la comunitat de propietaris. Això és positiu. Nosaltres venim aquí i ho diem.

De la resta, que és l'essència, evidentment no hi ha res de positiu. Aquest és un decret que no és del seu departament amb Justícia, sinó que és del seu departament; que no és amb el suport dels comuns o amb el suport de la CUP - Crida Constituent, sinó que és amb el suport del seu grup i entenem que de l'altre grup que forma part del Govern –ho entenem, ja ho veurem; ara ens ho explicaran o, en tot cas, formalitzaran el que és la seva opinió. Però no forma part de cap de les lògiques que s'han construït en aquesta legislatura per avançar en el terreny de l'habitatge –cap ni una–; forma part d'altres lògiques. I l'hi volem dir amb tot el respecte, de veritat.

Em causava entusiasme quan vostè parlava dels pisos de vint-i-quatre metres quadrats. Hi ha hagut un moment que he pensat: «I què faig jo vivint en un pis que té uns metres més? Podria anar a viure a un pis de vint-i-quatre metres quadrats amb el meu fill, potser cridar la meva mare i dir-l'hi també.» Senyor conseller, vint-i-qua-

tre metres quadrats, si fa no fa, sap el que és. I, per tant, segurament, en la seva concepció el que està traslladant és una realitat que diu: «Però vull que allò estigui dins d'unes normes.» No és la nostra visió. Això per una banda.

I vostès construeixen un model dual on legalitzen els minipisos –i ningú l'hi ha preguntat i vostè ja ha sortit a dir que no eren minipisos –ningú l'hi ha preguntat. Això és per una banda. A nosaltres no ens trobarà legalitzant els minipisos. I hi havia moments que veia tant d'entusiasme que fins i tot li veia jo una corbata verda, allà defensant els minipisos i com podien ser de positius. I, per una altra banda, construeix un sistema dual pel qual garanteix negoci a les constructores, que és l'augment que estan fent. La proposta que fan és per això, perquè les constructores tinguin negoci. Els van pressionar tant, determinats sectors immobiliaris, quan van aprovar l'anterior normativa, que ara, evidentment, vostès el que no volien és tenir també un conflicte amb les constructores. I això és el que significa aquesta construcció de model dual.

Però permeti'm que li digui també una altra cosa, perquè m'ha cridat l'atenció i, de veritat, pensava que no l'havia escoltat o sentit bé, i normalment l'escolto i el sento. De vegades no escoltem, però sentir, sempre. En aquest cas, estàvem sentint i escoltant. Ha posat com a exemple la Borda. Ha estat així. Suposo que vostè –i jo no parlaré de la Borda per respecte a la Borda– coneix el que significa la cessió d'ús, per una banda, i el dret de superfície.

En aquest decret està regulant dret de superfície la Generalitat de Catalunya? En aquest –en aquest, en aquest. No, no s'està regulant dret de superfície. S'està regulant cessió d'ús? No. I, miri, jo ara no parlaré de la Borda, però li explicaré d'on ve això de la cessió d'ús. Hi ha un moviment a l'Uruguai, que és FUCVAM, que són les cooperatives d'habitatge, amb una llarga trajectòria de dècades de construir habitatges amb cessió d'ús. El vicepresident, fa un mes, senyor honorable Aragonès, ens parlava del Frente Amplio. Doncs aquesta és una de les altres realitats de l'Uruguai. No té res a veure dret de superfície, cessió d'ús i moviment cooperativista. Que de sobte vostè es tregui l'exemple de la Borda, a nosaltres ens sembla que no té res a veure amb el que significa aquest decret i que ens atreviríem a dir que és exactament el contrari d'un model de construcció d'habitatges cooperatiu, que no té res a veure amb els seus plantejaments.

I, per tant, seria de rebut, també, que deixéssim avui que la Borda pogués manifestar el que pensa en relació amb aquest decret, i que no té res a veure amb un projecte que, evidentment, és molt il·lusionant per a molta gent de la ciutat de Barcelona. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. En una legislatura desastrosa e improductiva en prácticamente todo, han puesto ustedes especial empeño en la política de vivienda, aunque me temo que para destruirla. Primero, consagrando la ocupación y amenazando al propietario con la expropiación; un decreto que ya enviamos al Tribunal Constitucional. Después, limitando el precio de alquiler, cuando lo que están consiguiendo es que no pare de subir el precio del alquiler. Y ahora, sin ningún tipo de justificación de urgencia, presentan este decreto, que tiene, como mínimo, dos consecuencias inmediatas.

La primera, el incrementar el precio máximo de vivienda pública hasta un 23 por ciento. Ya me dirán ustedes lo social que puede ser esa medida. Y la segunda, la más sorprendente, es que recuperan ustedes las denominadas soluciones habitacionales de Zapatero, pero incluso más pequeñas: veinticuatro metros.

Señor Calvet, pueden ustedes utilizar todos los anglicismos y eufemismos del mundo. Al final lo que ustedes aprueban hoy son los micropisos de toda la vida.

Y yo lo animo, señor Calvet, a irse a vivir a lo que usted mismo define como un espacio de uso colaborativo. Me da a mí en la nariz que no lo va a hacer, porque a pesar de que lo hemos visto hoy entusiasmado defendiendo el *cohousing* y el *coliving*, me da a mí que lo hace aquí, pero para irse a vivir allí como que no. Eso debe ser para los demás.

La misma hipocresía de siempre; en este caso con la política de vivienda.
Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara el diputat senyor Josep Maria Jové. Endavant.

Josep M. Jové i Lladó

Moltes gràcies, president. Conseller, avui vostè, en nom del Govern, ens porta a convalidar, en aquesta Diputació Permanent, un decret llei de mesures urgents per estimular la promoció de l'habitatge protegit i per regular noves modalitats d'habitatges en règim de lloguer.

I, miri, abans d'entrar en el posicionament del nostre grup parlamentari respecte a aquesta normativa, que ja li avanço que serà, evidentment, de suport, crec que és important deixar clara una constatació, que no per evident deixa de ser necessari recordar-la i que crec que s'ha vist en les intervencions que m'han precedit. En política d'habitatge, els grups d'aquesta cambra tenim posicionaments divergents i, fins i tot –i no ens ha de fer por dir-ho–, a dins del mateix Govern les diferències també es donen.

Aquesta manca de consens, que segurament és fruit d'una visió diferent del que podem entendre com a propietat privada o del paper interventor regulador que ha de tenir el sector públic, no ens impedeix veure..., no ens hauria d'impedir veure una altra evidència: que en política d'habitatge no ens en sortim. No aconseguim garantir un habitatge digne per a tothom. I avui a Catalunya, en ple segle XXI, garantir-lo hauria de ser un repte inexcusable; més enllà: una obligació inexcusable. No podem seguir fracassant, conseller. Avui a Catalunya encara mor gent al carrer. I a la dificultat creixent per a l'accés a l'habitatge s'hi sumen ara els efectes econòmics i socials de la pandèmia.

El fet de no haver sabut reconduir amb agilitat i determinació, durant els darrers anys, les polítiques públiques en matèria d'habitatge, posant l'habitatge i la seva funció social al centre, suposa ara una emergència encara molt més greu que la prevista, i deixa en una situació de vulnerabilitat moltes més famílies. I, per tant, ens obliga a mesures més urgents i d'efectes més ràpids, efectius i contundents.

Al nostre entendre, des del nostre punt de vista, la garantia de sostre per a tothom passa per un paper molt més actiu, molt més determinant del sector públic. I en això seguirem treballant. Avui aquesta majoria parlamentària no existeix. Potser –esperem que sí– d'aquí a uns mesos es pugui produir i es puguin afrontar els canvis legislatius necessaris, uns canvis molt més profunds i valents dels que hem anat aprovant en aquesta cambra darrerament, els darrers anys. Esperem-ho.

I entrant ara ja, conseller, en el decret llei que es porta a convalidació. Nosaltres sí que l'entendem com un pas necessari en el camí per millorar la dotació d'habitatge protegit, principalment en règim de lloguer. Partint de la nostra defensa de la regulació dels preus de l'habitatge per garantir-ne el seu accés i per limitar-ne les pràctiques abusives que comporten l'enriquiment privat en base a un dret fonamental, som conscients que mentre no es produeixi el consens o les majories de les que abans els parlava, l'actuació del sector privat en aquest camp ha d'estar regulada i s'ha d'adequar a la realitat social i econòmica del país.

Mentre tinguem una manca tan evident de dotació a l'habitatge públic i mentre la promoció privada segueixi proveint aquest tipus d'habitatges, cal anar adequant els mòduls, com fa aquest decret, que regulen els preus de venda i les rendes màximes

dels habitatges amb protecció oficial. Hem d'apostar, al nostre entendre, perquè la titularitat de tots aquests habitatges sigui fonamentalment pública, i facilitar, quan no exigir, que els habitatges buits siguin posats a disposició de qui més els necessita amb unes condicions acceptables i justes. I aquí apello a aquells que tenen responsabilitats de govern a Madrid. Vostès ho poden fer.

Hem d'apostar, al nostre entendre, perquè la titularitat d'aquests habitatges sigui fonamentalment pública, com els deia, però mentre la promoció privada segueixi actuant en aquest règim, cal adequar les rendes que se'n deriven al cost real de la construcció. Hi estem d'acord. Fa dotze anys que aquests mòduls no s'actualitzen i actualitzar-los hauria de servir per incentivar un creixement en l'oferta d'habitatge protegit.

Així mateix, la previsió de la seva actualització en base al cost de la vida ens sembla una manera adequada per anar ajustant aquests mòduls a la realitat econòmica i social. Malgrat això, però, no hem d'oblidar –i ens consta que el seu departament hi està treballant– que cal canviar la zonificació que recull la normativa vigent per adequar-la, de la manera més ajustada possible, a la realitat territorial del país.

Aquest decret llei, a més, també aborda la regulació d'una tipologia d'habitatge, els allotjaments amb espais comuns complementaris, que és una tipologia d'habitatge, com s'ha vist, polèmica, que hauria de servir per augmentar el parc públic d'habitatge de lloguer. Es tracta, com s'ha dit, d'una tipologia d'habitatges que hauria de donar resposta a una necessitat molt concreta i singularitzada. Hi estem d'acord. Però no hauria de ser l'excusa per posar al mercat o centrar l'oferta d'habitatge protegit en allò que podríem anomenar «infrahabitatges». Apostar per aquest nou tipus d'allotjaments amb zones comunes pot resultar interessant i útil per a determinats sectors de la nostra població, però mai hauria d'anar en detriment d'unes condicions d'habitatges dignes. Reduir les zones privatives dels habitatges buscant una socialització diferent de la que estem acostumats no pot ser l'excusa per oferir habitatges –vostè ho ha dit– a col·lectius per als quals no s'ha pensat aquesta tipologia de cohabitatge. I en això hem d'estar molt amatents, conseller.

Regular aquesta modalitat d'habitatge, posar al mercat aquest tipus d'habitatges, pot millorar l'oferta del parc protegit de lloguer i pot donar resposta a les necessitats que grups de la nostra població poden valorar molt positivament.

També ens permetrà, a més, regularitzar com a habitatge, i no només com a allotjament, una opció cada vegada més emprada per molts municipis: la creació d'habitatges dotacionals públics en sòls d'equipament, que també planteja respostes a la necessitat d'un contínuum de noves propostes residencials compartides i per cobrir diferents edats, col·lectius socials i etapes vitals.

Sabem que en d'altres latituds aquest tipus de convivència és normal, però no tant a casa nostra. En podem aprendre. Però ens cal, en certa manera, un canvi de paradigma d'aquesta socialització relacionada amb el tipus d'habitatge on ens desenvolupem.

Cert és que la regulació proposada implica una reducció de la superfície d'ús privatiu –ho comentava el diputat Vidal–, i que això pot donar la imatge que estem permetent la construcció d'habitatges amb unes condicions més que limitades. Per això és fonamental entendre aquest canvi de concepció que aquesta tipologia d'habitatge suposa; sense aquest canvi ben entès no tindria sentit i nosaltres no podríem avalar aquesta regulació.

I per acabar, i en darrer lloc, ens agradaria destacar que, a banda de les mesures per estimular l'habitatge de protecció oficial, aquest decret també incorpora una addició a la Llei 11/2020, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en contractes d'arrendament d'habitatges. Aquesta llei, impulsada pel Departament de Justícia i, evidentment, pel Sindicat de Llogaters, ha estat un pas històric per garantir el dret a l'habitatge digne i dir prou als preus abusius del lloguer, o almenys provar-ho. Per primera vegada a Catalunya vam regular el preu dels lloguers, i ho vam

fer exercint competències del dret civil propi. Però ja en tràmit parlamentari la mateixa consellera Capella ens va dir que era una llei viva, una llei que s'havia d'anar millorant i que podia anar-se modificant. I aquesta modificació que avui incorpora aquest decret llei és justament això: una millora per garantir –i això és important– la seva aplicació real.

Davant dels intents d'alguns per deixar sense efecte la regulació dels preus del lloguer, hem d'actuar. La Llei de contenció de rendes impedeix augmentar el preu del lloguer en aquells municipis declarats àrees de mercat tens. El Govern –vostè ho sap– ha detectat que alguns propietaris, alguns APIs han optat per repercutir despeses al llogater que fins aleshores no estaven previstes en el contracte. Estem parlant que per saltar-se l'impediment d'apujar el lloguer es repercuteixen despeses com la comunitat de veïns, l'impost de béns immobles, la taxa d'escombraries, el que suposa a la pràctica una burla de la llei i suposa intentar evitar la seva aplicació, i, per tant, suposa una pujada encoberta dels lloguers.

Doncs bé, amb la incorporació d'un nou apartat a l'article 9 d'aquesta llei s'impedeix la repercussió, a la part arrendatària, de despeses generals i serveis individuals, com vostè ha destacat, que no havien estat previstos en el contracte d'arrendament anterior. Es prohibeix, per tant, aquestes pujades encobertes del lloguer. Una mesura, sens dubte, molt necessària per evitar el frau en l'aplicació de la llei i acabar o intentar acabar, d'una vegada per totes, amb els abusius preus dels lloguers.

Hem de combatre –els hi deia abans–, des de tots els fronts, l'exclusió residencial. I aquesta llei és valenta i pionera, i ens ho ha de permetre, però cal evitar que determinades pràctiques provin de deixar-la sense efecte.

Per tot el que li he exposat, conseller –ja l'hi he dit al començament– evidentment, el nostre grup parlamentari donarà suport a la convalidació d'aquest decret llei.

I abans d'acomiar-me, o de donar les gràcies, voldria aprofitar aquesta tribuna avui, justament avui, per tenir un record per al president Maragall, que avui fa vuitanta anys. I senzillament per desitjar-li, des d'aquest faristol, per molts anys, president! –per molts anys! Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Gemma Geis. Endavant.

Gemma Geis i Carreras

Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Efectivament, estem en el debat de l'últim decret llei d'aquesta Diputació Permanent, i segurament escoltar i sentir, com deia el diputat Vidal Aragonés, fa que escoltis els diferents grups parlamentaris amb atenció i intentis modificar allò que prèviament havies escrit, perquè crec que també, com hem après d'alguns, doncs, d'això es tracta el parlamentarisme.

La veritat és que quan nosaltres ho estàvem estudiant, no?, estava analitzant aquest decret llei, i pensava com podia defensar la votació favorable per part del nostre grup parlamentari. Doncs el primer que em venia al cap –i segurament hi estem tots d'acord i en justifica la necessitat– és l'empitjorament de les condicions d'accés a l'habitatge, les condicions de lloguer, les condicions de les persones que viuen en règim d'hipoteca, degut als condicionants, no?, l'impacte econòmic i social actual. Per tant, només això ja ens denota la justificació, la necessitat d'aprovar aquestes mesures.

Vostè... I és veritat que als diferents grups parlamentaris, a alguns els agradava més algun precepte del decret llei, encara que en fos l'excepció, a d'altres els agradaven d'altres preceptes. I, per tant, jo crec que és un decret llei que..., quan fem política, doncs no sempre hi ha un acord del cent per cent. I també crec que quan ens deia el conseller, no?, que hi havien participat molt, en la política d'habitatge, les entitats, també ho podem reconèixer. Però també és veritat que hi ha d'haver a l'altre costat, a

les institucions, persones que s'avinguin a negociar, a escoltar, a patir tensions també, per intentar trobar un punt d'acord. I crec que això també és just reconèixer-ho.

Perquè quan el conseller parlava d'aquest escut social –també m'ha agradat molt, eh?, aquest escut social–, doncs crec que aquest escut social s'ha intentat treballar en aquesta legislatura. Les crítiques sempre són legítimes, i segurament el mateix conseller hagués volgut fer més, no? Però crec que no podem evitar dir que de política d'habitatge, en aquest Parlament, aquests tres anys se n'ha parlat.

A més a més, quan vostè també –el diputat Jover– feia referència al seu posicionament al principi –que crec que era més un posicionament polític, que puc compartir–, és veritat que les polítiques d'habitatge són un dret fonamental, està a la Constitució, es va discutir molt si era un dret fonamental o no era un dret fonamental per part de la doctrina, està a l'Estatut d'Autonomia... Però és veritat que la problemàtica d'habitatge és una problemàtica que no només afecta Catalunya, sinó que, malauradament, podem agafar informes de la Unió Europea que estableixen les dificultats per garantir aquest dret. I podem estar d'acord que com a país –i nosaltres som independentistes– aquest ha de ser un dret prioritari. I, per tant, és un problema del sistema, doncs, si aquest dret, efectivament, no es garanteix, no?

I a més a més, també, aquests dies repassant-ho, clar, el 9 de desembre de 2020 es va aprovar el Decreto ley legislativo 11/2020 de medidas urgentes complementarias y en ámbito social y económico, en l'àmbit de la Covid, i el que fa és una actualització del Plan de vivienda estatal del Govern espanyol, del Govern del qual vostès formen part. I si vostès agafen del 9 de desembre de 2020 l'actualització del Plan estatal de vivienda, doncs és molt decebedor. Per tant, jo no ho dic amb crítica a un costat i a l'altre, però és veritat que, en matèria d'habitatge, és profundament difícil.

D'altra banda, crec que aquest decret llei –hi devem estar d'acord, i, de fet, vostès tenen la memòria del decret llei– explica com s'ha produït un empitjorament de les condicions de les llars, sobretot en l'àmbit barceloní o metropolità, i, per tant, el que ha fet el Govern és intentar remoure aquests obstacles per tal d'afavorir l'accés a l'habitatge de lloguer, ja sigui social, assequible o lliure.

I el diputat Jover feia referència als diferents posicionaments que a vegades tenim els grups que formem part del Govern; hi estic d'acord. També és important actuar amb lleialtat, valorar els decrets lleis en el sentit de país que tenim nosaltres i que hem de compartir tots, i també l'avaluació de les polítiques públiques. En aquest Parlament de Catalunya s'han aprovat determinades lleis en tots els àmbits –i podem discrepar també de les polítiques de moltes conselleries–, però després s'haurà d'avaluar quin és l'impacte de la política pública que s'ha aprovat, i corregir-la si pertoca. Perquè fer política..., ho deia un dia al vicepresident Aragonès i a la consellera Vergés: «Facin tots els plans pilot que vulguin, els plans programes, nosaltres hi donarem suport; però també s'hauran d'avaluar moltes polítiques públiques que s'han fet per part dels departaments.»

I quant al Decret llei 50/2020, crec que intenta fomentar l'habitatge de protecció oficial i s'engloba en el marc d'aquestes polítiques. Vostès han fet referència al Decret llei 17/2019 que va suposar un pas important per fomentar la promoció d'habitatge protegit i reforçar l'atenció en els casos de risc d'exclusió residencial. La Llei 11/2020, efectivament, de contenció de rendes, que s'haurà de veure quin és l'impacte i quina és la seva evolució com a política pública, perquè ha estat molt discutida. I, en aquest cas, com que ens creiem la llei –ja que l'aprovem, hem de fer que la llei es compleixi–, aprovem mesures perquè no es faci un frau de llei carregant altres conceptes que no estaven inclosos previstos en el contracte. Doncs si aprovem una llei, la defensem, i llavors haurem d'avaluar quin ha estat l'impacte, positiu o no, d'aquesta llei, i en funció d'això, doncs, es determinen les polítiques.

En tercer lloc, aquest decret llei bàsicament –i crec que és important, perquè vostès ho han dit, la majoria dels grups parlamentaris– actualitza els preus de venda i de lloguer que eren vigents des del 2008, i que el *Boletín económico de construcción*

havia dit que s'ha produït des del 2008 al 2020 un increment del cost aproximadament d'un 20 per cent, i el que fa falta és que el sector privat, si no pot rendibilitzar la seva activitat, el que fa és que no inverteix i, per tant, redueixes també la competitivitat, redueixes el parc d'habitatge protegit. I, per tant, en aquest sentit, jo crec que és positiu i crec que és majoritàriament acceptat, doncs, que s'actualitzin aquests mòduls, a fi i efecte, doncs, que hi hagi aquesta col·laboració públicoprivada i es desbloquegin aquests límits que hi havien fins aquest moment, econòmics. I, a més a més, vostè sap que això també és una política de reactivació econòmica.

Avui mateix llegia que hi ha hagut –em sembla que ho tinc aquí– una davallada de..., ara no tindrà la dada, eh? Sortien en *El Punt Avui*, les dades, en l'àmbit del Codi tècnic de l'edificació, dels arquitectes, dels aparelladors, les llicències, com havia baixat això en la construcció. Per tant, aquesta política, jo crec que justificada, d'actualitzar els mòduls vigents de 2018 el que fa és, diguem-ne, reactivar també com a motiu, com a reactivació econòmica, aquesta política, al mateix temps que estem intentant salvaguardar el dret fonamental a l'habitatge, que tots compartim que és un dret que no hem de negar-nos a actuar, encara que a vegades pugui sortir més bé o més malament.

D'altra banda, també, això del *cohousing*. Jo ja entenc que hi ha gent que pot ser més positiva o menys, no? Jo també intentaria no fer-ne burla. Segurament, doncs, quan parles amb els alcaldes, el primer que et diuen..., o alcaldesses, i segurament en l'àmbit nostre..., doncs, la gent gran cada vegada..., no vol anar als centres de dia, per exemple, i vol viure a casa seva. I vol..., si pot evitar anar-se'n a una residència i per decisió pròpia vol estar a casa seva, doncs, per exemple, el tema aquest de *cohousing*... Si vostès agafen alguna definició per part de col·lectius de gent gran..., i, a més a més, el conseller ha establert molt bé que això no és una política general, sinó d'uns determinats..., ha dit «persones de pas, col·lectius joves de primera emancipació, eh?, persones grans». Hi havia qui diu que és una possibilitat que permet envellir amb autonomia, compartir i viure en comunitat i disposar d'uns serveis adequats. Per tant, joestic d'acord amb vostè de no fer-ne una interpretació que no garanteixi i que, per tant, se'n faci burla d'aquesta situació, però sí que amb determinats supòsits concretats, limitats, intervinguts per l'Administració, pot ser una mesura més –que no és la gran mesura, sinó que pot ser una mesura més– per part de la Generalitat de Catalunya.

Això: la dada era que ha caigut un 30 per cent la contractació d'habitatge nou i rehabilitació.

Per tant, nosaltres creiem que aquest és un bon decret llei. Òbviament que no generarà unanimitat per part de tots els grups parlamentaris, però crec que sí que fa un pas respecte a aquest dret, el dret a l'accés a l'habitatge, a la protecció de l'habitatge oficial.

I finalment unes dades, perquè vostès, diguem-ne, aquí li han tret, no?, el *debe*, eh?, per part dels grups de l'oposició, legítimament, i també algunes reflexions per part del Grup Republicà. Però és veritat que aquesta dotzena legislatura ha suposat més del 60 per cent dels més de tres mil habitatges que s'han incorporat al parc públic de l'habitatge de la Generalitat per la via del tanteig i retracte des de l'aprovació del decret que ho permet a finals de 2015, i són 158 milions d'euros. Durant aquesta legislatura també s'ha consolidat l'atenció a les persones que necessiten l'ajut per al pagament de lloguer i s'han superat els 110 milions d'euros en ajuts; hi ha més de cinquanta mil famílies beneficiàries. I, a més a més, s'han imposat noves línies de finançament d'actuacions amb l'ICF i l'AHC per valor de 140 milions d'euros de promoció d'habitatge protegit i el parc lloguer social de tanteig, per 110 milions d'euros, a més a més de polítiques de rehabilitació d'edificis. Per tant... i d'altres mesures, eh?, que no em dona temps.

Per tant, sí que podem dir tot allò que podríem fer més, però també crec que hem de posar en valor, en la legislatura que hem viscut, doncs, tot allò que s'ha fet bé per

part de la conselleria. Per tot això, des del nostre grup parlamentari li donem suport, i esperem a la propera legislatura, segurament, poder continuar treballant i poder incidir més en garantir aquest dret d'accés a l'habitatge.

(Pausa llarga.)

El president

Molt bé, diputats, diputades, som-hi i votem.

Votem, segons l'article 158.3, el decret llei..., la validació del Decret llei 50/2020, del 9 de desembre, de mesures urgents per estimular la promoció de l'habitatge amb protecció oficial i de noves modalitats d'allotjament en règim de lloguer.

Comença la votació.

El Decret llei 50/2020 ha estat validat per 10 vots a favor, 7 en contra i 4 abstencions.

No hi ha més punts a l'ordre del dia.

Per tant, s'aixeca la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i onze minuts.